

Soái Ca, Đừng Chạy

Contents

Soái Ca, Đừng Chạy	1
1. Văn Án	2
2. Chương 1	2
3. Chương 2	4
4. Chương 3	5
5. Chương 4	7
6. Chương 5	9
7. Chương 6	13
8. Ngoại Truyện!! 1 Chút Xiu Thôi À!	16
9. Chương 7	17
10. Chương 8	19
11. Ngoại Truyện Về Vương Hạo	21
12. Chương 9	22
13. Chương 10	25
14. Chương 11	28
15. Chương 12	30
16. Chương 13	32
17. Chương 14	35
18. Chương 15	38
19. Chương 16	40
20. Chương 17	43
21. Chương 18	45
22. Chương Cuối	48

Soái Ca, Đừng Chạy

Giới thiệu

Thể loại: hài, lãng mạn, xuyên không,.. mô tả: Ngày xưa. . . có một đứa con gái,tài sắc cũng gọi là

1. Văn Án

Tên: Soái ca, đừng chạy!!

Thể loại: lãng mạn, tình cảm, xuyên không,..

Tác giả: Krystal Sia

~~**

~~Chào các bạn, mình tên Krystal Sia. Các bạn có thể gọi mình là Sia. Mong mọi người ủng hộ ^^ .Nếu thấy có thắc mắc hoặc thấy hay thì các bạn ment ỉnh nhé!

~~**

~~Năm nay tôi 19. Là con gái nên tôi chắc chắn phải mê trai đẹp, à mà không, phải gọi là cuồng trai chứ. Tôi đã và đang tìm kiếm mấy anh soái ca của đời mình. Nhưng tiếc thay, soái ca thì có nhưng họ không thích tôi.(ToT)

Nên vào một ngày đẹp trời, mây đen ồ ạt kéo tới, tôi được các trang web chỉ dẫn rằng muốn các soái ca để ý đến mình thì hãy:

1. Lên ngọn núi cao chót vót
2. Mặc một bộ váy trắng
3. Tóc buộc cao
4. Cầm chiếc điện thoại, giơ cao lên trời
5. Và hét to lên: Soái ca!!!

P.S: Đừng ai đại dốt nghe theo nha.

Nhưng tác hại của những bài học trên mạng là đây, tôi vấp té -_-..... lao thẳng xuống vực..Hồn lìa khỏi xác. T_T

Hôm sau, khi tôi tỉnh dậy thì đã nằm trong 1 căn phòng. Không phải bệnh viện, cũng không phải nhà tôi. Mà là một nơi yên tĩnh, trang nhã, mang đậm chất cổ trang...Sau đó, tôi mới biết mình đã xuyên không!! Lúc đó vì lí trí đang hỗn loạn + tâm hồn nhớ nước thương nhà nên đã đồng ý làm con của ân nhân tôi, được gọi là Đường Ánh Cơ(do Đường gia đặt ^^).Cùng lúc đó,cái đầu óc heo của tôi xuất hiện một ý nghĩ điên rồ mà từ cái đó dẫn đến câu truyện này đây nè:Soái hiện đại không có thì ta đành phải “miễn cưỡng”lùng sục soái ca ở cổ đại thôi!!

2. Chương 1

Các bạn có còn nhớ au hay không?? Xin lỗi mọi người! Trễ như vậy mới đăng, thật ngại quá! Đọc vui vẻ ạ!

~*****

~~Chương 1

Tôi hồi trước đã có đọc qua mấy cái tiểu thuyết xuyên không cả rồi, trong đó nữ chính một tháng đã làm quen được nhiều thứ mới, bạn lần bè đều có, ngày nào cũng có chuyện, thậm chí là chỉ sau vài chương, bọn họ đều đã tìm được SOÁI CA! Còn tôi, nhiều tháng lại làm quen được một thứ duy nhất: Ngủ! Cũng không

có đi học để mà có đứa ghét nói chi là bạn! Sau đó là sinh hoạt hằng ngày, lập đi lập lại đến phát nản! Cuối cùng, cái vấn đề lớn để tôi ở lại Đường gia! Tôi cảm thấy cái xác mới của mình cũng đâu quá tệ, tại sao, tại sao soái ca không thấy mà chỉ thấy mấy tên béo ú, biến thái đến tán tỉnh thôi chứ?

Tính ra thì tôi đã ở Đường gia gần ba tháng! Đường Ảnh, nói đúng hơn là cha hiện tại đối xử với tôi rất tốt, ông rất nuông chiều tôi! Nhưng trong cái dễ thì đương nhiên có cái khó, cha luôn muốn tôi biết thật nhiều kiếm thuật, chẳng phải ai cũng muốn con gái của mình hiền thực, nói tới là bao lời mỹ miều hay sao? Tôi vốn không có muốn nghĩ nhiều nữa! Mấy bữa nay luyện tập mệt muốn chết, tôi phải nghỉ ngơi một chút!
OÁP

1s..

2s....

Kẹt

“Tiểu thư! Tiểu thư, mau dậy! Người đừng ngủ nữa ạ! Lão gia và phu nhân đang gọi người kìa!!”

AAAA! Tôi thực tức chết đi mà! Bà đây chính là mới chỉ nhắm mắt được hai giây thôi, là hai giây đó! Ngủ cái đầu người! Nhưng mà..... LÀ LÃO GIA??? Chết mất! Có chuyện gì sao?? Trước giờ ông ấy chưa bao giờ nhờ người gọi tôi cả, ông luôn đích thân tới đây mà! Nghỉ tới nghỉ lui thôi thì đi ngay vậy!

“PHỤ MẪU À?? HAI NGƯỜI LÀM... sao rồi?” - Giọng tôi từ lớn đến banh nhà, nhỏ dần rồi tắt hẳn. OA, ai mà đẹp trai vậy chứ! Đúng vậy, tôi không có bị hoa mắt đâu, đang có một mỹ nam cực kỳ soái ngồi ở đằng kia, cái chỗ mà tôi ngày nào cũng ngồi chơi cờ vây với phụ thân! Ánh mắt đảo qua một vòng! Thật ngại nha, ai cũng đang nhìn tôi!! Chắc có lẽ sẽ cảm thấy khó chịu ở đó mà suy nghĩ miên man nếu tôi không nghe giọng nói ngọt ngào của Lâm Lâm, (Má tôi đỏ, kêu vậy phải dễ thương hơn rồi không? Mà này đừng có nói cho ai nghe là tôi đặt biệt danh cho từng người trong Đường gia đấy!!)

“Cơ Nhi! Sao lại ngủ ra đó rồi? Lại đây hành lễ với Vương gia và Vương thiếu đi con!”...Vương gia và Vương thiếu? Vậy là đồng học của lão gia? Hừm? Mà hành lễ là như thế nào? Để nhớ trong phim xem: phũ phũ phũ phũ sau đó lại hất áo, quỳ xuống, chấp tay, lạy! Há há! Tôi quả thực thông minh quá đi mà! Nhưng, mọi người à!! Có gì buồn cười hả?? Không lẽ không phải là như vậy á? == Thôi! Sao cũng được, nên trách soái ca làm tôi mù mẫn thôi! Bù lại tôi lại được nhìn soái ca cười!! ^^ Anh ấy càng nhìn càng thấy đẹp! Gương mặt yêu nghiệt mê người, dáng người lại cao ráo! Tôi đặc biệt thích đôi mắt quyền rũ đó nha! Đúng là tuyệt sắc giai nhân. Mà phụ thân tôi cũng thật là, chừa chỗ cho tôi kể bên ảnh luôn !!!!
#~# Rõ là đang muốn giúp tôi rồi, trời đã cho ta duyên phận thì ta tại sao lại không cố gắng bắt lấy nó, đã đến lúc ĐƯỜNG ÁNH CỐ TA ĐÂY RA TAY!

“Chào công tử! Tiểu nữ là Đường Ánh Cơ, rất hân hạnh được quen biết huynh!”

“Ta là Vương Hạo! Cứ gọi là Vương thiếu!”

ẶC, có điều gì đó khác thường.. GIỌNG NÓI CỦA SOÁI CA THẬT LÀ CHUA! Giống như trái chanh bị lọt vào miệng của anh ấy vậy! Mà thôi kệ, chỉ cần gương mặt yêu nghiệt điên đảo chúng sinh của Hạo ca là được rồi!

“Huynh có đeo lens không nhỉ? Hồi trước tiểu nữ có đi bán lens đó!”

“Lens là gì? Đó là tên vũ khí sao?” Đúng ha! Anh ấy làm gì biết lens!

“À không có! Lens là kính áp tròng đó! Hi hi, mà thôi, huynh cũng không hiểu đâu”. ^^

Mà nói chung cuộc trò chuyện hôm đó rất thoải mái và rất vui vẻ!! Vừa nói chuyện, vừa ăn một bữa cơm cùng anh ấy à không phải là cùng mọi người, tôi cảm thấy rất ấm cúng, có cái cảm giác gọi là người nhà và dĩ nhiên tôi và anh ấy ắt hẳn là vợ chồng!! Hi hi,thôi đó cũng chỉ là giấc mơ mà thôi chứ hiện tại thì thực chưa tới đâu cả +=+.Cuối cùng lúc Vương gia cùng Vương thiếu về thì tôi được đi tiễn khách, à không là tôi dành đi tiễn mới đúng. #_#

“Vương gia và Vương thiếu đi đường cẩn trọng ạ!” lúc đó tôi ăn nói y như một thực nữ, chắc có lẽ tôi đã quên búng mấy cái kiếm pháp gì ấy rồi!! Thực sự lúc đó đầu óc tôi còn đần hơn óc heo mà lấy hồn đâu ra để giữ ý tứ với nhớ tới đao kiếm.

“Đa tạ Đường tiểu thư” Vương gia trả lời,à nãy giờ lo mị mộng nên lại lơ mất họ, cơ mà Vương gia nói vậy còn anh ấy ở đâu nhỉ? À anh đã vào kiệu từ lâu rồi, nhưng sao không chào Ánh Cơ tôi đây?? Thôi Soái ca này có vẻ là soái lạnh lùng à nên tôi không chấp!!!

Tua nhanh

Ngày hôm sau.

Woa, trời này thật đẹp,tôi nhất định phải xin ra ngoài một chuyến mới được_tôi nhủ thầm.Sau đó,tôi liền kêu nha hoàn đi cùng. “Phong cảnh ở đây thật đẹp, nhịp sống cũng bình yên nữa, hơn hẳn lúc kia...” tôi bị phong cảnh mê hoặc rồi nên phải thốt lên.

“ Tiểu thư,nhịp sống là gì vậy?” nha hoàn lên tiếng.

RUP, đã hai lần,hai lần dây thần kinh tôi căng lên nhất đều bị nha hoàn kia cắt đứt không thương tiếc, nhưng thôi kệ tôi là người từ bi có lòng khoan dung lớn như biển mà được rồi, tôi sẽ giải thích.

“Người thấy không, mọi người ở đây làm việc rất từ tốn, chậm chạp, ăn nói cũng nhỏ nhẹ nên ta gọi đó là nhịp sống bình yên đấy” tôi giải thích.

“Cơ mà tiểu thư nhìn lão đồ tể đi suốt ngày la lối om sòm, còn bà buôn kê nữa chứ làm việc gì cũng vội vội hóm hóm trước đưng trúng em làm thuốc bổ của phu nhân bị đổ hết,à còn...” nha hoàn cố triết lý cho tôi hiểu.

“Được rồi, ta biết rồi còn bây giờ vào Bạch Vinh Lâu đi, ta cũng đói rồi!” tôi vừa nói vừa kéo tay nha hoàn đang mê triết lý đi vào. Vì là con của bà chủ nên tôi được tiếp đón rất đàng hoàng còn được vào phòng riêng nữa chứ. Nhưng cũng vì ngồi vào cái phòng đó mà tôi tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa người nào đó mà cho tới bây giờ tôi còn hận không thể đập chết hẳn! À, cuộc nói chuyện như thế này:

“Người nói là ả ta đẹp á!!! Đường đường là con của Đường gia mà hành xử như kẻ điên ấy, giọng nói thì chẳng có gì ngọt ngào, Cứ cho là ả đẹp đi nhưng mà suy cho cùng bên trong nội tạng coi chừng còn xấu hơn đồng phân gà í!! Nếu cha ta mà không có ở đó thì còn lâu cái miệng vàng bạc của ta mới nói chuyện với ả, mà thật công nhận ả mặt dày ghê gớm luôn chứ,ta đã cố tình lơ rồi mà cố ý bám theo,chắc mê ta quá phát điên rồi, ha ha!!!”

Cái quái gì, đây là cái giọng chanh chua vô bổ kia mà, đây là cái giọng trái chanh lọt vô miệng của Hạo ca mà.... Được lắm soái ca ha, Vương thiếu ha, Vương Hạo ha, Hạo ca ha, thật sự là một con yêu tinh đội lốt người. “NGƯỜI COI CHỪNG TA ĐÓ!! ĐÁNG CHẾT! Nếu không phải vì ngươi là con của Vương Gia thì ta đã đánh cho ngươi vỡ mồm rồi! Được lắm muốn trêu ta, ta trêu lại. AAAAAAA”

Các bạn thấy đấy, tôi là ai chứ, dám động tới tôi cho dù không sử dụng vũ khí hay dùng lực thì tôi cũng có cái mồm để diệt hại mà! Nên hãy coi chừng tôi đó nha!!! Muaaaahhhhh!(sao thấy ta đã đủ ác chưa!! muaaaahh)*cười mỗi răng chết đi được*

~Tới đây là end chap 1 rồi!!!^^ Au đã cố gắng ghi dài thật là dài mà có nhieu đây thôi à!! Với lại au còn hoàn thành luôn bộ truyện ngắn ơ là ngắn ”ANH SẼ MÃI BÊN EM!” vậy cũng không hẳn là lười chứ nhỉ! Nói chung là cảm ơn mọi người đã ủng hộ!!

3. Chương 2

“Á!!!..”

“Tiểu thư!tiểu thư lại mơ thấy giấc mơ đó nữa à???”

haizz,kể từ khi từ Bạch Vinh Lâu về là tôi cứ liên tục nằm mơ thấy hẳn ta (Vương thiếu) với cái giọng chua lè vang vẳng ở đâu đó.Trong giấc mơ,cái giọng của Vương thiếu khinh bỉ phỉ nhổ Ánh Cơ tôi đây!,ngĩ sao mà không tức chứ!! Ông bà con ơi,chừng nào cái ác mộng chua lết này mới hết đeo bám con chứ???AAA,càng

nghe càng tức, được lắm Vương thiếu à!! tôi nhất định sẽ cho anh nếm mùi vị của ta đây! Ta bắt người phải lãnh chịu gấp đôi ta, nhưng mà đó cũng là chuyện trong tương lai nên bây giờ tôi đi ngủ đây!

“Tiểu thư ơi! dậy đi, Lão gia gọi cô kìa”

“Cho ta ngủ thêm xiu nữa đi!!”

“Không được,lão gia nói nếu tiểu thư mà không ra thì sẽ bị cấm đi chơi trong ba ngày đó!!”

“Có chuyện gì mà cha giục dữ vậy!! oáp *ngáp*”

Tôi đành phải lết cái thân heo xuổng giường rồi khi vệ sinh thân thể thì bị giục lần nữa nên phải chạy tán loạn tới chỗ của Đường lão gia, mà sao trên đường đi đến thì mất tôi giựt dữ vậy nè!! chắc nhờ đại y khám thôi!! Khi tới nơi, tôi núp sau cánh cửa để nghe thử họ nói cái gì thì...1...2...3...“Bụp rốp”

Á cái gì vậy nè,tôi chỉ là đang dựa nhẹ vào cửa thôi mà! sao nó rớt được chứ??

-Ành cơ à!! sao con hư thế này,vừa ngủ dậy trễ,vừa hậu đậu hả???vậy làm sao vào bang phái của ta được chứ???...Đường lão gia máng một trận cho no cái đầu ngu như bò của đứa con gái..Cơ mà cái gì là bang phái?chả lẽ là mấy cái trường phái võ thuật gì chứ? giống trong mấy bộ phim võ thuật gì cơ à?NỮ chính có võ sống hạnh phúc bên bang chủ võ lâm trọn đời trọn kiếp,mãi không xa lìa, ôi nghĩ thôi cũng khiến tôi chảy nước miếng rồi!,à thôi quay về chuyện chính!!

-Cha à,con biết lỗi rồi! Con hứa sẽ không như con heo nữa con sẽ tập bắt chước giống như con bò thôi! Mà nãy cha gọi con ra để nói gì vậy?

-Haizz! thật là hết cách để trị con luôn nhưng sẽ có người thay ta quản con* cười*, ta định cho con vào Bang phải của chúng ta để học võ thuật, ít nhất thì con gái cũng phải có chút gì đó đặc biệt trong người chứ nhỉ, nói chung là con sẽ học võ!_Phụ thân cố gắng giải thích cho tôi hiểu

-À ra vậy! Mà cha ơi, ai dạy con vậy?Chừng nào học ạ?

-Ta hẹn trước rồi,lát người đó tới! Hồi nãy ta định ngày mai mới cho con học mà kiểu này lát học luôn!!!

Tiếng phụ thân vừa dứt thì cánh cửa bị một gì đó nặng làm gãy cái “Rắc”, ập vào mắt tôi là một người con trai. Ủ ôi! tướng mạo của anh ta cũng được đấy chứ, khuôn mặt thì đẹp phải nói chắc tôi chót quá!!! có anh soái ở đây nữa nè, mà đừng nói là..

-Xin lỗi sư phụ,con đến trễ_Lục ca vội vàng ổn định chỗ ngồi trống đã đặt từ trước,nhưng lần này cha không hiểu ý gì hết á,để anh ấy ngồi đối diện tôi,những chỗ vậy thì ý là cha đang tạo cơ hội cho tôi ngắm nghía trai đẹp,có cơ hội thì ngại gì không bắt lấy nó?? Đúng là thật khác với Vương thiếu đó,không những đẹp trai mà còn tốt bụng nữa!! cười thì đẹp như vị thần nào đó trên trời vậy

-Xin chào tiểu thư,tạ là Lục Hoa,sau này có thể tạ là sư phụ của tiểu thư đấy!

AAAAAA!mọi người có biết Lục ca mới làm gì với tôi không??? nè:nói nhẹ nhàng + nụ cười ngây ngất + nháy mắt thần thánh!!! Oa phải nhìn, phải nhìn không thì mất hình tượng hết!!

-Chào huynh,tiểu nữ tên Đường Ánh Cơ,làm phiền huynh rồi!!!!

~ mang rút, mạng châm

~m.n ráng đơì thêm vài ngày nữa nha!!! *vô tôi*

Dạo này,au bận kinh khủng luôn!!nên cuối tuần là làm thêm 1 part nữa!! nếu au siêng sẽ up lên 2 chap cùng một lúc luôn!!! mà do mang chậm quá nên Aul ười!!! ^^^^

4. Chương 3

“Bup bup, bốp bốp..xoac...két két...Á á á !” Đó là toàn bộ quá trình luyện tập võ thuật của tôi và Luc ca ca.

- Cũng không tệ đó nha! Đê tử ngoan.

Lục ca ca vừa ôm tôi vừa nói. Còn tôi thì chỉ biết đứng đó để được ôm và...chảy máu mũi tập 2.“Sư phụ quá khen rồi !!” *hi hi*

Mọi người có ai thắc mắc vì sao tôi thân “yếu” tay “mềm” mà giỏi mấy cái võ thuật này không? Thật ra thì ở hiện đại, tôi là Bang chủ của Bạch Đường phái! Phái Bạch Đường nổi tiếng là đánh đầu diệt đó! Em bé 3 tuổi khi nghe danh Bạch Đường phái đang đến thì ‘nước mắt nước mũi tựa lưà hột dưa’, người già đang đi mà nghe danh Bạch Đường phái đến thì té gãy chân, vãn vãn và mây mây....Vì quá mạnh mẽ nên mấy anh soái cả thèm quan tâm tới tôi..*tủi thân*...

“Cơ Cơ, đi chơi với ta không?” Lục ca ca nói thào vào tai tôi khi mới vừa tập xong. Tôi nhìn huynh ấy bằng một đôi mắt rất là “chong xoảng” và gật nhẹ cái đầu heo. Thế là Lục ca “nắm tay” tôi, kéo tôi đi...chơi! Có ai thấy đường đường là một cao thủ võ lâm mà như vậy không? Cơ mà tôi thích!

- Nhưng sao sư phụ gọi con là Cơ Cơ vậy?*ngây thơ* *chớp chớp mắt*

- Cơ Cơ hay mà! À... Sau này, chỉ khi học thì mới gọi ta là sư phụ thôi, chứ gọi hoài làm ta cảm thấy mình già thêm mấy tuổi...- Lục ca dẫu môi nói...còn cười híp mắt nữa chứ..trời ơi!! Dễ thương quá!! Tôi muốn ôm huynh ấy quá! Bỗng dưng, Lục ca dừng bước và quay ra đằng sau ôm tôi!!!! >~

- O..Sư phụ! À không, Lục ca! Huynh làm gì vậy? *ngây thơ*-Tôi nói nhỏ, nhưng càng nói thì huynh ấy ôm càng chặt !!!

- Cha của muội ở đằng kia kìa! Để ông ấy biết chúng ta trốn đi chơi thì chết chắc! -Lục ca nhỏ giọng, thì thầm vào tai tôi.

~Đang trong trạng thái phê

~Ta bỏ tay ra nha?

-Dạ...

Ôi~ Cái cảm giác được ôm thật đã biết mấy~ Mà người ôm còn là trai đẹp nữa!

~Ngày hôm sau

~Lục ca tiến lại gần hơn, càng ngày hơi thở càng gần, tôi nhắm mắt lại, chu mỏ lên..

1s

5s

10s

- Này Cơ Cơ! Muội làm sao vậy?

- Ủa, LỤC CA! Sao huynh lại ở đây?*Oáp*- Tôi dụi mắt hỏi.

- Ta đến để kêu muội dậy luyện võ! Nhanh lên!

Tôi lật đật ngồi dậy lấy đồ trong tủ ra mặc...À mà khoan...có ai đang nhìn thì phải...

- NÀY!! LỤC CA!! HUYNH MUỐN NHÌN MUỘI THAY ĐỒ LẮM À?!!!

- Nếu xét về ngoại hình thì muội cũng không tệ! Thôi thì thay đi! Ta không bị mất mát gì đâu! - Lục ca mặt dày trả lời.

- Người bị thiệt thòi phải là muội chứ?!! HUYNH MAU RA NGOÀI NGAY VÀ LIỀN !

Tôi đẩy huynh ấy ra khỏi phòng và tiếp tục thay đồ...

5 phút rồi lại 5 phút nữa...

Tôi bước ra ngoài, thấy Lục ca đang ngủ gật trên bàn...Đẹp quá! Đúng là mỹ nam! * chảy nước miếng*

- A~~! Ủa, ta mới ngủ à? Tại muội thay đồ lâu quá đó!! Thôi, đi tập võ!

Trên đường tới nơi tập võ, Lục ca cứ lảm nhảm rằng tôi chậm chạp, ngủ ở trong phòng thay đồ luôn rồi hả, vân vân và mây mây... Còn tôi chỉ biết đi theo và ngắm cái môi hồng hồng đang chu lên của Lục ca..

~Nơi tập võ

~Woa~Chu choa mạ ơi ~ Đây thực sự là cái lò luyện võ sao? Tôi cứ tưởng lò luyện võ là nơi binh khí cuộn cuộn, dắt cứng đá cứng... Mà còn ở đây, khung cảnh giống hệt như chốn thần tiên ấy! Oá, Soái ca kìa!

Ồi, soái ca nữa kìa!

1 trai đẹp..

2 trai đẹp..

4 trai đẹp...

Tất cả bọn họ đều chào hỏi Lục ca.

- Sư huynh!

- Sư huynh!

Âm thanh của mấy ảnh thật là êm tai a

~Bỗng nhiên, có một mỹ nam như hoa đi tới:” Đại sư huynh! Ai vậy?” và chỉ chỉ vào tôi.

-Con của sư phụ đấy! Sau này là sư muội của các người! Còn bây giờ, muội ấy đang là đệ tử tạm thời của ta!- Lục ca vừa nói vừa tự đắc với đám đàn em.

- Ồ~ Hóa ra là tiểu sư muội! Ta là Mạc Ngôn Chi, là nhị sư huynh ở đây! Muội cứ gọi ta là Nhị ca!

- Muội là Đường Ánh Cơ, mong nhị ca sau này chiếu cố nhiều ạ!

- Chào các sư huynh, mong sau này mọi người chỉ giáo Ánh Cơ nhiều hơn ạ!

-Rồi thôi! Tất cả cứ tập như bình thường đi! *bóp bóp* Lục ca vỗ tay huy động mọi người.

5. Chương 4

Tiếp đề

- Muội tập đứng tấn đi! Ta đi dẫn dò xúu, có lẽ hơi lâu! __Lục ca nói xong rồi cùng Nhị sư huynh đi mất... Để mình tôi cô đơn lẻ bóng nơi này __=

Đã nói tôi cao siêu lắm, không cần đứng tấn chi ệt hơi! *lười* Tôi quay lại..Uả...Mọi người đâu hết rồi?!! Hồi nãy có nhiều anh trai đứng đây mà?! Đi đâu hết rồi ta! Thôi kệ, đi lòng vòng chơi thôi !

...

Có lẽ nơi đây còn xa lạ với tôi nên đi cứ bị lạc hoài __= Giờ tôi phải lấy lá trên cây đánh dấu...Đâu nào, vẽ mũi tên rồi treo lên lá! OK xong cột mốc! Ôi chao! Ai vẽ mà đẹp thế này! * biểu cảm cứ ngỡ như là OH MY GOD* Ánh Cơ vẽ chứ ai! *phút giây tự luyện* Thôi, không đùa nữa *tên ten* Wow~~ Ở đây thật yên tĩnh à! Í Í.. Bên kia có cái gì mà ồn thế nhỉ! Tôi tiến tới...Càng lúc càng gần..Lấy tay kéo cửa ra...Bước vào trong căn nhà...Bước đi chậm chậm (hình như hơi giống trộm ><) ...=“” cuối=“” cùng=“” cũng=“” phát=“” hiện=“” ra=“” được=“” tiếng=“” ồn=“” từ=“” nơi=“” đâu=“” phát=“” ra!=“” sau=“” bức=“” bình=“” phong=“” kia,=“” tôi=“” tiến=“” tới=“” và=“” ló=“” đầu=“” vào...=“” a=“”>

Woaaa~ Thật quyến rũ ~~ MỘT DÀN MỸ NAM ĐANG THOÁT Y DƯỚI CÁI BỂ NƯỚC THẬT TO ĐANG BỐC HƠI NGHI NGÚT! Người thì sáu múi, người thì lộ rõ khuôn ngực rắn chắc cộng 2 cái ti hồng hồng #~# *xịt máu mũi* AAA! Chảy máu mũi gấp 4 lần thường ngày!

“Bụp”

-Ai đấy?!! Tiểu muội?!! Á Á Á !!!_ Nhị sư huynh bước ra tán loạn che đủ thứ chỗ trên người mà lại che phần trên, còn phần dưới thì....* xịt máu mũi gấp 8 lần*

- Cơ Cơ à!!! Sao lại lén ngắm trộm sư huynh tắm hả?!! Thèm ta quá nên bất chấp tất cả sao? *gương mặt rất ư là...*_ Lục ca từ đâu bước ra, khoác đại bộ y phục nào đó rồi đi lại bên tôi..Tóc ướt... Áo hở ngực...Vừa đi vừa xoa đầu...Thực quyến rũ quá đi mà!

-KHÔNG PHẢI ĐẤU! KHÔNG PHẢI!_ Nói xong rồi tôi chạy thẳng ra ngoài để lại trong đó là bao nhiêu tiếng cười và tiếng khóc(của Nhị ca í mà)

tua nhanh xú!!

-Cơ Cơ nha!! dám trốn tập mà đi ngắm huynh tắm à!!!_Lục ca vừa gấp cái đùi gà vào bát của tôi vừa nói!!

A

từ chuyện đó đến giờ,đi đâu Lục Ca cũng chọc tôi!! thật muốn độ thổ mất thôi++

-Thực sự là muội chỉ tò mò muốn vào coi thử có cái gì thôi mà!!Đó chỉ là sự cố, sự cố thôi!!_ Tôi lơ luôn miếng thịt gà, không thèm ngó ngang đến nó!!

-Aiss,muội nói đó là sự cố mà đã hại mất đời trai của ta rồi!! Ta có nên bắt muội đền lại sự “trong trắng” cho ta không?}*cười gian*_chắc các bạn cũng biết là ai nói rồi! Nhị Su huynh

Còn tôi hả?? ngậm chặt cái miệng lại luôn! tự mình nhét cục thịt gà lạnh tanh vào miệng rồi nuốt, cắn ,xé!!

-Ồ vậy ngoan lắm!!

-Vậy mới chịu ăn!!

Lục Ca và Nhị sư huynh đồng thanh nói cũng như đồng lấy tay sờ đầu bứt tóc tôi!!-_-

-Đại sư huynh,Nhị sư huynh! hai người để yên uội muội đi!! tự mà đi sờ lẫn nhau đi!!_À tôi quên nói,ở đây còn có Đạo huynh nữa(Tam sư huynh trong bang phái) còn hai cái lão kia nghe lời đàn em nên tự sờ, ôm ấp lẫn nhau rồi!!(à nha!! Cấm suy nghĩ bậy bạ à!!)

~~ Ngày mới

“Oáp!” Tôi ngồi dậy,tự động nhấc chân ra khỏi chiếc giường iu dẫu!làm vệ sinh cá nhân xong rồi lấy son lấy phấn trét đầy mặt,không hiểu sao mình làm vậy,chắc tại có hứng quá mà!! Rồi tôi chạy ra ngoài cổng, định đi tập võ.Ồ cơ mà thiếu thiếu cái gì đó nhaa!! “ủa Tiêu Trúc đâu rồi (nha hoàn theo tôi!)* nghi ngờ* ” tôi nhòm ngó láo liên nhưng cũng không thấy nên đành chạy vào kiểm tiếp!

-A Tiêu Trúc,sao ngươi không theo ta? từ sáng giờ ta không thấy ngươi à nhaa

~~~À, tiểu thư hôm nay nhà mình có khách! Đường Lão Gia kêu tôi đi gọi tiểu thư,nãy giờ bận quá! Hên quá, tiểu thư đây rồi!_Tiêu Trúc vừa nói vừa dẫn tôi vào thư phòng!

- Cô vào đi! tiểu thư * cười hiền*_mà sao ta thấy rợn người quá chả lẽ.... cha muốn đánh tôi!

Tôi chần chừ ở ngoài cửa đến lúc Tiêu TRúc đi rồi mới dám gục cửa đi vào.

_Ánh Cơ, con tới rồi à!!_Cha tôi nói.Tôi mỉm cười“ạ” rồi nhìn lướt qua căn phòng UIII thật nhiều sách à nhaa!!!Nhưng mà ai kia!! cái tướng ngồi thế này,cái gương mặt này và cả cái giọng chua lè này!!!! A Vương thiếu, mắt tôi giựt giựt tay tôi nắm thanh kiếm! tư thế trụ vững nói chung là chuẩn bị ra đòn!! nhưng mà thôi kiểm chế lại một chút cha tôi đang ở đây kia!

-À cha có khách à!_Tôi đi thẳng lại gần chỗ cha ngồi xuống,không thèm chào tên kia lấy 1 tiếng

-Chào Vương thiếu đi con!! con bé này thật là!!

-Dạ! chào VƯƠNG THIẾU!!!_tôi nghiêng răng ken két nói

-Cha à có chuyện j sao????_tôi quay sang hỏi cha

-Không có gì đâu Đường Tiểu Thư! ta đến đây để thăm phu nhân ấy mà!!_hắn chen ngang, thật bức hết sức à!!À quên nói ọi người biết phu nhân,là mẹ tôi đang có hỉ!!^^ nên mấy ngày nay tôi có luyện võ gì đâu để chăm sóc cho bà cơ mà hôm nay tính tập lại nhưng lại vướng vào đây!!

-Thế ngày mai Đường Tiểu thư nhớ đến đúng hẹn nhà!!tạm biệt Đường lão Gia,Ánh cơ *cười*_nói xong hắn lật đật đứng dậy rồi đi khỏi!

tôi quay sang nhìn cha rồi nói!!

-Cha à!! sao hắn nói vậy!

-Hắn hắn cái đầu con! ta hẹn giùm con đó!! ráng mai đi chơi vui nha con gái

Ông vui vẻ trả lời,mà chính cái sự vui vẻ ấy mà cô không nỡ làm phật ý cha,cha có biết rằng con đang khổ sở thế nào không!! hận ghét hắn ta còn chưa đủ nữa!! thôi kệ,lần này coi như có j ta trả thù!! *gian tà*

Đợi chương 5 nha mọi người,hứa hẹn sẽ có nhiều phần hay nhất trong truyện!! ta cũng hứa là sẽ viết cho thật dài luôn!! yêu mọi người!!!

6. Chương 5

Uầy!! Mới sáng ra mà xui dữ vậy sao?!! Thôi không nói nữa, tôi phải đi tập võ rồi.

~~ Đến nơi

~~~ Kính chào sư huynh ạ! _ Tôi khum người cúi 90 độ hành lễ với Lục ca.

- Ó Ó! Miễn lễ, miễn lễ! _ Lục ca che miệng lại ngồi xuống như một ông vua.

- Hay ha! Sao hôm nay nương nương đẹp...lạ thế?_ Lục ca thắc mắc nói.

Tôi => mặt đỏ bừng, mắt trợn ngược

- Ai, ai là nương nương của huynh chứ?!! Đẹp là đẹp! Như thế nào mà lạ?!

- Thôi ta giỡn mà! Chỉ tại thấy muội đẹp như con heo nên ta nói vậy uội đỡ tủi... ^^_ Lục ca chạy lại an ủi.

- Ai cần huynh nói chứ! _ Tôi vỗ nhẹ vào đầu Lục ca.

- Thôi! Không giỡn nữa, tập đi! Mới học đó._ Về mặt xoay 180 độ.

*THẦN THÁNH! Quả là thần thánh!

-Ai giỡn đâu! Muội quên hết trơn rồi. _ Tôi khoanh tay làm nũng.

-Nhanh! Tập đi! Quên nè! “Bóp”_Lục ca đập nhẹ vào đầu tôi.

-Đã nói muội quên sao tập được nữa chứ! _ Tôi cứng đầu đứng im.

- Được thôi._ Lục ca nó rồi chạy đi đâu đó.

-Ừm...Ừm...Ngon quá ~~_ Lục ca đi vào, trên tay cầm cái bánh bao nhân sữa thơm ngát ngây, vừa đi vừa ăn.

- Trời ơi!! Bánh bao nhân sữa trứng mềm thơm ngọt...*nuốt nước miếng*

Bánh bao béo béo hòa cùng bơ sữa sệt sệt, đậm đà mùi vị trứng gà, sữa tươi nguyên chất.. bỏ lô ba la...Nghĩ sao mà không chạy lại ăn cơ chứ?!!...Nhưng mà.. Cái lão kia giựt lại không cho tôi ăn!

- Tập đi! Huynh cho ăn!

-Không ~ Ăn xong tập liền a~ Thế là tôi chạy tới lấy cái bánh bao nhưng mà trớ trêu thay, khi chạy, tôi vấp cái vỏ chuối té vào người Lục ca.* ẶC* Tôi nằm trên, Lục Ca nằm dưới! Bánh bao thì nằm giữa ngăn miệng của 2 người lại với nhau! (aww! cái bánh bao chết tiệt!) Trước cái đơ của đôi bên thì bánh bao vẫn là bình tĩnh nhất! Ayyy! thật đúng là cái đầu ngu của tôi giờ mới hoạt động nên bây giờ mới tận dụng cái cơ hội này để ăn bánh bao! Ô nhưng mà tôi chậm tới tận hai bước rồi, cái lão nằm dưới kia đã nuốt xong cái bánh bao luôn rồi! vậy mà làm tôi cần nãy giờ, ơ cơ mà cần cái gì??? a là cái môi của lão ấy!!

-Hú hú!! 2 cái con người kia làm chuyện gì vậy bọ ở đây vậy??_Một đám sư huynh đi vào nhìn thấy liền la lớn lên!! thúì đen mặt. Tôi nhục quá nên đứng dậy, chỉnh lại quần áo (tg: nhìn đi!! ai mà không nghi cho được chứ!)

Còn Nhị ca thì ngay lập tức chạy lại đỡ Lục Ca đứng dậy, rồi cần nhàn nói:

-Đại sư huynh ơi là đại sư huynh! làm gì mà hôn tiểu muội dữ vậy

Nói xong liền chạy qua chỗ tôi đứng để an ủi

NSH: Đừng buồn!! không sao đâu chúng ta giống nhau!! lần trước ta bị mất cái trong sạch vì muội nên giờ quả báo lại thôi!! (ừ có vẻ như là an với ừi!)

~ Nhục trong 10 phút

~~Cơ Cơ! ăn không??? _Đại sư huynh nói

-Ăn!_tôi trả lời

-Không cho nữa!_ Lục ca rút tay lại, rồi ăn luôn!

-HỨ!!

-Ăn đi! tiểu muội_Nhị sư huynh ga lăng đưa cho tôi rồi quay lại đập cái lão cổ ăn kia!!

~~ Ngày hôm sau

~~~Thưa cha! con đi học ạ!! _tôi khum người xuống tính đi nhưng bị tay cha kéo lại.sờ đầu tôi vuốt trán tôi.

-Con giả ngu hay quên thiệt dạ???

-Ủa chuyện gì vậy cha, con không hiểu.* Á cái não ngu phát triển rồi!*

-Con biết rồi nè! hôm nay dẫn mẹ đi mua đồ đúng không! nhưng con nhớ ngày mai cơ mà??

bốp một phát, bàn tay ông đang trên đầu tôi!

-Con ơi là con, Vương thiếu đó! hôm nay ở đình làng nhớ chưa hả???

-AA! ra là hần ta à!! mà bây giờ á??

* bốp* x3 lần

- Hần hần cái gì chứ!! đi đi con _ Cha đẩy tôi đi,ông mượn chị nha hoàn nên bây giờ thân gái 1 thân một mình đi nè!

~~ Đến nơi

~~Hay daaa!! chưa đến nữa à?? * ngó quanh* rồi tôi bỏ đi qua bên quán nước mua bánh ăn! Ăn được 2 cái bánh thì hần mới tới. Nhưng mắc gì tôi phải ra ngoài đó kêu chứ! cho chừa!! Tôi quay đầu lại vì Vương thiếu cũng đi tới chỗ bán bánh, ôi thôi rồi, cái giọng chua lè đó nói ra: ” giờ này mà còn chưa tới đúng thật là...”

“là là cái gì chứ”_tôi rửa thắm nhưng vẫn ráng nhịn. Hần đi tới ngồi sau tôi ăn, ăn xong 1 cái bánh bao rồi nói:

- chưa chịu lên tiếng à???

Tôi ngó quanh coi thử coi hần đang nói chuyện với ai

-Đường Ánh Cơ! là cô đó!

-À!! hì hì_ tôi giả bộ vô tình!

VT: Ta đi thôi!

Tôi: Đi đâu??

VT: cứ đi!

Tôi: không đi!

VT: Đi đi!

Cuộc nói chuyện lập đi lập lại muốn ngán! đến nỗi cô chủ quán phải đuổi cổ đi!!

~~ đến chỗ”

~~~ Ở đâu vậy??_ tôi hỏi

-Rừng!- hần đáp

- có gì hay đâu chứ!!

-Nhìn đi!! sẽ có cái hay!!

Tôi quay sang nhìn VT , hần cười .Thôi vậy, tôi tìm cảnh đẹp nào!! Nhìn láo liên, cuối cùng tôi cũng tìm ra cái hứng thú rồi!đó đó!! mọi người thấy hôn??? con chim đó!! thật đẹp à nha,bộ lông vũ màu xanh miết, tiếng hót thì lãnh lót vang dội khắp rừng xanh! Đang yên, đang lành ngấm chim, thế mà

bị hần ta hù cho chết khiếp! Hần ôm eo tôi (eo cũng nhỏ, mềm mại đấy!) rồi thì thầm,mà nội dung thì muốn đập vỡ đầu hần ta ra!!

- Thật sự là!! Ta ta... muốn đi đại tiện

bóp x5 tôi đập thẳng tay vào đầu hần rồi đá đá vài cái ý là kêu đi!! Hần đi mất! còn tôi ở lại xem chim

thời gian trôi qua, trôi tiếp!! con chim xanh kia cũng biến mất nên tôi đi tìm hần ta.. đi lòng vòng, lòng vòng lát rồi lạc luôn!

-Ôi ông trời ơi!!! Con học ngu địa lý lắm mà!!

trong lúc đó

~~Hần ta ngồi! ăn cùng lũ bạn

-Há há!! chắc giờ này ả ta đang ngồi khóc bù lu bù loa ở nhà rồi!! rừng ở kế bên nhà ả ta mà

~~ tôi dần, tôi mòn!

~~Hần qua nhà tôi,tự đắc bước vào! chắc tưởng là tôi về rồi đây mà!!

-Cơ Cơ đâu rồi?? Đường lão gia!!

-Con nói gì lạ vậy!! Nó đi chung với con mà!

Vương Thiếu rùng mình

-Ủa con đưa Cơ Cơ vào khu rừng kế bên mà! Chả lẽ không biết đường ra

-Sao con bỏ nó! Ánh Cơ mới vào đây có mấy tháng à!_Đường lão gia hốt hoảng cùng lúc đó cũng có người thấp thỏm hông kém!

-Sư phụ! để con đi tìm Cơ Cơ về!_Nói xong Lục ca vội vàng chạy đi, nhưng khi đi ngang qua Vương Thiếu cũng không quên dừng lại, ghé sát vào tai!:"Thật sự nếu có chuyện gì! cậu coi chừng tôi đấy! Cơ Cơ đang ở đâu!"

-Đi theo tôi

Nói xong hai người họ lật đật đi tìm!!

-Ánh Cơ!! Cơ Cơ à!!_Trong rừng xanh bây giờ tràn ngập nhưng tiếng kêu! nhưng đều kêu 1 người!! là tôi chứ là ai!

-Nè! có lửa kia!! lại đó đi!!

-A Cơ Cơ

Tôi ngẩng đầu lên thấy Lục Ca, tôi vội ôm chặt lấy huynh ấy! thật sự rất ấm áp mà cũng may là hồi đó bị mù đường nên người ta chỉ cho chiêu đốt lửa nên giờ mới ra khỏi đây được nè!

~~ về nhà!

~~Tôi ôm chầm lấy phụ thân và mẫu thân!! ôi đi có chút xíu mà nhớ họ quá!! mà giờ không biết tương lai đàn em mình có nhớ mình không nữa!

-Ôi! con làm mẫu thân của con sốt ruột ngồi đây kìa!_ Lão gia cười hiền! tôi cũng cười với mẹ!

-Ta xin lỗi!_ tới giờ này cái tên Vương thiếu mới chịu lên tiếng! Tôi quay sang nhìn hấn rồi nói

-Ta xem chết rồi đó!

VT: -Cho xin lỗi, ta hứa làm gì cũng được

TÔI: gì cũng được! * cười đều*

Tôi nói tiếp: Vậy thì làm người hầu cho tôi đi nhé!

VT:* miễn cưỡng gật đầu*

~~ Ngày hôm sau

-Gọi Vương Thiếu đến!_ Tôi nói với chị nha hoàn kế bên!

~~ 5 phút sau

~~~Oáp! * ngáp* mới sáng sớm gọi ta đến chi vậy??_ hấn mơ mơ màng màng màng nói.

-Tối làm việc chứ chi! mà giờ gọi ta là Tiểu thư nghe chưa!

Hấn: * gật đầu*

-E hèm!! ta khát nước_ Hấn chạy đi lấy nước!

-Đói bụng_ hấn vào bếp lấy cái bánh bao ra

-Chỗ này bụi quá!_ hấn lau đi!

-Ừm! cũng tốt đấy chứ! mai mốt ta gọi ngươi là gà nhé!

VT: gật đầu!

-Ê gà! sao không hỏi gì hết!!

VT: *thở dài** quay qua* DẠ tiểu thư! tại sao gọi tôi là gà vậy???

- Há há!! hỏi ngu!! tại ngươi giống gà!

Thật sự tội nghiệp cho con gà! bây giờ hấn ta đang nghiền răng ken két đây mà! thôi kệ!! * phũ*

-Ra ngoài_ Tôi nói to

-Tạm biệt!! _ Hấn như được thả cưỡi mồm rồi đi à mà đi được vài bước thì bị tôi kéo lại

-Con Gà kia! ai à đi! ta kêu ngươi ra ngoài cùng ta mà!

Hấn quay đầu lại, nụ cười trên môi sớm tắt đi!

~ Ngoài kia

~~~Lấy cái này>> Hấn phải chạy đi lấy

-Thêm cái kia nữa___ mua cái này nữa!!

Tôi và Gà đi được chốc lát thì bây giờ trên người hấn ta đã đầy kín giỏ đồ rồi!

*bụng kêu! * là bụng của hấn!!

-Đói bụng sao?? __ tôi hỏi

Hấn gật đầu lia lịa!

-đi ăn!! à khoan đã! muốn ăn thì nói là người yêu ta đi! còn không về nhà mà làm tiếp!

hấn chần chờ! nhìn một lát rồi

-AA~~ Tiểu thư à! tôi yêu cô nhiều lắm * tạo hiệu ứng cu te!*

Ồ mùi gót! chảy máu mũi x8 !!

~~ Bạch lâu quán!

~~Món ăn đã dọn lên trước.

Gà cầm đĩa lên tính gấp nhưng bị tôi ngăn lại

-Ta ăn hết người mới được ăn!

Tôi thật ác mà, bụng hấn kêu ầm ỉ!! bực mình quá, hấn chồm người lên tính lấy đồ ăn mà ai ngờ bị tôi đẩy ra. Hấn kéo áo tôi! thế là cả hai cùng ngã nhưng lần này nặng thêm xịu! “cạch” Tiếng cửa mở ra.

-Ta.. ta làm phiền hai con à!__ thật tài tình lựa đâu đúng lúc này Đường lão gia ló đầu vô rồi vội đóng cửa lại! thật sự có chuyện rồi!! ma cảnh tượng này đâu có ghê gớm lắm đâu mà chỉ là TỎM thôi mà

Tôi nằm trên, hấn nằm dưới! tay hấn náy áo tôi kéo xuống! tay còn lại ôm eo tôi! mặt tôi thì hơi nghiêng qua chút xịu! chân cũng dang rộng qua một chút xịu thôi mà!! __-

-AAAAAAAaaaaa

Ở tại nơi đó,Bạch lâu quán, có hai tiếng kêu, đồng thanh cùng một thời điểm!!

èn chương 5

Xin lỗi!! thật sự xin lỗi mọi người vì lý do kỹ thuật nên không thể đăng sớm được!! nhưng ta đã viết dài để .n thưởng thức rồi đó!! còn hay hay không thì tùy à!! Camon m.n!! iu các bạn!!

7. Chương 6

~~ Ngày tiếp theo đó!

Tôi ngủ dậy từ rất là “sớm”! vì tối qua có ngủ rất ngon. Tôi lết cái thân lười này ra ngoài cửa phòng cũng gần buổi trưa! thế là mất tiêu bữa sáng quý giá! __- Mới đi được vài bước thì theo cái bản năng siêu phàm của tôi mà cảm nhận được có cái gì đó rất lạ! * ngó quanh, ngó tiếp*

-A! Ánh Cơ con dậy rồi à! Vương Thiếu đang chờ con đó! __ Đường phu nhân, mẹ tôi vừa ôm bụng vừa nói (có bầu mà)

-Aa! cũng biết điều chứ * cười*_ tôi nói nhỏ thăm tán dương con gà của mình.

-Ừa mà chị nha hoàn sau lưng mẹ cầm cái gì mà đồ thế kia??_ Lúc này tôi mới thắc mắc hỏi chuyện!

-Đi trước đi rồi ta nói cho nghe! Đứa con gái ngốc này * bóp, bà gõ nhẹ vào đầu tôi*

Rồi tôi cũng mẹ đi vào trong.

Cái óc tò mò tôi được dịp tăng cao rồi, sao mà trong phòng đầy đủ gia đình của hai bên vậy!! à nhà họ Vương và Đường đó! còn để màu đỏ chết khắp phòng nữa, còn mặt tên Gà (Vương Thiếu) sao nữa vui nữa chán vậy cà??!!

~~ đây là cuộc nói chuyện!

~~ kết thúc cuộc nói chuyện giữa tôi và hai nhà!

~Đừng hỏi nữa! tôi đang trong cái trạng thái rất ư là mệt mỏi mà hình như cũng y như con Gà kia í! chẳng qua là hai cái gia đình kia tưởng hai đứa (Vương thiếu và tôi) đang quen nhau nên đi lan truyền khắp nơi còn định ngày lành để thành thân nữa kìa! Tôi từ chối á?! tôi đã nói đến khan cả họng mà việc đâu vẫn y như cũ! chắc là hai bên trọng sĩ diện í mà! Thế là xong! Tèo em!!

Sau đó tôi đi học! nói vậy chứ bây giờ có tâm trí đâu mà học! đi chỉ để kể chuyện " Cười" nghe ấy mà!

Tối

Tôi nằm ưỡn lên bàn! mặt thì đen thui mặc cho Lục Ca nói gì tùy thích!

-Này!... Này giờ ta có lòng tốt kể chuyện uội nghe mà làm gì mà cái mặt góm thế nhỉ??

-AAAA!!!! Lục ca ơi!!! muối... muối sắp phải thành thân rồi!__ Tôi khóc thảm.

-thế thì vui rồi!... ầy! cái gì, kết hôn hả! Với ai??

Tôi quay qua xong quay về nói tiếp:

-Gà! Vương thiếu đó!

-Cái gì!!! có nhầm không đó! ôi trời ạ! * nhìn qua* thôi đừng buồn nữa Cơ cơ à! Đừng lo, có huynh sẵn sàng dang tay ra mà giúp đỡ uội muối! * cười*

-Thật chứ?? * mắt tròn xoe*

-Ừ thật!

Hãy da có Lục Ca ở đây coi ra cũng bớt đi phần nào ấy chứ! Tôi tự nhiên dựa đầu vào vai huynh ấy thật ấm áp à.

-Hai con làm gì ở đây vậy?__Đường phu nhân ngạc nhiên hỏi!

Đang trong cơn mê, tôi giật mình đứng dậy quay sang nói với mẹ :

-À con và sư huynh.....*bị tay Lục ca che miệng lại*

-Sư mẫu! con và Ánh cơ đang yêu nhau__ Lời nói vững chắc khiến tôi không thể nào tin được và đồng thời cũng cứng đờ luôn và mẹ tôi chắc cũng có cái biểu cảm y như tôi bây giờ!

-Con nói sao??... Con và Cơ cơ!__bà như không chắc hỏi lại lần nữa thì bị cái câu trả lời của Lục ca khiến cho bà hoang mang hết sức. Tôi thấy thế liền chạy qua đỡ mẹ tôi ngồi xuống ghế, đợi một lúc sau bà mới cầm lấy tay tôi rồi nói:

-A ta thực sự hồ đồ rồi! vậy lúc ở Bạch lâu là sự hiểu lầm của phụ thân con à?

Tôi gật đầu!

-Ta xin lỗi! vậy ra là ta và cha con đã phá hủy một cặp đôi rồi!... Nhưng mà đã hứa với bên nhà họ Vương thì làm sao bây giờ!__ Mẹ tôi lo lắng nói.

Lục ca quay sang nhìn tôi rồi lướt mắt sang nhìn bà, nói:

-Vậy thì cho con thành thân với Ánh cơ luôn đi!

-Còn Vương Thiếu?__ mẹ tôi nhìn sang

-Không sao 3 người cùng cưới được mà!

-Ta... rồi quá! để ta về hỏi ý của Đường Lão gia coi! thật sự ta rất muốn cho Cơ Cơ được hạnh phúc!

về đến nhà!

Cùng lúc đó Đường lão gia đi cùng với Vương lão còn con gà kia thì đi theo sau

-A!! Hai người đây rồi! Đây ta mới mua vài sinh lễ đây này!_ Ba tôi nói rồi cùng Vương Gia ngồi xuống.

Đường phu nhân bối rối lại gần chắc để nói về chuyện hồi nãy còn tôi thì không có đủ dũng khí để nghe nên trốn ra ngoài mà cái tên Gà kia cũng trốn theo!!

Đi được một lúc tôi quay đầu lại bắt gặp cái tên kia đang đi theo:

-Người làm gì mà đi theo ta hoài vậy???

-Đây là đi cùng đường ấy mà!_Hắn hờ hững đáp.

Tôi bực mình ngồi xuống, hắn cũng ngồi, tôi đứng dậy hắn cũng đứng!

-Thế là sao hả!??_tôi bực mình quát lên!

Vương thiếu lấy tay đưa lên và vò đầu tôi! Tôi né ra.

-Tội nghiệp tiểu thư cô bị ai làm ra như vậy đây nè!

Tôi quay sang, mặt đối mặt với hắn ta!

-À tôi bị một cái tên đáng chết đáng ghét nào đó chọc tức và bây giờ tôi muốn đập vào mặt,ấn huyết của hắn cho không nói chuyện được luôn! HAHA!

-À nha! Đường tiểu thư thật sự là rất ác nha! Cô không thấy người đó đẹp trai ngời ngời à!

Uầy! tôi phì cười với hắn ta luôn nhưng mà theo bản năng thì đá một phát vào cái bộ phận phía dưới của hắn là Con gà ồm chỗ đó lại mà đau điếng

-Cô giỏi thật! Cô muốn lúc động phòng mà lại đi ngủ à???

Đá thêm hai phát nữa rồi tôi chạy vào! để mặc cái tên kia đau đốn lết từ từ vào.

Tôi lấp ló ngoài cửa để coi tình hình như thế nào mà nha! sao họ có vẻ thông thần thế này chẳng lẽ mẹ tôi không nói? Ấy ai kia!! Lục ca mà! huynh ấy ở đây làm gì

-Sao con không vào đi! ở ngoài cửa làm gì vậy hả?_ đúng thật ba tôi là võ sư mà nên phát hiện ra tên thích khác ngay luôn à không là tôi ngay luôn.

Tôi từ từ đi vào đúng lúc cái ông anh Gà kia cũng lết tới.Tôi thử liếc qua nhìn Lục ca thì huynh ấy vẫn cười!

-Vương Hạo con ở đây luôn thì tốt rồi! để ta thông báo một tin này!... À! thì là về chuyện thành thân của hai con thì!! * hủy hôn! hủy hôn, tôi đang chấp tay khấn vái* ta đã bàn rồi, thôi thì để cho Vương Hạo, Ánh Cơ và Lục Hoa thành thân luôn vậy!!

AAA! Đời thật sự phũ mà! huynh nói giúp muội vậy tại sao lại thành ra như vậy hả!!! tôi gục mặt xuống.

-Cái gì! hắn ta á??_ Vương Hạo sững sốt!

-Ừ ta đây mà!_Lục ca nhìn rồi cười!

xin lỗi đã tua quá trốn!!! nhưng lỡ rồi thì thôi vậy!

~~ ngày thành thân

~Ở ngoài đường phố hôm nay thật sự rất nhộn nhịp nha! phố xá đỏ chói. Chắc có lẽ đây là cái lễ thành thân lạ nhất của họ đây mà! còn tôi à!! bây giờ đang ở trong kiệu nghe những cái tiếng kèn inh ỏi đây!!

-Tân nương đến! Mời hai tân lang ra đá kiệu! _ Tiếng của bà mai lãnh lót cũng đủ khiến cho tôi nhục à!

* bộp, bộp* chắc họ đã xong rồi nhỉ??

Hai người họ từ từ kéo cánh cửa ra rồi dắt tay tôi đi vào phủ! Nhưng mà cũng đỡ một phần nào khi nhà ba họ mua cho chúng tôi một cái phủ nhỏ để mà sinh sống ^^

” Nhất bá thiên địa, Nhị bá tam đường,..... bla bla!!” đúng thật là một đồng lễ nghi phiền toái mà giờ còn bắt tôi làm hai lần nữa chớ! một muốn xỉu luôn vậy à!

Tiệc tàn, đêm động phòng bắt đầu!

Tôi từ tốn đi vào phòng có hai gã tân lang đang ngồi kia! Bước vào thì thấy hai người đó nói chuyện với nhau rôm rã lắm chứ! dễ gần ghê ấy! Tôi đứng một lúc sau thì hai người họ mới biết là có sự hiện diện của tôi.

-Cơ Cơ! Vào đây nè!_ Một người nói một người cười! Ấy! đúng là tôi đang hưởng trong phúc ấy mà! cả hai con người kia đều có nét quyến rũ khác nhau nhưng mà tôi đều bị quyến! Kiểm chế lại, kiểm chế lại.Tôi bước vào!tới gần hơn rồi đứng trước mặt hai lão kia:

-Kêu vào chi nào! muốn làm cái gì??

* cả hai cười gian* Lục ca nói!

-Muốn ngủ!!

-Chả lẽ muội có ý đồ gì khác sao_ Con Gà kia chen vào! mặt đều cực luôn! cực đều!!! A

~~Tôi vội chạy vèo lên giường chồm chần kín mít lại.

-Không có!!! Hôm nay muội đọc chiêm cái giường này còn hai người tự trải giường ra mà ngủ chung đi à!_tôi nói rồi nhắm mắt lại vờ ngủ! một lát sau nghe được cái tiếng động yên tĩnh thể này, tôi từ từ mở mắt ra

A

~~ thì ra nãy giờ tôi nằm giữa còn hai cái anh kia mỗi người nằm một bên, tôi bị kẹt cứng không nói thành lời, cũng may cái giường này rộng chứ không..!>< tôi=“” thật=“” sự=“” như=“” đi=“” trên=“” tiên=“” vậy!=“” bây=“” giờ=“” muốn=“” thoát=“” ra=“” thì=“” sợ=“” hai=“” ông=“” tiên=“” kia=“” thức=“” giấc=“” là=“” bị=“” ăn=“” liền!=“” tôi=“” nằm=“” tràn=“” trọc=“” một=“” lát=“” sau=“” thì=“” bị=“” hai=“” tiếng=“” ngáy=“” kia=“” kéo=“” đi=“” kéo=“” lại=“” làm=“” cho=“” phát=“” điên=“” lên=“” mà=“” cũng=“” lạ,=“” nhờ=“” có=“” hai=“” tiếng=“” ngáy=“” đó=“” mà=“” tôi=“” tưởng=“” tượng=“” đầu=“” ra=“” thành=“” bài=“” nhạc=“” nên=“” ngủ=“” ngon=“” lành=“”>

~~ ền chương 6

CHúc mừng năm mới mới mới m.n nha!!! Nhớ!! năm mới là phải ủng hộ cho ta nhá!!!

Bái bai!!!! :)))

8. Ngoại Truyện!! 1 Chút Xiu Thôi À!

À vâng! tôi nè Đường Ánh Cơ!! hôm nay ngoại truyện chút xiu để mọi người hiểu rõ hơn về tôi! Thật ra tên thật của tôi là Trương Lệ dư tên cũng được ấy chứ! tên này do mẹ nuôi tôi đặt!

Thú thật rằng tôi là đứa trẻ mồ côi nên mẹ nuôi của tôi đương nhiên là chủ của trại mồ côi rồi ấy! Do 1 tai nạn kinh hoàng nên bây giờ cả mẹ nuôi tôi cũng không có! Vì lần đó tôi thoát chết nên được nhà nước trợ cấp và tôi xin đi nước ngoài học,sau đó về đây kinh doanh! Còn 1 điều quan trọng nữa , như đã nói ở trước, tôi thành lập phái Bạch Đường tên khác là đường trắng! (hơi vô lý phải không??? Đường trắng Há Há) và đương nhiên ta chính là bang chủ ở đó! Thật chất thì do đi du học rảnh rồi quá nên học võ cái thu nhận đệ tử mang về đây chơi ấy mà!

Ừm, Tôi có một thằng đệ tử coi là trung thành nhất tên là Chấn Vũ,Hắn cùng với tôi tam chiến bao nhiêu trận rồi nên bây giờ xa hắn cũng có chút buồn, nhưng mà nói chung là không tới mức tình cảm đặc biệt bởi vì Vũ không phải loại Soái ca tuổi thích đâu! Nói chung là Bạch đường rất là thông minh như chỉ có bang chủ của nó là ngu xuẩn thôi!

Thật sự, tôi rất nhớ họ và muốn biết họ ra sao, phái Đường trắng không biết còn giữ vững không nữa! OAAA AAA

À còn Lý do vì sao tôi lại cuồng Soái ca như vậy hả???

À thì con gái mà!! mê trai đẹp là phải rồi. Đôi lúc tôi thực rất khâm phục bản thân mình vì có thể mạnh mẽ như vậy! có thể cứng rắn như vậy nhưng mà trong lòng tôi, cô đơn không đếm kể. Tôi thực sự rất cần bờ vai để tựa vào để có thể thả lỏng mình nhưng mà thật sự không có!! nên bây giờ xuyên về nè!!!!...

~ ngoại truyện chắc chắn sẽ có nữa!!!

~~bó nussss!!!! dạo gần đây đầu óc hưng phấn hẳn ra nên viết nhiều nhiều cho các bạn vuiii!!!

9. Chương 7

Cuộc sống đúng là không thể nào lường trước được, nó đã trở thành quy luật cuộc sống rồi! Điển hình như là tôi đây, không thể nào mình được xuyên không trở về quá khứ càng không thể ngờ con nhỏ ế như tôi cùng lúc có thể lấy được hai anh soái ca đem về!! ^^..... Thôi quay về truyện chính:::

~ Sau đêm tân hôn

~Tôi uể oải tỉnh dậy, giựt mình nhìn xuống hai cái chân đang gác lên mình nhìn qua hai bên thì thấy Lục ca và Vương Hạo đang nằm ngủ ngon lành còn chảy ke nữa chứ!! Bực mình quá tôi đứng dậy đá ối người một phát rồi lên đi

-Ây daaa!!! Con tiện tì kia cho ăn rồi còn đá ta hả???? Còn lên đi nữa_ Hết hồn luôn à!! Sao cái tên Gà Vương Hạo luôn làm tôi hốt hoảng thế này, tôi quay đầu lại

-Ồi trời ơi! Gớm quá đề!!....

Lục ca nghe được tiếng la liên tỉnh dậy, chắc có lẽ nhìn thấy tôi nên cười mỉm rồi sau đó nhìn xuống chân mình thì cũng giựt mình không kém, Lục ca lập tức đẩy Vương Hạo ra vô tình cũng làm cho con Gà kia tỉnh dậy! À thì ra mọi chuyện xảy ra cũng chỉ do cái tật mộng du của chàng Gà!!!! (M.n: ề nè!! Chuyện gì xảy ra mà la ó dữ thế!!!) Không có gì đâu chẳng qua là Vương Hạo ngủ mơ thấy ai đó mà liếm + hôn cái chân của Lục Ca mà động tác mạnh bạo lắm kìa ~~ hên nhể! Chứ không giờ này nạn nhân đã là tôi

-E hèm!!! Hai cái cậu kia đừng có mà ngồi lì ở đó, ta đói bụng lắm rồi!! _ tôi bình tĩnh nói

-Nè Cơ Cơ!! Gọi ta là Tướng công! _ Lục Ca chỉ trích

-Ta nữa!! Phải xưng là ta với chàng cho đúng lễ ấy nha!! *cười*

Tôi:... * Tức ói máu* * đang suy nghĩ* * nhận ra* Dạ chào hai tướng công đẹp trai của ta ạ! Vậy bây giờ nương tử của hai chàng đang đói sắp chết rồi!!~~ Vậy bây giờ gia đình chúng ta đi ăn nhé

-Đói hả! Kệ!_ Hai người tuyệt tình đồng thanh nói rồi nhảy xuống giường thay y phục tại chỗ!** máu mũi cần máu mũi** Tôi sẽ không kể chi tiết cái bụng sáu múi + 4 cái ti hồng hồng của hai người họ như thế nào đâu nha

~~ Ăn sáng

~~~Ừm ~~ hahahahaha_ đã đến giờ bộc phát rồi! Tôi thực sự không thể nhịn cười được nữa bởi vì khi nhìn hai cái mặt đang hoảng (ý nói là ăn mặc tươm tất) của hai người họ thì tôi lại nhớ tới cái hiệu ứng liếm chân, hốt hoảng và còn cái cơ bụng sáu múi nữa chứ!

-Ngậm miệng lại! Làm gì mà cười từ nãy giờ thế hả! Ăn đi._ Nói xong tên Gà nhét nguyên cái bánh bao vào miệng tôi!

câm nín lập tức * nhìn qua Lục ca* * chờ đợi giải thoát*

Cuối cùng Lục ca cũng nhìn qua thấy cái cảnh tượng này liền thương xót gấp cái bánh bao trong miệng tôi ra và... nhét cái khác vào miệng của tôi!! ờ thì cứu đó.

Lục ca quay sang Vương Hạo:

-Ăn thì ăn đi còn nhét cái bánh bao to đùng vào miệng của nương tử thế!

-E hèm!! Thế tại sao huynh lại nhét vào cái khác ấy nhỉ?? _ Gà đáp trả

Lục ca nghe vậy liền lấy cái bánh bao nhét luôn vào miệng của tên Gà:

-Ta là ta nhét cái nhỏ hơn vào mà!Nhìn Cơ Cơ đi, hẳn là nàng ấy rất biết ơn ta đấy...Ừm ừm

Lần này chưa đợi Lục Ca nói xong tôi và Vương Hạo hợp tác nhét hai cái bánh vào mồm của Lão Đại bốc phét kia.

Thế là cả ba người đều giống như nhau~~ Bởi ta nói, ở đời thường có cái câu “Hậu quả của những kẻ ác đức đó là bị người ta ác hơn!” Há há.

~~ Ăn xong

~Cái bụng của tôi no đến nỗi khiến cho cái chân của tôi không muốn đi đâu mà cũng bị hai cái người kia bày mưu tính kế kéo đi dạo, nói là ôn lại ký ức gì đó

Mệt phải nói, tôi cũng không biết là bây giờ tôi lấy chồng hay là hai ổng lấy nhau nữa trời! Cứ làm cho con nhỏ bánh bèo như tôi được dịp hoài à!

~~ chắc tới nơi

~~AA!! Thì ra ôn lại chuyện cũ là cái này hử! _Tôi nói to lên

-Thì chỉ còn chỗ này thôi! Chứ chúng ta còn kỉ niệm gì nữa đâu! * áp sát miệng vào tai tôi! * hay là cùng tạo kỉ niệm ở đây đi nhé! Nương tử! * cười đều* _ Đầu óc đen tối này chắc chắn không phải ai khác mà là Vương Hạo.

“Bốp” Lục Ca thấy ức chế liền đánh vào đầu mỗi người hai cái

-Nói gì mà thì thầm hử! Bộ sợ ta nghe lắm à?? _ Lục ca hờn dỗi nói!

Bốp! Vương Hạo cũng không chịu thua đánh vào đầu những người còn lại ba cái.

-Phu thê người ta nói chuyện! Cứ thích xen nè!

Bốp tiếp! Lần này là Lục ca

-Ê ta cũng thuộc là phu thê ấy nhớ! Chuyện gia đình ta thì ta phải xen vào nà!

Vương Hạo chuẩn bị ra tay, Lục ca cũng vừa giơ tay lên thì bị hai tay của tôi nắm lại.

-Hai cái người này,thôi đi! Có biết này giờ ta là người vô tội lắm không!! Vì ta mà lát nữa xảy ra hỗn chiến thì không hay đâu.

Tôi vừa nói xong hai anh kia lặng lẽ nhìn nhau rồi lập tức ôm chầm lấy nhau! Cái này không có tôi

-Đừng tự cao!! Tụi ta là đang đồng minh đấy! Nàng coi chừng ấy!

Biểu cảm của tôi! ĐỒ toàn tập!

Công nhận suốt mấy canh giờ này chúng tôi cũng rất vui vẻ à! Ngắm chim nè! Trồng cây nè! Vả lại còn bắt cá nữa mà cũng thật là vất vả khi hai cái người kia cứ thay phiên nhau ức hiếp nhau còn cả cái trò giựt bồ ấy nữa! Là tôi cứ sung sướng thế nào ấy ấy!

Đến cái lúc ăn cá đã nướng cũng không được yên nữa!

-Nàng ăn đi! Còn nóng

-Nè! Ta đút cho nàng nha!

-Con cá của ta bự hơn của người kia nè!

-Của ta lớn hơn!

đến khi trời chập tối mới lết thân về nhà

~~Và!! Về nhà thì sao! Ba người họ vội vã vào phòng nè!! Rồi sau đó đèn tắt! Lâu lâu nghe được mấy tiếng la hét! Ừm! Thì ra là do hai cái anh con trai kia cứ muốn gác lên tôi! Rồi bị tôi hất ra vẫn cố làm ...kết quả là trên giường chỉ còn mình tôi còn hai tên kia thì an tọa ở dưới đất!

èn nhá

Quả thực mấy cái truyện sau hôn nhân này cứ lặp đi, lặp lại trong suốt một tuần hoài nên ta đây chỉ kể chuyện sau đêm tân hôn thôi à!! Tà lỗi nhá!

Hẹn gặp lại mọi người trong một ngày gần nhất! Bái bai bai bái bai bai!

10. Chương 8

-Oáp!! Chán quá!!_Tôi ngồi chống tay lên bàn nhìn hai tên kia ăn

-Đúng đúng!! Bụng ta mấy ngày nay có mỡ rồi kìa!!_Lục ca vừa nói, vừa ăn,vừa lấy tay bóp bóp cái mỡ của mình.

-Hai người ăn đi! Lát dẫn đi chơi ~~_À còn tên Vương Hạo thì ra mặt vênh váo.

-Tên Gà kia!! Đi chơi hoài à!! Chán lắm_Tôi nói

+ Bóp+

-Cho chừa cái tật dám nói ta là gà nè!!_tên gà nói!!

-Gà! Hay ha!! Oaa! Cơ cơ! Ta muốn nàng gọi ta thân mật như hửn!_Nhóc Lục ca nũng nịu.

-Được thôi!! *liếc qua* Gà là tên thân mật đó!!

Vương Hạo nhìn qua tôi rồi đảo mắt sang Lục Ca:

-Hay là đặt tên là Cáo đi ha!

-Được! Được! Hay!! Há há!_Tôi tán thành!!

-Sao lại là Cáo chó!! ta hông chịu hông chịu!

Tôi nhìn Vương Hạo, Vương Hạo nhìn tôi, hai ánh mắt sắc bén nhìn nhau nhưng cùng 1 ý nghĩ...

-Ta thấy! Huynh rất giống Cáo vì huynh rất thông minh a! Kiểu đặc biệt ấy

-Kiểu gì mà phải động đến Cáo!!!

-Há há... Là kiểu Cáo già! _ lần này tôi và Gà rất là hợp nhau à! đồng thanh nói luôn.

Cười một lúc rồi căn phòng bỗng nhiên trở nên im phăng phắc

Hai người nam nhi kia quay sang nhìn tôi rồi cười đểu >< biết="” mình="” sắp="” chết="” nên="” tôi="”>

-À ! Cơ Cơ tên hay mà phải không! hai tướng công đẹp trai * mắt mở hết cỡ*

-Ta biết ta đẹp nhưng hửn ta thì không!_ Miệng mồm độc địa nên tên Gà nói câu nào cũng đanh đá

Chát Chát! Bóp Bóp

-Đã xử lý xong! Nhưng mà còn thiếu ấy chẳng lẽ nàng không muốn cùng hai thằng này hạnh phúc sao!
nũng nịu

-Thì liên quan gì!! _Tôi đáp ngu

-Hai thằng này đều có tên thân mật! Còn nàng! Không hạnh phúc tí nào! Chẳng lẽ ta phải cùng tên Cáo già kia sống hạnh phúc sao??_ Vương Hạo tử đầu nhảy ra trước mặt làm nũng

1s..2s..3s

-AAA!! hai người muốn tôi sống sao đây!! Đặt tên đi.

Như thành công, cả hai đập tay nhau cái “chát”

-Ta muốn nàng phải sống chui rúc trong người của ta để... ta có thể bảo vệ nàng!_Lục Ca nghiêm nghị nói

-Ta nữa! Nàng mèo...

-Hả!! Mèo là ai?? sao ta không nghe hai người thảo luận gì hết á!

-Hai tui tui là có thần giao cách cảm ấy mà!_Con Cáo cười đều nói

-À ừm! Con mèo là rất hợp rồi đó a~~ Bề ngoài thì yêu kiều thực nữ! bên trong thì suy nghĩ bậy bạ gì thì có trời mới biết!! *cười* tóm lại là giả ngu a

Con Gà này lâu lâu phát biểu lên một câu cũng ít có hại ghê ha !!\$-\$

-Thôi!! Ta xin lui từ 2 con Gà và Cáo! Ta Mèo xin đi về nhà phụ thân._Cuối cùng chính là tôi tự mình tìm đường thoát.Đi ra tới cửa thì hai tên kia cũng tò tò đi theo.

-Ta muốn một mình đi à! Con Cáo! đi qua Phái Lang Tô(bang phái hiện giờ tôi đang làm muội muội ấy) mà tập võ đi!_Tôi bực mình nói.

-Đúng rồi! ta đi thôi!! _Con Gà giả ngu kéo tay tôi đi

-Còn Hạo Gà này! Đi chơi hay đâu đi! ta muốn về một mình cơ!

-Rồi! rồi!!_Thế là hai anh chàng kia không có đi theo tôi nữa! Há Há khỏe

... Không đi theo nhưng mà hai con người kia bàn kế hoạch theo dõi!_! Đi ra ngoài được mấy bước thì theo cái bản năng siêu phàm của tôi cảm nhận được có người theo dõi nên tôi đi luồn lách ở mấy con hẻm rồi nhảy lên nhảy xuống nóc nhà người ta! Mà phải ha! Cáo thì võ thuật không chê được còn Gà theo tôi nghĩ là gà mờ mà sao vẫn bám theo không dứt vậy trời! Tôi dừng lại, trèo lên cái cây gần đó! thám thính hai cái người kia! Ừa sao không thấy ta! Á Á Á! Tôi rớt từ trên cành cây xuống mặt đất nhưng cũng nhờ hai cái người kia nhanh chân lao xuống thế là mạng tôi cũng nhờ hai ổng mà sống.

-A!! hết hồn! Cũng tại hai người đó,cứ bám theo đến nỗi trèo lên cây mà không cho ta hay nên giựt mình cái té xuống đó!_Tôi thở dài nói! chắc tại vì mới thoát chết.

-Ai Daa!! cái đồ con mèo phụ bạc, đã cứu cho rồi mà chỉ trịch nữa_Vương Hạo nói

-Đúng!! tui ta vì sợ nàng đi vấp té hay bị bắt cóc nên mới đi theo yểm trợ đấy mà!_Lục Ca chen vào.

-Rồi ạ! ta xin lỗi ạ! Xin lỗi chú cáo và chú gà! Hai chú làm cháu rất hài lòng ạ! Vậy bây giờ hai chú có thể đi được không con muốn về nhà ôn lại kỷ niệm với gia đình con ạ..._Tôi khoanh tay lại cúi xuống rồi sau đó dùng hết sức lực chạy đi mất! Hai người kia chính là không ngờ nên bất lực.

-Cái đồ con mèo xảo quyệt! Thôi Cáo ta lui trước để lo chuyện bao đồng à không, lo về phái của ta_Lục ca cười hì hì tạm biệt Vương Hạo.

-Ấy khoan đã!! Huynh là Đại sư huynh phái Lang Tô hả!!_Vương Thiếu kéo Lục ca lại.

-Há há!! Người quả thật...!! Bây giờ mới biết sao???_Lục ca bị câu hỏi làm phát bực.

-Rồi đi đi!! Ta là người rất là an nhàn nên không lo sự đời, thấy người là người nhà! ta mới hỏi ấy chứ! tạm biệt!_Nói xong tới người này cũng đi mất! nên giờ Lục ca chỉ còn biết lặng lẽ đi về thôi.

Tại Lang Tô

-Sao rồi!Thành thân xong Đại sư huynh trông khỏe hẳn ra ha!! Sư muội à không đại tẩu đâu rồi?!_Nhị sư huynh (Mạc Ngôn Chi) chạy ra hỏi thăm.

-Tất nhiên! về Đường phủ rồi!Ta đây rất ư là hạnh phúc nha!_Lục Ca tự mãn nói.

-AAA!! Sư huynh sư huynh!_Bọn sư đệ ủa ra như không có chuyện gì để làm.

-Đại sư huynh! Đại sư huynh! mấy ngày nay ấy! buổi tối ấy! Cảm giác ba người thế nào??_Một người đại diện ấy người kia phát biểu ý kiến. *3p à nhớ ~*

-À thì!! *thẹn thùng* nó khó tả lắm! cũng bình thường à!_Há Há ông này cũng giả nai giỏi ghê! cứ y như thiệt ấy! bởi ta nói, chém gió rất đòi hỏi kỹ thuật mà Lục ca chưa đào tạo qua trường lớp nào cũng có thể trở thành siêu cấp rồi!!

-À!! Đúng rồi! một tháng nữa là tới đại hội võ thuật rồi ấy!_Nhị sư huynh như nhớ ra điều gì đó rồi nói.

Lục ca đột nhiên nghiêm mặt rồi cười:

-Phái Nghênh Vương! ta đợi!

~~ Tại Phái Nghênh Vương

-Hahaha! Sau khi thành thân sao rồi Vương Hạo??_Đồ Tử nói

-Tốt!_Vương Hạo lạnh lùng đáp!

-Con đừng lạnh lùng với ta vậy chứ! Dù gì ta cũng là sư phụ của con mà

-*nhìn qua* Ta không hề lạnh lùng_Wương Thiếu nói

Tường thuật một xú về Vương Hạo

Vương Hạo_Dại sư huynh của phái Nghênh Vương cũng là phái đối đầu với phái Lang Tô của gia đình Ánh Cơ. Sư phụ là Đồ Tử, cậu cũng được coi là một trong những đệ tử giỏi của Lão Đồ.

-Sắp tới Đại hội võ thuật rồi! Con đừng mà hạnh phúc trong cái tổ ấm đó mà quên mất nhiệm vụ của mình.

-Nên nhớ! ta cũng vì ông nên mới thành thân! cũng vì Nghênh Vương! ta nỡ để nó bại à???

-Haha! tốt lắm! ta tin con

Đợi Đồ Tử nói xong Vương Thiếu đi vào bên trong.

-Cứ lên mặt vậy đi!! Đợi đến lúc thành công rồi, thì Vương Hạo à!! Người sẽ do đích thân ta đuổi đi. Đến lúc đó, cả cái nhà ba người cũng không còn đâu!!_Đồ Tử cười to.

Thật ra, đúng, này giờ Vương Hạo đã đi vào trong nhưng đi được một lúc thì dừng lại đứng đó nghe Lão Đồ nói chuyện với đám đệ tử của ông ta, lòng thầm khinh bỉ

“Ta không nói, không có nghĩa là ta không biết! cứ đợi đi.” Vương Hạo nghĩ thầm.

end chương 8

Hì hì, mọi người đợi đọc chương 9 nha. Chắc mình nên làm thêm ngoại truyện về Vương Hạo để ọi người biết nhiều về anh hơn.

11. Ngoại Truyện Về Vương Hạo

Vương Hạo ~ Gà~ Vương Thiếu ~ Hạo Gà ~

Như đã nói, Vương Hạo, anh là con của Vương Gia, địa vị anh cũng rất cao quý, tuy nhiên trong gia đình anh không dành nhiều thời gian quan tâm hay chăm sóc anh. Anh cũng được coi như là một công cụ để Vương gia điều khiển, như việc thành thân với Ánh Cơ! biết rằng thành thân ba người mà hai nam 1 nữ nó sẽ làm cho anh bị thiệt thòi nhưng vì lợi ích mà Vương gia đồng ý còn về phần anh, không để ý.

Thật ra Ánh Cơ, xét về ngoại hình con người cô cũng rất tuyệt, tính cách thì anh không biết nhiều nhưng có lẽ còn hơi trẻ con khi hành lễ với người khác như vậy. Nhưng khi nhìn cô, anh cũng rất thích. Về phần vì sao anh lại chế giễu Cơ thì tại vì lúc đó Vương gia đã có ý gả anh cho Cơ Cơ nên anh muốn nói như vậy để người ngồi phòng bên nghe được và đó không phải là cô mà là Vương lão gia, nhưng cô lại tình cờ nghe được. Khi dặt cô lên núi, quả thật cô thực sự rất trẻ con và cũng không hề đề phòng thật đặc biệt, anh đã có chút gì đó với cô. Nhưng vẫn bỏ cô ở lại vì nếu không tạo ra cái cảm giác ghét bỏ thì anh và cô thật sự sẽ

kết hôn. Sau vụ lần đó anh bị Vương gia mắng tới bời rồi bị ép làm nô lệ cho cô... Sau đó, cũng thành thân như bình thường.

Từ lúc anh biết mình là con cờ cho Vương Gia thì anh đã gia nhập vào phái Nghênh Vương để luyện tập võ công và muốn người khác phải làm theo ý anh muốn. Nhưng khi chọn bang chủ thì Đồ Tử đã âm thầm giết chết bang chủ rồi ghi lại di chúc cho ông ấy lên làm bang chủ, vì thế anh phải gọi lão ta là sư phụ, anh thực sự không phục. Cái thành thân của anh cũng nhằm mục đích chuộc lợi cho Nghênh Vương hơn hết chính là Đồ Tử. Anh đã biết được âm mưu của ông ta thì anh đâu có ngu để đâm đầu vào nó! nhưng mà cách loại bỏ ông ta thì chỉ còn có cách này, vả lại Ánh Cơ anh cũng muốn tìm hiểu.

Nói thì nói muốn loại bỏ Đồ Tử nhưng mà khi kết hôn xong thực sự! cái tổ ấm ba người này làm anh rất hạnh phúc! Rồi càng ngày, anh càng yêu Ánh Cơ và Lục Hoa anh ta cũng rất tốt. A~~ thế làm sao mà thực hiện được đây ~~ *Lăn qua lăn lại*

*Đã hết chương trình kể về cuộc sống! cảm ơn anh đã hợp tác

~~AA~~ kể xong ngại ghê á! *che mặt lại* *chạy đi*

tg: Chờ ơi! vậy này giờ ông Gà đang kể ai vậy chờ! *Đơ vì cảm xúc dạt dào của Vương Thiếu *

há há! xong chắc một cũng có ngoại truyện của Lục Hoa nữa!! ấy bạn yêu LC hơn nè!!!

Chương 9 chắc cũng sẽ ra lò sớm thôi m.n

Nhớ theo dõi truyện của mình nhé! * hôn gió*

12. Chương 9

~~ Buổi cơm tối cùng ngày

-Cơ Cơ à!! Giờ này nàng mới về hả!_Lục Ca đứng trước cửa dựa tường nói. Kế bên tất nhiên là Vương Hạo.

-Về là được rồi còn cần nhân chi vậy thím!

-Há há! Là Thím_Tên Gà thêm dầu vào lửa ôm bụng cười.

Tôi ngậm miệng lại liếc nhìn người đầu hiện lên tia lửa căm hận.

-Lần sau dám nữa???_Lục ca hắng giọng lại, cố ý nhấn mạnh chữ dám.

Há há sợ làm gì cái mặt tấu hài này!

-Không bao giờ dám phản lệnh của tướng công đâu ạ.__* khóc rờn*

* vỗ tay * “bốp! Bốp”

-Thôi nào! Tất cả chú ý! Có biết bụng ta còn cào ko hả.

...

...

-Đã quá!!

-Ừm...a

-Lẹ đi!!

Chuyện là cả ba người đang ăn cơm! Và đặc biệt thực đơn rất rất ngon...

-À! Sắp tới đại hội võ thuật rồi đó! Nàng lo mà tập đi á_Lục ca nói với tôi.

Vương Hạo khựng lại nhìn sang.

-Tập gì vậy?? Chẳng phải ta là tiểu sư muội trong phái mà?!_Tôi hỏi

-Tiểu muội tiểu meo gì cũng phải tập._Lục ca nói.

Cười rộ lên Tới giờ này, Vương Hạo mới mở miệng:

-Đạo hội võ thuật là gì vậy hai bạn??

-Há há *quay sang*... Ngu..._Lục Ca hôm nay lên cơn sớm nên gặp cái gì cũng có thể mở miệng ra cười được.

-Được rồi, để ta giải thích...Là tham gia vào thì các bang phái sẽ đấu võ với nhau để dành chức vô địch, và tất nhiên phái của ta và Cơ Cơ chắc chắn phải tham gia vào rồi.

-Ồ! Mà huynh tính cho Cơ Cơ thi đấu à!_Vương Hạo lo lắng hỏi.

-Làm gì căng thế! Tuy rằng nàng là tiểu muội nhưng võ thuật vô biên...để coi lúc đó ra sao đã_Vừa nói hai ổng nhìn tôi chăm chăm làm tôi tự kiêu cực.

-Lỡ Con Mèo yêu quý của chúng ta bị thương thì sao??_Con Gà nói

Con Cáo mặt đều trả lời::

-*nhìn với 1 con mắt* Thì về đây ông đây chăm sóc, ta sẽ tự nguyện dâng hiến thân xác này cho nàng ha~~

Con gà thêm vô::

-Đội gà và Cáo hợp tác với nhau dâng hiến cho con Mèo làm thịt!

“Bụp bốp bốp” Tôi ra chiêu

-Đến giờ mà sao không đi ngủ!! Còn ở đây la ó om sòm!

Tôi vừa đánh, nói xong liền bị lôi vào phòng và thế là tôi bị chèn ép tới cái giường nhưng thời cơ chưa đúng nên tự mình vận dụng nội công đập một phát hai tên kia lăn quay xuống đất.

-Ui da!! Mới nhắc xong vấn đề nhảy cảm nàng liền kêu đi ngủ! Thế không phải ý này à!_1 trong 2 tên la lên.

-Ta.. ta cũng chỉ có ý định đi ngủ!! Tại..tại đầu óc hai người đen tối quá nên suy nghĩ bậy bạ! Ta.. ta đi ngủ.

Con gà cười mỉm quay sang cáo ta

-Nàng ấy cũng sẽ sớm thôi! Tự mình dâng...

Thời khắc đi ngủ

Lẫn lộn trong những tiếng ngáy “Khò khò” là 1 con mắt đang trợn to hết sức mắt sáng chực luôn. Chắc hẳn Vương Hạo đang suy nghĩ gì đó ghê gớm lắm đây!

Buổi sáng hôm sau

“Bụp! Bốp”

-Aya! Đau quá_Tôi la lên khi té từ giường xuống đất một nỗi đau ko thể nào tả được. Mà giờ nỗi đau tăng lên gấp bội khi không thể ngồi dậy được và chả có thằng nào đỡ tôi cả.Tôi nhìn qua chỗ của hai người kia ngủ thì chỉ thấy Lục ca ngủ cái tướng dị dạng hết sức mà sao lại không thấy Vương Hạo đâu cả! Thường ngày thì hai người họ tắt đèn có nhau mà! Ngó tới ngó lui càng làm đau càng thêm đau

-Aa! Lục Hoa! Lục ca! Cáo! Cáo già! Cáo bụng mỡ! Cáo thúii!! Dậy dậy!_Tôi cố gắng vận hết sức mình để hét lên.

-Aiii aii! Đứa nào mà dám lôi cả dòng họ ta vào thế!!_Lục ca ngái ngủ trả lời.

-Giúp!! Còn ngồi đó rửa ai vậy!

-Aaa! _Lục ca lúc này mới nhận ra vội chạy lại ra sức kéo tôi dậy! Ôi buổi sáng tang thương của tôi!

XX Truyền hình trực tiếp XX

Vâng bây giờ thì! Ánh Cơ và Lục Hoa đang tình tứ sức thuốc cho nhau bên giường! Ánh cơ đang cởi áo! À không chỉ là để lộ vai mà thôi! Còn Lục ca thì sao!!

Rót mạng

XX ền truyền huỳnh trực tiếp XX

-Há há! Cuối cùng ta cũng chạm vào da trần của nàng rồi! Vui cực !! Hẳn là Vương Gà nhìn thấy tức ói máu đây_Ông ấy đang tự mãn

-Ấy! Nhẹ thôi_Tôi rên lên.

-À! nhắc mới nhớ, Vương Hạo đâu rồi!?

-Nàng là đang hỏi ta ấy hả!! Không phải hẳn là tướng công của nàng à??_Chắc là Lục Ca đang dối rồi, đang phê trong trạng thái của hai người à tự nhiên có thêm kẻ thứ ba vô! Không tức mới là lạ.

-Rồi! Nhưng mà chàng với Vương Hạo đêm khuya ôm nhau thăm thiết mà!

-Hắn ôm ta đó!! Ta đang giữ tấm thân trong sạch này cho nàng mà! Nàng cũng biết là ta ngủ mê thế nào cơ mà!!!

Cả hai người nói chuyện được 1 hồi thì im lặng một lát. Vì hai kẻ này đang trong một hồi ức nào đó! Nói thẳng ra là đang tưởng tượng.

-Chẳng lẽ! Vương Hạo bỏ chúng ta mà đi??_Tôi lo lắng nói.

-Há há!! Chắc là muốn nhường nàng cho ta chứ gì!! Huynh đệ tốt! Hảo huynh đệ!! _Con Cáo đang tự đắc.

-Mà hai người ai là huynh, ai là đệ vậy!_Tôi thắc mắc

-À! ừm thì nàng coi đó! ta trẻ như vậy mà hẳn bắt ta làm anh! thôi ta không chấp nhất *suy tư*_Đúng là nói chuyện với lão Cáo không lúc nào là đàng hoàng.

“Uiiii” Mới nói xong được một tí thì Lục ca bị ai đó lôi xuống dưới đất, tôi hoảng loạn quay đầu lại thì thấy Vương Hạo tay chạm vào da tôi rồi nói:

-Ta chỉ mới vừa đi nhà xí thôi mà hai người đã lộng hành vậy hả??? *Cười tươi*

Qua buổi sáng hôm sau

Cả 3 ăn xong rồi chia nhau đi! Hôm nay tôi cũng không biết Vương Hạo sẽ đi đâu nhưng tôi và Lục ca chắc sẽ đi về phái Lang Tô để tập võ.

-Ô! Sư muội! à không Đại tẩu _Mới bước vào mà đã rần rần lên rồi.

-Cứ gọi muội là tiểu muội như xưa đi! chứ Đại tẩu nghe già lắm!_Tôi cười hì hì đáp lại.

Dạo gần đâyk hông gặp mọi người nên Nhị sư huynh thì mập mạp hẳn ra, còn Tam sư huynh thì giữ dáng kĩ nên chả có gì thay đổi cả, đang hí hửng với những suy nghĩ loạn xa đột nhiên bị Lục Hoa ghé miệng vào tai tôi thì thầm::

-Bọn nó lúc kia hỏi ta xem cảm giác đêm tân hôn thế nào? Có gì khác lạ không! Nàng thấy ta khổ không ?! Ta đành phải giả vờ nói là làm nhiều quá nên bị kiệt sức! Nhưng ta rất muốn bị kiệt sức đó!

Bị câu nói kia làm cho hú hồn, tôi đỏ mặt đánh nhẹ vào đầu của Con Cáo 1 phát.

-Mà nè mọi người!! Ánh Cơ bây giờ là của ta nên không ai được có ý đồ bậy bạ gì hết nhá! Nhất là Nhị đệ.* liếc xéo*

-Sao lại là đệ chớ!_Nhị sư huynh ầm ức nói.

-Thì ta nghĩ người còn ầm ức lần bị Cơ Cơ nhà ta nhìn thấy của quý nên người sẽ trả thù_Lục ca hí hửng nói.

Công nhận ta nói ” Không nói thì cũng chẳng ai nghĩ mình cam đâu” Nãy giờ cái ông Cáo này đi đến đâu cũng làm đả kích người khác, tổn thương nhất là tôi bây giờ tôi nhục mà nhục xong thối luôn! huhuhu.

-Tốt lắm! Tam đệ! Đạo này võ công siêu hơn trước nha _Lục ca vừa xem xong màn biểu diễn võ thuật của Tam sư huynh rồi khen nức nở! Còn lượt tiếp theo không ai khác đó chính là tôi. Ông Cáo tuy nói chuyện điên khùng nhưng mà công ra công thụ ra à không tư ra tư nên tôi cũng hơi có cái cảm giác sợ mặc dù là bang chủ giỏi nhất của thời trước khi xuyên không.

~~ Cái này là đang biểu diễn

~ Biểu diễn xong rồi

-Ánh Cơ! _Lục ca gọi.

Tôi nhìn qua phía Lục ca thấy mặt huynh ấy có vẻ hình sự cộng thêm cái giọng nói chuyển trầm lại tự bao giờ.

1..2..3..5 ầy da tim tôi hình như đánh rơi một nhịp rồi! đã run rồi còn đếm nữa!!

-Nàng! nàng...*đột nhiên cười tươi* Chờ đi! sao mà trong lúc tập nàng đẹp quá vậy!! Làm ta bị mê hoặc mất rồi ừ ừ!!! *lấy tay che mặt, lắc qua lắc lại*

Tôi thở ra 1 hơi dài! đúng là Cáo rất khó lường mà

-Có gì nói thẳng ra đi! cứ làm ta ngại đấy tướng công à! _Tôi đáp

-Thế nàng tham gia chính vào đại hội võ thuật nhé!! còn thiếu 1 chỗ luôn. Ấy không nói là đồng ý rồi nhé! thôi tập tiếp đi các huynh đệ!* Cười rõ to*

Hình như nãy giờ tôi đâu có nói cái gì đâu cà! Aiiiiii thời gian sắp tới khổ rồi đây.

cũng 1 tuần trôi qua rồi

Mọi chuyện diễn ra vẫn như cũ. Và mọi người vẫn bình thường nhưng trừ 1 con người không bình thường đó ra là Vương Hạo cứ ngủ dậy là không thấy ổng đâu! Tối tối khuya mới lết xác về tới nhà! Nói chuyện cũng ít hơn trước làm cho cái tính tò mò của tôi cũng được dịp trỗi dậy! Nhưng mà hỏi thì lại nói là đi chơi, làm việc bí mật nên tôi không hỏi nữa. Tò thì tò nhưng mà cả hai tui tui (Ánh Cơ và Lục ca) phải tập luyện nên không có thời gian để theo dõi! thật khổ mà.

~Thật ra mỗi ngày, Vương Hạo đều phải đi đến Phái Nghênh Vương để luyện võ và cũng nghe hóng tin tức! Nhờ vậy mà mấy bữa nay điều tra ra anh mới biết là trong phái Lang Tô có nội gián mà không ai khác chính là ...

~ ền chương 9

Xin lỗi m.n vì đã làm cụt hứng như vậy! cũng như xin lỗi vì đã viết trễ!! đáng lẽ hôm trước là ta đăng rồi nhưng mà bị rớt mạng nên mất hết

Thật khổ mà!! Hẹn gặp lại ở chương 10 nhá m.n

13. Chương 10

~ tèn tennn

~Buổi sáng, ánh nắng ban mai len lỏi chiếu qua cửa sổ, Những tiếng chim hót vang dội hoà với tiếng là đùng đưa xào xạt cũng khiến cái người như Ánh Cơ này bị cái phong cảnh hữu tình làm cho thức giấc... Làm mà tí thôi chứ thật ra thì tôi là kẻ đang mê rong cái giấc mộng đẹp mà dùng 1 cái bị cái ông kia lôi dậy và người ác độc đó chính là Vương Hạo.

-Oaaa! Tại sao lại đánh thức ta dậy trong khi ta đang có 1 hồi ức rất tươi đẹp chứ! _Tôi ngái ngủ oán trách.

-Nhanh! Thay đồ! Không là ta tự thay đồ cho nàng giống như Lục Hoa bây giờ!_Vương Hạo nói.

-Hả! Hai người thay đồ cho nhau à! Ồ_Tôi hơi bị ngạc nhiên.Xong rồi bị Vương Hạo chồm tới tay với cái mặt nhếch mép đều không ai bằng làm cho tôi sợ hú vía nên phải nhanh chóng thay đồ rồi đi theo ông Gà đi ra ngoài!.

Khi ra tới ngoài thì cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt tôi đó là Lục ca đang ngủ gật! Trông cứ như thể tôi qua lao lực lắm hôm nay mệt mỏi cả thân.

-Dậy! Dậy_ Vương Gà vừa nói vừa chọt chọt vào bụng mỡ của Lục ca, bị hành thích Lục Cáo giật mình tỉnh dậy nói:

-A ha! Hai người ra đây hết rồi à! Thế thì để ta nói à không Vương Gà! Công bố chuyện gì nghiêm trọng mà đệ nói coi!.

-À thì.._Có lẽ chuyện đó nghiêm trọng lắm nên Vương Hạo phải ghé sát vào tai hai người kia để nói.

-Cái gì! Ghê vậy sao! Tên Gà này tính ghê thăm Lang Tô hả! Ô!! Ồ.. ghê quá._Tôi nói to lên ra vẻ chảnh vui gi! Mới sáng tinh mơ đòi ra nói chuyện quan trọng hóa ra là chuyện nhảm ruồi này!-_ * ngáp rùi*

Nhưng mà hình như có mình tôi nghĩ nó nhảm còn Lục ca ngồi bên đang đắm đuối suy nghĩ cái gì đó.

-Được thôi! Nhưng mà với 1 điều kiện!_Lục ca trả giá.

-Nói đi! Nói đi_Vương Hạo háo hức.

~* cười tươi* Ta từ nay sẽ làm em còn người làm anh! Chứ mặt ta như vậy mà nói là già à! Với lại làm anh người phải nhường cho em trước đó nha! Hạo gà_Thì ra đó là ước nguyện của lão Cáo!-_

-Ừm..hức hức được..ta sẽ nhường _Vương Gà bị ép buộc phải đồng ý.“Nhường thì nhường nhưng trừ vài trường hợp bất khả kháng!” Gà nghĩ thầm (cảm nghĩ vậy à)

...

-Tới rồi à! Đại sư huynh, sư muội.

-Tất cả! Nhanh lên! 2..3

-Chúng em kính chào hai phu thê đang hạnh phúc ạ.

-Khoan đã! Ai kia

-Tình địch !tình địch!

Nói xong cả đám đứng lại thủ vô.

-Thôi đã nào!! Huynh đệ tốt! Không sao đâu!_ Tôi cười vì nghi ngờ lời Lục Ca vừa nói.

Nãy giờ, Vương Hạo đứng đây và mắt chỉ chú ý đến 1 người! Chỉ duy nhất 1 người, anh thắc mắc tại sao hẳn có thể giới đóng kịch đến nỗi chẳng ai biết thế này.

...

Mọi người tập võ, Vương Hạo ngồi nhìn trên miệng luôn có nụ cười nhưng con mắt thì nãy giờ vẫn lảo liên không biết nhìn gì “Nếu không có những kế hèn nhát của lão Đồ Tử thì thật sự không bang nào có thể mạnh bằng Lang Tô! quả thật đường lối đánh võ rất tốt, lối đánh cũng rất nhanh....” Trầm trồ khen ngợi (thầm) được 1 lúc thì Vương Hạo đứng dậy đi đâu đó.

Tối đến

~*Ăn cơm nhồm nhoàm* Ao! ươi ấy ang ái ủa a ốt ông À !?! (Sao người thấy bang phái của ta tốt không Gà?)

Tôi nhìn qua không nhịn nổi cười, công nhận Lục ca dễ thương thật ăn cái miệng đầy nhóc mà vẫn nói cho bằng được.

-Chàng nói cái quái gì vậy!_Tôi nhìn Lục ca hỏi.

-Ất ốt! ất ốt! à ó ẻ ư ươi ói o ợn o ái ì à ợn o òng a ữ ậy (Rất tốt, rất tốt mà có vẻ nhưng người nói cho bọn họ cái gì mà họ phòng ta dữ vậy?)-Có vẻ hai người họ rất hiểu nhau nhỉ.

-Ồ ôi ói ái ợng ó ông???(Có thôi nói cái giọng đó không)-Tôi bực mình la lên.

Hai đứa kia quay lại nhìn tôi rồi cười hiền!

-Không_Cũng đồng thanh phết chứ nhỉ.

Tối hôm đó cả ba ngủ rất say và ngon nữa!Sao tôi biết ấy hả! thì là tại vì tôi ngủ say nên chắc hai người họ cũng giống tôi.

Một buổi sáng đẹp trời, tôi đang yên vị trên cái giường nhỏ xinh xinh, nằm bất động với cái miệng nhóp nhép không ngừng. Ừ thì nói là trời đẹp nhưng tôi cũng không thích ngắm cảnh chút nào đâu! tại vì tôi bận....Ngủ.

Nói thì nói như thần nhưng mà lúc nào vào đúng cái giờ đang cao trào thì bị tiếng Lục ca hoặc Vương thiếu gọi dậy. Hôm nay thì cũng giống như mọi ngày, Vương Hạo đi đâu không biết, còn tôi và Lục ca thì tung tăng dắt nhau đi học à không đi luyện võ.

...

Tập được 1 lúc thì cái bụng của tôi có quặn thắt không ngừng, đau mà đau miên man nên tôi xin vào nơi mà lúc đầu tôi có hơi ngỡ đó là nhà xí.

Sau 1 hồi mệt nhọc, tôi cuối cùng đã xả ra hết nỗi lòng, Đi ra từ trong nhà xí, tôi chậm rãi đi ngang qua 1 cái phòng, nhưng được biết là thư phòng, Ừ thì cái tính tò mò của tôi đang hành nên lén lút mở cửa bước vào. Aooo! thật là bữa bộn, sách để bữa bộn bút viết thì bị đổ.... Nó làm cho tôi nhớ đến một cảnh tượng trong mấy bộ phim trinh thám, gì mà nhân vật chính lấy một món đồ gì đó từ sàn nhà bữa bộn lên, tỉ mỉ kiểm tra và thấy được hung thủ sau đó phá án. Tôi thì cũng khoái mấy cái nhân vật chính chính lắm nên cầm thử rồi cũng nhờ vậy mà tôi có được bằng chứng ghê gớm đến nỗi kinh tởm!. Tôi hết hồn khi đọc được bức thư đó, bức thư của kẻ làm gián điệp được trà trộn vào Lang Tô. Nhưng tôi không có ngu mà chạy ra la lên ” ồ ồ! bang phái mình có gián điệp ! sợ quá sợ quá!” đâu, tôi cất nó vào trong túi áo rồi giả ngu đi ra và làm như không có gì xảy ra cả, mà cả ngày hôm đó tôi toàn là để ý tới cái người được nói là gián điệp, càng để ý thì tôi mới dám chắc và phát hiện ra rằng kẻ đó thật sự có vấn đề, chắc tại giác quan thứ 6 của tôi nhạy quá mà.

Tối hôm đó, nhân lúc Vương Hạo chưa vác cái thân vào thì tôi liền lôi Lục Ca vào phòng.

-Ồi ời!! gì gấp quá vậy! tính mào mớ với ta sao! hú hú_ Ờ thì chưa biết gì nên cứ tự đắc.

Tôi không nói gì chỉ đưa cho Lục Ca coi rồi tính.Khi Lục ca đọc xong, trên miệng nở lên nụ cười rất ư là đắc thắng không có vẻ gì là lo lắng cả

-Nương Tử ngọc! ta biết cái này từ lâu rồi, nhưng chỉ là chưa chắc chắn nên không công khai! Thôi thì nhân có bằng chứng thì mai ta cùng công khai ha_Lục ca xoa đầu tôi nói.

Tôi há hốc miệng, cứ tưởng lần này được vinh hạnh như nhân vật chính là người duy nhất tìm ra lời giải ai mà ngờ thì ra đứa chậm tiêu là tôi.

Tối cận khuya, Vương Hạo mới về thấy tôi còn ngồi trông ngóc liền chạy lại:

-Nàng giờ này sao không ngủ?? Chờ ta à!

-Ta đang buồn não nề! đang bị thất vọng tràn trề nên không ngủ được.

-Nói nói đi!! nàng làm ta tò mò!

- Thế là như con điên tới đến kể hết chuyện hồi sáng cho Vương Hạo nghe.

Kể xong giống như đã trút bỏ gánh nặng đi tôi liền có triệu chứng buồn ngủ đến nơi nên đang định đứng lên đi ngủ ai mà ngờ! Vương Hạo đó, tên Gà đó nói mấy câu sến súa khiến cho tim tôi đập rộn ràng

-Ánh Cơ ta thật giỏi à nha! tên Lục cáo đó thật đáng ghét biết mà không nói cho nàng đề phòng Tam Sư đệ gì đó! *Cười tươi* một lát ta sẽ đánh tên Lục ca sau, à nè!_ Vương Hạo đứng dậy, ghé sát vào tai tôi

-Tối nay! nàng nhất định phải mơ thấy ta, vì ta sẽ ôm lấy nàng trong mơ...

Thình thịch, thình thịch, thình thịch...

***** ền rồi ** Chương 10 thôi***

Á há há! hẹn gặp lại mấy bạn nha!! Ta đi đây

~~

14. Chương 11

-Cái gì!!! Người bị lộ rồi à! Tên Lục Hoa với cả Ánh Cơ biết à!! Thật vô dụng.

Đồ Tử tức giận ném cái tách trên bàn xuống dưới đất tạo ra âm thanh kinh hoàng, khiến cho người quỳ lạy van xin tha thứ cũng phải hoảng sợ, Và người đó không ai khác chắc hẳn là Tam Sư huynh ở phái Lang Tô kia rồi.

Từ cửa, Vương Hạo cười thầm không nói cũng đoán ra được cái ý cười đó là gì cả rồi. Anh bước vào, cứ cái vẻ mặt lạnh lùng đó nhìn lão Đồ Tử đang mang trong mình cái nổi tức giận khôn xiết kia, rồi đảo mắt liếc nhìn cái người nội gián bắt tài đang rất ngạc nhiên.

-Vô dụng!_ Vương Hạo, anh vứt lại đó hai từ rồi thần nhiên đi đến ngồi cạnh lão Đồ Tử.

-Bang Chủ! Hẳn là phu quân của Ánh Cơ, cũng chính là huynh đệ của Lục Hoa cơ mà... tại sao lại ở đây???_ Đào Tiệp (tam sư huynh í) Ngạc nhiên lên tiếng.

-Ngu ngốc! Đã nhìn mà còn không chịu suy nghĩ hả! Nếu cùng lúc ở hai bang phái thì có nghĩa hẳn là nội gián rồi! Tại sao lúc đó ta lại tin tưởng giao việc cho người chứ! Cút đi ngay cho ta_ Lão Tử hét lên, Đào Tiệp sợ hãi, lập tức rút lui.

-Hừ! Ông có vẻ không biết nhìn người nhì! *cười nhếch mép*_ Vương Hạo với chất giọng trầm trầm mà chanh lại càng thêm chảnh kia một phát làm cho Đồ tử mèm xiu nhẩy cẳng lên.

-Há há! Nhưng ta biết nhìn rõ người là nhân tài hiếm vớ! Vương Hạo à.

“Thấp kém mà còn ngu ngốc!” Vương Thiếu chửi thầm trong bụng rồi bỏ đi.

....

-Tức chết! Ta không cần nội gián các người nữa!!! Hay lắm! Ta cho người không còn chỗ nào để dựa cả!Rồi thì người cũng sẽ làm nô cho ta! Hahaha_Đồ tử cười đắc ý.

...

Mất đi một tam sư huynh trong nhóm thì đáng lẽ tinh thần của mọi người bị giảm đi đáng kể! Nhưng sao mà mấy người trong Lang Tô ngược đời quá vậy, họ không lấy cái đó làm nhục chí mà còn khiến cho tinh thần tăng cao nữa chứ! Tôi thắc mắc quá thì hỏi Lục ca thì ông chỉ nói là người có võ thì hay cái này, cái kia... Mà dạo gần đây lạ à nha! Cứ mỗi lần tôi hỏi Lục Ca cái gì là y như rằng hẳn trả lời rồi giải thích tìm tòi đến tận gốc rồi nói cứ dai như đĩa... mà cái tình trạng này sao như tôi thấy giống thời kì mãn kinh quá vậy! HÁ há há.

-Muội cười cái gì!_Lục ca thấy có gì đó lạ thường quay sang hỏi.

-* phát giác, tự động ngậm miệng lại* Không có gì cả!

-Thế thì tập đi! Không thì nhìn đây này * giơ nắm đấm ra*

-Dạ vâng ạ!_Tôi không còn biết nói gì luôn! Bây giờ tôi còn đang hoang mang loài Cáo đực có phải rất nhạy bén như ông kia không! Hay chỉ là cái >

Hai ngày sau...

-Oa! Mới sáng mà Vương Hạo lại đi nữa rồi à!_Tôi ngái ngủ nói.

-Ừ! Sáng của muội bằng trưa của người khác_Lục Ca nhanh nhẩu nói.

-Ôi giỏi! Lại như bà thím già đang trong thời kì mãn kinh rồi_Tôi nói rất nhỏ á.

-Muội nói cái gì, có giỏi thì hét to lên đây này.Mà nè, dạo này ta cũng thấy tên Gà lạ cực luôn í! Hôm trước ta đi ăn bánh bao cái thấy hấn đi vào phái Nghênh Vương , ta đang nghĩ..._Lục ca im lặng, trầm tư suy nghĩ một hồi rồi nói.

-Ý huynh là Vương Hạo là nội gián? Không phải! Chắc chắn không phải!_Tôi cự tuyệt ngay lập tức.

-Ừ ta cũng nghĩ như vậy nhưng mà...

-Vậy thì ngày mai, chúng ta cùng đi theo dõi! Để coi Vương Hạo có thật sự hay không... Còn bây giờ đừng có mà nghĩ bậy._Nói xong tôi kéo Lục Ca đi.Nói thì nói như vậy để che đi sự hoang mang của tôi, chứ thật ra mấy hôm trước tôi đã bắt đầu sinh nghi nhưng mà vẫn phủ nhận, Ngày mai đi rồi hẵng tính.

Hôm sau.

Mới sáng cũng tỉnh mơ, tôi với Lục ca không hẹn mà dậy cùng một lúc rồi xách dép ra ngoài theo sau Vương Hạo. Đầu tiên, giữa cái thời tiết đẹp thế này mà cái bụng thổi của tôi nó kêu rên ầm ỉ nhưng vẫn cố nhịn nhìn Vương Hạo nhai nhồm nhảm một cái bánh bao, sau đó hấn ta đi tiếp chút xíu thì có vài đứa em bé chạy lại hình như muốn chơi với Gà! Nhìn một hồi rồi thấy từng cử chỉ, từng ánh mắt triu mến của Vương Hạo đối với đám nít đó, tôi ngày càng mơ mộng a

,Tôi không mơ những kết sắt hay những tấm thẻ ATM mà tôi chỉ mơ có được ngôi nhà cùng những đứa trẻ là cốt nhục của ba người bọn tôi... Đang chìm trong một giấc mộng ngọt ngào thì thấy Lục ca gõ nhẹ tay vào đầu tôi

-Ai ya!! Đang mơ cái gì thế hả!!

-À! Muội mơ những đứa... Mà thôi, ta về

-Về cái gì, theo dõi tiếp!

-Vương Hạo đi này giờ chả thấy cái gì gọi là khả nghi cả.

-*Đánh vào đầu TUI* Ngu ngốc! Bộ muội không thấy à! Đám nhóc đó * Chỉ chỉ* cod một đứa bé mặc đồ xanh, đang đưa lá thư cho tên Vương Hạo kia! Hấn là có vấn đề.

Đúng thật, nhìn kĩ thì thấy đứa bé kia có gì đó hơi lạ, và cả Vương Hạo cũng cầm một tờ giấy nhỏ trên tay, rồi đi mất. Tôi và Lục ca sao để mắt giấu được nên liền bám theo.

Đây... Chắc chắn là một kĩ viện! Kĩ viện sao. Tôi rõ ràng nhìn thấy Vương Hạo vào cơ mà! LÒNG tôi như hệt hắt hắt ra nhờ có Lục ca kéo tôi lên vào trong thì tôi cũng chưa khỏi hoàn hồn. Cũng phải! Từ lúc thành thân đến giờ tôi có bao giờ đáp ứng nhu cầu của hai ông đâu chứ, koong kể còn thiên vị Lục Ca hơn hấn...

Vương Hạo đi vào một căn phòng, tôi với Lục ca theo sau vào phòng kế bên với tư cách là thuê phòng khỏi cần nữ diễn viên vào đâu. Vừa vô phòng thì hai bọn tôi chia nhau đi mà kiểm tra coi chỗ nào nghe lén tốt thì phát hiện được một à không hai cái lỗ đen được giấu sau bức tranh, mà tôi cũng công nhận, nơi đây làm cái gì mà khoét mấy cái lỗ chi vậy! Tính nhìn lén người ta à!

Tôi và Lục ca mỗi lỗ một con (con mắt) nhìn kĩ thì mới xác định được Vương Hạo đang làm gì bên đó kèm theo mấy tiếng nhạc réo rắc của mấy cái cô lầu xanh đó, đợi một chút, bên phòng kia mới có người bước vào và đây cũng chính là....

Mời các bạn đón xem chap 12 nhá!

Có ai có phép thuật nào để au thoát cái cơn làm biếng triền miên không vậy!! *mở to mắt*

15. Chương 12

Tiếp nhá m.n!!

Tôi nắm chặt hai lòng bàn tay lại, mắt nhìn qua khe hở, tim đập thành thịch vì không biết Vương Hạo và lão bang chủ của Nghênh Vương sẽ nói gì với nhau, nhưng mà điều tất yếu khiến tôi lo sợ chính là dự đoán của tôi có đúng hay chỉ là do tôi quá ảo tưởng.

Đồ Tử cười nhếch mép ra hiệu ọi người lui ra hết, rồi đi lại ghế phía đối diện với Vương Hạo ngồi xuống:

-Chào cậu, Vương Hạo!

-Có gì thì nói lẹ đi! sao cứ phải hẹn tôi vào mấy chỗ như thế này! lỡ như Ánh Cơ..._Vương Hạo chán nản nói.

-Haha! Cậu nên nhớ! kết hôn với ả Ánh Cơ kia hoàn toàn là vì Nghênh Vương của chúng ta! đứng nói cậu đã yêu rồi nha!_Đồ Tử được phen mỉa mai rồi cười phá lên.

-Hừ! Không! Ông cũng nên nhớ! tôi đã nói mấy lần rồi! thành thân cũng chỉ vì tôi muốn Nghênh Vương có thể làm bang chủ vô lâm! Còn hai người kia, là công cụ.

Tôi tay nắm chặt lại, đầu óc chỉ cũng có chữ ” Công cụ” lặp đi lặp lại. Lục ca liếc nhìn qua, lấy tay kéo tôi vào lòng:

-Nếu muội không muốn nghe thì cứ dựa vào ta đi! đừng đau lòng!

Tôi kiềm chế mình rồi bật ngồi dậy, vẫn tiếp tục nhìn qua khe hở vẫn nghe họ nói nhưng tay thì nắm chặt lấy Lục ca, vì hiện giờ! Tôi cần một chỗ dựa vững chắc.

-Thế bây giờ ông muốn tôi làm gì??_Vương HẠO như cảm nhận được gì đó, gấp rút nói.

-Còn ba ngày nữa là tới Đại hội Võ lâm! Như cậu đã nói thì Ánh Cơ sẽ thi đấu và ả ta rất giỏi võ đúng không?

-Ông muốn làm gì??_Vương Hạo như không tìm được lòng mình.

-Haha! Ta muốn người hãy hạ độc ả ta càng sớm càng tốt.._Vừa nói, Đồ Tử lấy ra một gói độc được đưa cho Hạo.

-Cái này... Nó làm được gì??

-Sẽ chết!.._Một phát Đồ Tử nói ra làm cho ba người kia nghe được tái hết mặt.

-Chết như thế nào?_Vương Hạo vẫn giữ được bình tĩnh hỏi.

“Chết như thế nào?? Chẳng lẽ Hắc ta muốn hạ độc Ánh Cơ thật sao??”Lục ca trầm mặc suy nghĩ, tay ôm lấy tôi vỗ nhẹ.

-Chết ngay tại chỗ!_Đồ Tử đáp một cách chắc chắn.

-Không được, nếu chết sớm! thì vẫn còn Lục Hoa đấu! thế thì họ vẫn có nguy cơ thắng!.. không thì lấy độc được của tôi! đúng lúc thi đấu, chắc chắn sẽ chết_Lời nói của Vương Hạo cứ như con dao đâm vào tim tôi, đâm sâu đến nỗi tôi chỉ còn có thể ôm chặt lấy Lục Ca và không muốn đối diện với nó thêm chút nào nữa...

Về đến nhà, tôi ôm chầm lấy Lục ca khóc to lên:

-Không sao hết! ta sẽ không để muội chết!

Càng nói, tôi càng khóc to hơn.Nhưng được một lúc thì tôi đã thông suốt à đỡ hơn.

-Lục Hoa! bây giờ! huynh là người muội tin tưởng nhất! xin đừng phản bội muội!_Tôi nắm chặt lấy tay Lục ca.

-Ta hứa! sẽ không bao giờ phản bội nàng, cũng như làm nàng phải đau khổ_Lục ca mỉm cười, xoa nhẹ vào đầu tôi.

~~ Gần tối, Vương Hạo mới về nhà, nét mặt vẫn tươi cười nhìn tôi, vẫn nói những câu sến súa ấy

-Hôm nay ta mệt quá, nhưng mà nhớ đến nàng là hết mệt à! *Cười*.

Nhưng mà bây giờ, tôi nghe thấy nó tôi lại có cái cảm giác giả tạo bao phủ thể kia! thật ra, Vương Hạo còn bao nhiêu bộ mặt vậy, hẳn là người như thế nào? tại sao cái gì tôi cũng không rõ vậy?

-Vương Hạo, huynh có giấu muối gì không?_Tôi hỏi.

-Nàng nói thế là ý gì chứ!_Vương Hạo tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Huynh có đi mèo mỡ hay làm việc có lỗi gì với muối không?

-Chắc chắn là không!_Vương Hạo đáp như đúng rồi!

Tôi vẫn cảm thấy giả tạo bao phủ đến mức mà không thể nhận ra được.

Tối hôm đó, tôi quyết định không vạch trần, tôi nói với Lục ca rằng muốn tự mình giải quyết nó! Nhưng trong lòng tôi, hình như tôi không chấp nhận nổi cái việc đó nên chắc cần có thời gian để cự tuyệt.

Sáng hôm sau

-Nàng sao vậy?_Cả hai người họ ân cần hỏi han.

-Chắc tại ta bị nhiễm phong hàn nên mới vậy!_Tôi cố gắng gượng cười nói.

-Thế ta ở lại với nàng_Lục Hoa nhanh nhẩu đáp.

Tôi cự tuyệt, viện cớ rằng có thể tự chăm sóc mình được rồi bắt Lục ca đi lo cho Lang Tô.Rồi cũng giả vờ đuổi khéo Vương Hạo đi.

-Cẩn thận đó! Ánh Cơ._Để lại cho tôi một câu rồi Lục ca đi mất.Tiếp theo sau là Vương Hạo đi nhưng mới vừa bước tới cửa thì tôi than đau nên hẳn ở lại chăm sóc.

-Còn nói là không sao! Haizzz... Sao vậy! Nàng đau lắm à! tại sao lại khóc_ Đau à! Không phải! chính vì nghe được những lời nói của Vương Hạo mới làm tôi khóc.

-À, huynh nấu giùm muối gói thuốc đó đi! Nhớ đừng đắng quá! Muối không chịu được_Tôi nói.

-Thuốc đắng giả tạt mà_Nói xong Vương Hạo lấy gói thuốc ấy rồi đi mất.Tôi đợi một chút rồi lên theo sau.

Vương Hạo không đi vào bếp mà về phòng mình lấy cái gì đó, mà chính xác đó là độc dược mà hôm qua huynh ấy đã nhắc tới, xong sau đó đi vào bếp nấu thuốc rồi ột gói độc dược vào.Tôi nhìn nó, rồi cười,từng bước chân cứ như gánh nặng khi đi về phòng mình.Bây giờ, đã hết thật rồi! Tôi cứ tưởng vụ việc hôm qua là do mình nghe lầm, nhưng giờ! chẳng còn cái gì để biện minh cho sự lầm tưởng của tôi nữa.

Ở Lang Tô, lòng cứ bất an, thấp thỏm hoài, Lục ca vì tin tưởng Ánh Cơ nên mới để nàng ấy ở lại cùng tên xấu xa kia nhưng mà bây giờ:

-Thời khắc ở cùng người mình yêu mới nói lên tất cả! Hãy bảo vệ nó....

Tâm chưa vững vàng mà vô tình nghe được câu nói đó từ đám huynh đệ thì Lục Hoa vội chạy nhanh về nhà.

-Nàng uống đi! cho đỡ mệt_Vương Hạo cười ôn hòa đưa cho tôi chén thuốc màu đen đang nóng bừng bừng kia. Tôi biết chắc chắn đó hoàn toàn không phải chén thuốc của tôi, vì nếu là thuốc tôi đưa cho Vương Hạo thì nó màu vàng trong. Lòng hụt hẫng, tôi cầm nhanh lấy chén thuốc:

-Cảm ơn!

Nói xong tôi uống hết tất cả vào bụng mình, vừa lúc ấy.Lục Hoa về đến và vội chạy lại:

-Nàng uống hết rồi sao??? _Lục ca giật lấy cái chén thuốc rồi nhìn vào nó, trong nhất thời nổi giận thẳng tay ném cái chén về phía Vương Hạo

“Xoảng”

-Huynh làm cái gì thế?_Vương Hạo ngạc nhiên hỏi.

Lục Hoa chạy lại, vung nắm đấm thẳng vào mặt Vương Hạo, không dừng lại ở đó, Lục ca liên tục vung những nắm đấm rất mạnh lên người tên ác độc kia

-Đồ tồi tệ! Người thật sự rất ác độc! Tất cả! Trong thời gian qua đều là giả dối sao! Thành thân vì Nghênh Vương, hạ độc nường tử của mình...Ta đánh ngươi chết! Daaaa

Tôi bàng hoàng trước sự tức giận của Lục ca rồi nhìn qua Vương Hạo, tại sao lại không đánh trả lại mà hần vẫn đứng yên?Thấy Vương Hạo máu me bê bết, tôi vội chạy lại can ngăn.

-Cái gì! Các người đã biết hết rồi sao?...*Nhìn qua tôi* Thế sao Ánh Cơ! nàng vẫn uống..._Vương Hạo dùng một tay để chùi vết máu.

-Đi đi! biến mất khỏi đây đi! Người không xứng đáng để biết lý do_Tôi quát to vào Vương Hạo, tay vẫn cứ ôm lấy Lục ca.

Vương Hạo đứng yên vài ba giây rồi đi khỏi. Tôi lại không kiểm chế mình mà để hai dòng lệ tuôn rơi,tim bị thắt chặt lại, Đau quá thì làm sao không khóc được.

-Lục Hoa! huynh đúng là chỗ dựa tốt nhất để uội khóc_Tôi nói.

Lục ca lấy tay xoa đầu tôi:

-Muội nói đi! tại sao lại uống! tại sao lại muốn chết chứ!

Tôi im lặng một hồi rồi buông lỏng hai tay ra, mặt đối mặt với Lục ca

-Vì Vương Hạo, hần giống như huynh vậy! Cái cảm giác muốn hai người mãi mãi thuộc về muội đó đã khiến uội làm vậy! Vì Muội lỡ yêu một người không xứng đáng..

Chưa nói hết câu, môi tôi và Lục ca đã quện chặt lấy nhau! một lát sau, Lục ca thả miệng tôi ra

-Thế muội có biết được cảm giác sắp mất đi người mình yêu thương nhất nó ra sao không?Còn ta mà! Còn tên Cáo của muội đây

Chưa đợi tôi trả lời hết câu thì một lần nữa, hai bờ môi đã ngoạm chặt lấy nhau.

Ở ngoài cửa, có một ánh mắt đau khổ dán chặt lên cảnh tượng kia. Vương Hạo anh cười buồn, hai tay đan chặt lấy nhau rồi bước đi.

-Nếu không làm vậy! nàng sẽ còn đau khổ hơn nữa! Ta và nàng, có duyên nhưng không phận...

Chẳng lẽ, ta nói với nàng rằng khi hai người theo dõi thì cả ta và Lão Đồ Tử đều biết, khi ta biết được âm mưu của Lão ta rất đau lòng, hay là nhìn thấy nụ cười mờ mờ của lão ấy làm ta thấy khinh bỉ! hay gói thuốc ấy là do ta chế ra để nâng sức mạnh của muội lên! Chẳng lẽ ta ôm lấy nàng và nói là ta rất yêu nàng! chẳng lẽ ta sẽ chiếm đi hết tình yêu của muội cho Lục ca! Bây giờ! đến tiếng nói, cười của của nàng và Lục ca cũng chỉ là giấc mơ của ta! Ta rất đau lòng, đau tim đau tất cả! Muội có biết không! Hảo huynh đệ, Lục ca huynh biết không?

~~Ooaoaoa~~!!!! Khúc cuối tội cho Vương Hạo quá à! cái này ngược Vương Hạo quá nè!!! Au buồn quá!!!

16. Chương 13

2 ngày sau.... cũng chính là ngày đại hội!

** buổi sáng sớm**

Tại khuôn viên của phái Lang Tô, một đám người đang nỗ lực duyệt võ lần cuối.

-Tốt lắm! Chúng ta nhất định sẽ thắng!

Lục ca động viên mọi người rồi qua bên Ánh Cơ.

-Nàng đừng lo lắng! Chúng ta nhất định sẽ thắng.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Lục ca nhận được những tia sáng hi vọng, tôi mỉm cười rồi khước mắt cảm thấy cay cay

-Ta không biết! Khi nào có thể nhìn thấy ánh mắt này của chàng nữa.

Lục ca thương xót ôm tôi vào lòng

-Ta nhất định không cho phép nàng chết! Nhất định.

***

Vương Hạo hớp vài ly rượu nhưng lòng vẫn cảm thấy mệt mỏi.Đồ Tử ngồi đối diện quan sát thật kĩ khuôn mặt bi thương của Vương Hạo rồi nở nụ cười khinh bỉ!::

- Haha! Đúng là ta không đoán lầm! Người yêu ả rồi!!

-Ông im đi!

-haha Thôi được rồi, nhưng mà ta tin người không hành xử theo tình cảm! Hôm nay, ả sẽ chết! Nhưng mà cũng là ngày chúng ta vinh quang..

-Ta không cần ông phải dạy! Hôm nay! Thắng chắc rồi!

-hahahahahaa

Nói xong những câu đó, lòng Vương Hạo càng bị thắt chặt, đau đến không thể thở được, anh đứng dậy đi ra ngoài sân viện cố luyện võ lần cuối.

-Haha! Người cuối cùng phải thất bại toàn diện thôi! Chỉ cần ta thắng, người sẽ biết thôi.

Đồ Tử tuy nói nhỏ nhưng cũng đủ để cái người nghe lén siêu cấp như Hạo anh đây nghe rõ tất cả “ngu ngốc” anh bỏ lại hai chữ rồi đi mất.

...

Đã gần tới thời gian bắt đầu Đại hội. Cả hai bang phái, Nghênh Vương và Lang Tô đều khởi hành đi với mục đích là chiến thắng. Tối cổng, cả hai phái chạm mặt nhau, Vương Hạo vẫn như xưa, vẫn cái nụ cười ác độc và thâm hiểm ấy đi lướt qua tôi và Lục ca, tôi không chấp nhất và giờ tôi cũng đã không còn nín kềm hạnh phúc nữa.

-Haha! Thật tình cờ nha, Lang Tô! Chúng ta lại phải đấu nữa rồi.

Lão già với khuôn mặt nham hiểm tên Đồ Tử nói như không với Lục ca

-A, vị cô nương này là Ánh Cơ! Đúng không!?! Nghe danh đã lâu

Ông ta quay sang tôi hỏi rồi đưa tay ra làm vẻ thân thiện.Lục ca kéo tôi lại gần rồi mở miệng.

-Ánh Cơ! Là nương tử của ta, không còn việc gì thì ta xin đi trước!.

-Làm gì căng thế nè!! Dẫu sao thì nàng ta cũng là nương tử của Vương Hạo, đệ tử ngoan của ta mà ! Haha

-Ta không phải._Tôi quát lên rồi quay lưng lại đi mất.

Tim Vương Hạo như bị chính những con dao từ người phụ nữ kia đâm thẳng vào ngực rồi ra sức bầm nhỏ trái tim bị hóa đá như mọi người đã nghĩ.

-Ta đi được chưa?_Vương Hạo bực tức lên tiếng rồi một mình đi vào trong.

Trải qua 2 vòng và rồi phái Lang Tô cùng Nghênh Vương cũng đối đầu nhau ở vòng cuối cùng.

-Mời hai phái, Nghênh Vương và Lang tô mỗi phái cử ra hai đại diện lên đấu vòng cuối để phân chia thắng bại.

Lang Tô tất nhiên là Lục ca cùng tôi còn Nghênh Vương là Vương Hạo cùng Lệ Tuyết (đệ tử giỏi của Đồ Tử)

-Ta không được nhắc đến điều này! Tại sao Người không nói là hai người cùng đấu!

Wương Hạo ghé vào tai của Đồ Tử.

- Ta quên nói! Thôi thì người cứ cùng với Lệ Tuyết lên đấu đi! Nhiều người thì càng dễ mà!

Wương Hạo lo lắng nhưng cuối cùng cũng tiến lên.

Nếu là một mình thì kế hoạch của anh nắm chắc trong vòng bàn tay, còn ả ta Lệ Tuyết mưu đồ thâm hiểm một lòng trung thành với Đồ Tử! Võ công của ả rất cao cường ngay cả Ánh Cơ cũng chưa chắc thắng, vả lại Ánh Cơ bị anh dọa sẽ chết nên tinh thần có vẻ giảm sút.

))((ình đối xứng hô trong lúc đấu nhé! là Anh và Cô))((

“3-2-1... bắt đầu”

Cả 4 người, ai nấy cũng đều đã thủ xong tư thế của mình, Vương Hạo anh lướt mắt lên từng người vô tình lại chạm gặp ánh mắt ghét bỏ của Ánh Cơ nhưng anh vẫn cứ nhìn nhìn vào đôi mắt đen thẳm ấy để nói cho Cơ Cơ biết rằng, chẳng khi nào Vương Hạo ta lại quên em.

Người ra đòn đầu tiên là Lục ca, và người bị nhắm đánh trúng là Vương Hạo nhưng anh đã đỡ được và bắt đầu tấn công lại. Bên này đang đánh nhau kịch liệt thì bên kia, Lệ Tuyết cùng Ánh Cơ cũng phản đòn rất mạnh mẽ. Vương Hạo anh liên tiếp bị đánh vào bụng nhiều đến nỗi mà anh phải học máu rồi ngã về sau vài bước. Vương Hạo gắng đứng dậy rồi tung thẳng một chiêu rõ mạnh vào chân và bụng khiến Lục ca cũng bị thương không kém. Lục ca tức giận dồn thẳng sức mạnh vào cánh tay và vùng nắm đấm thẳng đến bụng cũng là phần yếu nhất Vương Hạo. Nhưng không, Vương Hạo không né mà không phải vì kế hoạch của mình, mà là vì Ánh Cơ. Khi cô đang đấu thì nhìn qua thấy Lục ca chuẩn bị tung đòn mạnh vào Vương Hạo nhưng Vương Hạo đang nhìn cô, chưa kịp bàng hoàng thì nghe được giọng nói của Vương Hạo hét to lên “Coi chừng Ánh Cơ! tay ả ta có độc thủ!” Cô giờ mới để ý tới Lệ Tuyết nên nhanh chóng thoát khỏi bàn tay đó nhưng Vương Hạo anh bị Lục ca đánh thẳng vào bụng gần như là không chịu nổi được. Qua lời nói trên, cả hai người Ánh Cơ và Lục ca đều bất ngờ, Lục ca thì thắc mắc nhưng vẫn phát hiện ra mối quan trọng bây giờ đó chính là hạ Lệ Tuyết, thế là cả hai người Ánh Cơ và Lục ca đều nhắm thẳng đến Lệ Tuyết. Nhưng ai ngờ trước được con người của Lệ Tuyết mưu mô xảo trá lập tức giả đau bụng và tạm ngưng cuộc đấu. Sau đó đợi một lát sau, Chủ khảo đã lên tiếng:

-Dựa theo điều luật thứ ba: khi hai đối thủ đấu nhau, nhưng một trong hai người bị bệnh hoặc thương tích nguyên nhân là do trước khi đấu thì trận đấu đó phải dời ngày... Và Lệ Tuyết bị trúng thực do thức ăn hỏng nên trận đấu cuối cùng sẽ dời sang một ngày sau.

-Đáng chết!_Lục ca nhủ thầm rồi tiến tới tôi.

-Wương Hạo! Người cũng có ngày hôm nay!... ta sớm đã biết rõ mưu đồ của người! haha! để coi người sẽ ra sao... không có người! Phái Nghênh Vương vẫn dư sức thắng! hahahaha

Những lời nói ác đức phát ra từ miệng của Đồ Tử khiến ai nấy đều không kiềm được lòng mình mà muốn giết thẳng lão ta. Chưa nói hết, Đồ Tử đi lại chỗ tôi và Lục ca đang đứng nhìn nói:

-Lục Hoa ơi là Lục Hoa! đòn của người mạnh quá đi! làm chết huynh đệ tốt hàng đêm mong nhớ tới ái mại âm gia đình này rồi kia! Chậc chậc! cả Ánh Cơ cô nữa! Hấn ta vì cô mà hi sinh cả mạng sống của mình rồi kia... *Vỗ tay vài cái* *Cười mỉa*

Nói và hành động xong, Đồ Tử liền ung dung bỏ đi để lại ba con người đầy vẻ căm hận kia ở lại. Vương Hạo mệt nhọc đứng dậy, ôm bụng mình rồi xoay người đi.

-Wương Hạo, huynh không định nói gì sao?

Tôi nói

Vương Hạo:...

-Âm mưu như lão ta nói là sao?_Lục ca nói tiếp.

Khóe mắt của Vương Hạo xuất hiện những giọt nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống nhưng anh cũng phải ráng cố gắng để kiềm lại nó

-Vương Hạo!_lần này tôi và Lục Ca cùng đồng thanh rồi đi lại chỗ Vương Hạo, chỉ vừa nhìn thấy khuôn mặt của anh thì Vương Hạo vội xoay đi chỗ khác. Tôi bực mình định chạy qua chỗ đó bắt anh phải đối diện với mặt mình thì bị Lục ca nắm tay kéo lại.

-Ta còn gì để nói sao?! nói những gì ta đã nghĩ, và đã làm sao từ cái lúc ta biết mình đã yêu Ánh Cơ cho tới lúc hạnh phúc vui vẻ bên huynh đệ tốt cùng người nương tử sao! từ cái lúc ta đau đớn để cho hai người biết rằng ta là nội gián để các người hận ta sao! hay từ cái lúc ta vô thức biết được tin nàng mặc dù biết ta hạ độc nhưng vẫn cứ uống sao?hoặc từ cái lúc chứng kiến cảnh hai người hôn nhau khiến cho trái tim ta bị vỡ ra sao! từ cái...

Vương Hạo đang nói dở dang thì tôi chạy lại ôm từ phía sau Vương Hạo như một làn gió nhẹ cuốn theo nỗi nhớ mong và yêu thương của tôi chạm vào người anh ấy.

-Từ cái lần ta sợ sẽ làm mất đi hạnh phúc của hai người...

Lần này, tôi nhất quyết không để cho Vương Hạo nói nữa nên đã ngoạm chặt lấy môi của Vương Hạo. Nỗi lòng từ sâu thẳm trong trái tim của mình như trút ra theo những giọt nước lấp lánh rơi xuống má, tôi hôn anh, hôn mãi mãi. Lúc đầu Vương Hạo không muốn nhưng vì tình yêu mãnh liệt đó nên bị cuốn theo.

Lục ca đứng ở một bên hơi bàng hoàng về nụ hôn đó, sau cùng lại mỉm cười nhưng con mắt anh lại bị những tia buồn lấp đầy. Tôi cuối cùng cũng ngưng hôn liền mỉm cười với Vương Hạo rồi kéo Lục Ca đang đứng một bên vào. Tôi nhón chân lên hôn nhẹ vào môi Lục ca một nụ hôn rồi dùng cả hai tay của mình ôm trọn lấy Vương Hạo và Lục ca.

-Chỉ cần có hai người! thì ta đã có cả thế giới! không một ai! không một ai có quyền rời bỏ ta mà đi! không một ai...

17. Chương 14

Tôi thần thần nhìn cảnh tượng đẹp đẽ trước mắt mà suy tư... “Cuối cùng cũng trở về rồi! Cuối cùng cũng được như cũ rồi”

Lục Ca đang giúp Vương Hạo làm giảm vết thương mà hôm trước anh í đã gây nên.

-Được chưa?

-Chưa được.

...

-Được rồi!

-Đã nói chưa mà.

-Hừ!

-Ta giúp người giảm đau mà người nóng lòng thế! Muốn chết không!_Lục ca nói.

-Chết cho người lợi à! Đã nói là ta không đau!_Vương Hạo hờn dỗi đáp.

-Ngồi yên!!_Lục ca la lên! há há! tôi ngồi ở đây này giờ cũng cười không ngưng nghĩ.

-Nè! Ta biết chế thuốc tăng cường sức lực cho Ánh Cơ chắc ngươi biết rõ! Vì vậy nên trước khi đấu ta đã thử sẵn thuốc chống đau rồi!_Vương Gà giải thích.

-... Sao ngươi không nói! Lục Ca nhẹ giọng

-Ta..ta sợ huynh giận.

Vèo vèo bùm bùm chéo.... Mấy cái tiếng vừa rồi là một trận rượt đuổi và đánh nhau kịch liệt, cuối cùng Lục ca cũng chịu ngừng lại rồi ngồi xuống bên tôi. Sau đó Vương Gà cũng kịp định thần lại rồi chạy tới ngồi xuống.

-Nàng cười cái gì??_Cả hai quay qua tôi chất vấn.

-*cười to hơn* Ta..Ta....ừm ừm!_Ồ thì cười nhiều quá nên bị hai người kia bịt miệng lại.

..

-Ăn cơm! Hi hi!_Tôi cầm đôi đũa lên và gấp thức ăn.

-AA!

lâu rồi ta mới ăn Gà!_Vương Hạo háo hức.

-Nè ăn đi! Phau câu là hợp với ngươi nhất!_Lục ca vờ tốt bụng gấp miếng phau câu đưa cho Vương Hạo ăn.

...

-A~~ no bẻ bụng bầu_Gà ôm bụng nói.

-*Nhồm nhoàm**đang ăn* Đáng đời ăn cho lấm vào_Lục ca ăn không ngừng nghỉ.

Còn tôi.. Tôi hả! Tôi làm sao? Nãy mới ăn được một xiu cái xong phải đi đại tiện nên giờ ngồi nhìn hai người kia than thở còn mình thì thoải mái nhưng bị hai tên đó cấm không được động tới đũa.

-À! mà ngày mai hai người tính sao?_Vương Hạo hỏi.

-Sao là sao!_Tôi thắc mắc.

-Đại hội ấy!

Lục ca dừng đũa, nhìn Vương Hạo nói:

-Ồ thì.. cứ đấu thôi!bớt đi ngươi rồi cũng đỡ.

-Nhưng ngày mai sẽ có Đồ Tử ấy!_Tôi xen vào.

-Lão ta có gì mà phải sợ!_Vương Hạo +Lục ca nói.

-Lão là bang chủ mà...

-Ba đừng coi thường Lão ấy!_Cha tôi! đúng hơn là Đường Lão gia từ đâu bước vào.

-Cha

-Nhạc phụ đại nhân

-Sư phụ

-Ồ!

-Sao lại không được ạ! Con từng ở trong đó! Lão ấy lúc nào cũng thanh thoi cả! Tập thì lại không bằng ai!_Vương Hạo nói

-Haha! Ta từng là Hảo huynh đệ của hần nè! Con thì chắc chắn không biết vì thời gian luyện tập của lão ấy là vào đêm khuya! Với cả đường lối chiến thuật cũng cực nguy hiểm._ Đường Lão Gia ngồi xuống.

-Thế cha đã từng đấu với Đồ Tử chưa?_Tôi hỏi.

-Tất nhiên cha nàng đấu rồi! Nhưng ta chỉ nghe kể lại là sư phụ đã thắng!_Lục ca nói.

-Ừ! ngày mai có thể ta sẽ đến xem!

-Vâng ạ....

_____

Tối hôm đó..

-Nè! Lúc vắng ta, Lục ca huynh ngủ ở đâu!_Vương Gà ôm gối hỏi.

-Người cần biết??_Lục ca đáp ngắn

-Cần chứ! Hắn ngủ ở đâu vậy Ánh Cơ??_Tiếp đến là chạy qua tôi chất vấn.

-Ồ.. Chỗ huynh ấy ở đâu thì nằm ở đó!_Tôi nói.

-Muội chắc chứ?

-Chắc

Cười

...

Cả ba người đã yên vị trên chỗ ngủ thân yêu của mình.

-Đồ Tử! Lão ấy rất thâm độc! Hai người phải cẩn thận._Vương Hạo nói

-Ừ

-À! Ta nhớ ra rồi! Có một thứ lão ta sợ nhất! Đó là...blah blah..

Thế là Vương Hạo nói ra hết kể rồi tụi tôi đêm đó nghĩ kế hoạch cho thật kĩ càng.

-Khò khò...

~~khò khò

~~Cả ba đang chìm trong giấc ngủ ngon lành sau mấy ngày mất ngủ cực nhọc, mặc dù ngày mai là ngày thi cuối cùng! Đúng vậy! chẳng có gì hạnh phúc bằng việc có người mình thương yêu bên cạnh..Mong sao cả ba đến tận trong giấc mơ cũng mơ thấy nhau.

...

Buổi sáng chưa đợi gà gáy mà cả ba đã thức giấc rồi ngồi bình thản nói chuyện với nhau vui vẻ và cùng nhau ăn bữa sáng để bồi bổ trước khi lên đường đi!

-Ba đứa chuẩn bị đi à?_Đường Lão gia lại từ đâu đi ra.

-Vâng! Cha đi cùng luôn đi!_Tôi nói.

-Ừ!

-Vậy chúng ta đi nhé!_Lục ca nói.

Tới nơi, do đi sớm mà nhanh nên phái Lang Tô đến sớm nhất sau đó! Đối thủ Nghênh Vương cũng đến nói.

Đồ Tử khuôn mặt vênh váo rồi nhìn thấy Đường Lão gia cái tiến tới

-Haha! Chào Hảo huynh đệ! Huynh đến đây để cổ vũ cho ta ấy à!

Đường lão gia im lặng, tôi để ý thấy sắc mặt của Đồ Tử nãy giờ, tuy tinh thần phấn chấn nhưng có gì đó rụt rè lẩn tránh. Bị què, Đồ Tử quay sang Vương Hạo bên cạnh.

-A

Đệ tử ngoan của ta!!Người cũng đến à!

Bỏ lơ tập hai, Vương Hạo quay sang nói chuyện với Đường Lão gia.Như nhục nhã, Đồ Tử bỏ đi.

”Tới giờ bắt đầu! Mời hai phái cứ hai người lên sàn đấu!

Tôi và Lục Ca căng thẳng đi lên, bên kia là Lão Đồ Tử cùng đệ Tử Lệ Tuyết.

Tôi được phụ trách ả Lệ Tuyết còn Lục ca là Đồ Tử!...Nhưng mà bắt đầu cả hai người chúng tôi đều nhắm tới ả Lệ Tuyết nên kế hoạch bước đầu thành công, Lệ Tuyết đã thua và bị rút xuống sàn. Thế là bây giờ chỉ còn Lão Đồ Tử mặt không chút biểu cảm. Tôi liên kết với Lục ca đánh đủ mọi cách nhưng có vẻ chẳng ăn thua gì cho Đồ Tử! Cuối cùng vận dụng chỗ yếu, mà Vương Hạo đã chỉ dẫn đó là tôi lén lấy phần hoa và rắc lên người của Lục ca và để cho Đồ Tử đánh thế là tác dụng phát huy được ngay, Lão ta ho lên ho xuống nhưng phút chốc lại kiềm chế được khiến cho hai đứa bàng hoàng. Trong lúc đó, Đồ Tử thừa cơ đánh hạ tôi văng xuống sàn đấu nhanh đến không kịp trở tay, Tôi ề ảm mặc cho Vương Hạo lo lắng dịu nhẹ tôi về! Bây giờ ! thời khắc quyết định mà tôi lại để Lục ca ở lại...

-Nàng có sao không? ả! Ta phải lên đấu! Thay đi! Được quyền thay mà đúng không?? Ta thay Ta thay_Vương Hạo bực mình nói.

-Ồ yên đấy! Ta lên thay.

Đường Lão gia vừa nói xong liền hạ lệnh thay người. Ai nấy đều bất ngờ còn Đồ Tử hẳn đã lộ rõ vẻ lo lắng khắp người.

Đường Lão gia bước lên sàn đấu, Lục ca vội chạy về đây kiểm tra cho tôi..

“Bắt đầu!” hồi chuông hiệu lệnh và còi thổi lên.

~ ền

~há há! ta lâu quá rồi chưa đăng mà gặp phải sắp tới sẽ thi học kì chắc là ta sẽ bận lắm đây!! Mọi người thông cảm nhé !! huhuhuhuhu

18. Chương 15

-Cạn! Cạn! Cạn!!

Một buổi tiệc linh đình nào thịt, nào gà!\$-\$ cả heo nữa với những món ăn phong phú nhìn vào là thấy thèm khiến cho cái người như Ánh Cơ này bị mê hoặc bởi nét quyến rũ từ nó. Còn những người khác thì chỉ lo tới cái thứ chất lỏng đắng ngắt mà làm cho người ta chao đảo đó thôi và hẳn nhiên trong đó gồm những thành phần ưu tú nổi trội ví dụ như cái ông ngồi mặt ửng hồng lên huyên huyên nói cái gì đó mà miệng mãi không ngừng là Lục Hoa chứ ài, còn cái chú mà mặt ửng đỏ chẳng kém gì cũng vậy nhưng chỉ có cái không tìm được cơ hội để nói ra ý kiến của mình_Vương Hạo...a còn nữa! Người đẹp trai nhất ở đây!Đường ba ba chỉ lo lắng nghe hai con rể quý báu của mình nói chuyện trên trời dưới đất.

-A! Úng ời (đúng rồi)_Tôi đang tính nói à không nói được vài chữ thì bị đánh bốp bốp lên đầu rõ đau

-Con gái con đứa! Nuốt xong rồi nói!_Cái này là baba tôi đang gắng sức điều chỉnh hành vi của tôi.

-Đúng đó! Nhạc phụ biết không! Ánh Cơ lúc nào cũng chen vào hòng người khác cả!

-Vả lại vừa ăn vừa nhồm nhoàm nói nữa.

Cả hai người bọn họ đang thêm xăng vào đồng lửa kia khiến cho người ngồi trong đó như tôi đây bị thiêu rụi -__-

...sau một hồi bị mắng.

-Mà nãy con định nói cái gì!_Ba ba đại nhân như nhận ra mình quên điều gì đó hỏi.

-Con định nói rằng, phụ thân của con thật giỏi a

ngay lập tức là hạ gục đượ cái lão Đồ Tử đáng ghét kia,hồ hồ.

Tôi nhảy vào nói liền.

-Haha! Ta mà! Đường lão gia có tiếng thì chắc chắn phải có miếng chó.

Baba đại nhân đang hạnh phúc kiêu hãnh.

“Hahaha...đúng rồi...cạn....à...hahaha”

Sau đó là hàng loạt những tiếng nói, tiếng cười chen nhau lên tiếng hàng loạt.

-A

Cơ Cơ à!!_Đến thời khắc cả hai người đã say nồng thì tôi bắt đầu khoảng thời gian cực khổ khi lôi hai con người này về đến phòng .Tôi cũng đâu có xấu đâu ha! Chỉ là khi về tới phòng thì tôi cũng “thay đồ” nói thẳng ra là cởi áo ngoài của hai ông kia ra và... còn làm gì nữa! Cho hai ông nằm ngủ.Tôi ngồi dậy, đi đến giường lấy thuốc gia truyền của Lục ca xức lên nhưng quá trình có vẻ khó nên tôi phải lăn lộn cuối cùng quyết định là cởi bớt áo để thoa thuốc cho đỡ nhưng mà cái quá trình xoa thuốc nóng nẩy lửa đó lại bị Vương Gà bắt gặp rồi sau đó Lục Cáo cũng nhìn chăm chăm!.

-Ánh Cơ a

~2 giọng nam ấm áp truyền tới khiến lòng tôi rùng lên 1 cách đáng sợ đến phát khiếp.

-A! Hai người say nhè rồi mà!_Tôi vội khoác áo lên.

-Ta say! Nhưng mắt ta vẫn sáng!_Vâng đó à lời của bạn Cáo.

-Ngủ! Ngủ ngủ.

Tôi chùn chần che kín mít đầu.“Ồ! Cơ cơ! Sao mi quay về quá khứ để tìm mấy anh Soái cơ mà! Thế cần gì giữ mình làm chi ca!?!”tôi nằm vận đầu óc suy nghĩ cái xong ngồi dậy quan sát chỗ hai người kia nhưng mà! Cái quái gì mới đây mà hai ông ôm nhau ngủ rồi. Oa! Oaoaoa! Chán quá.

• • • •

Mặt trời thức giấc tỏa ánh nắng dịu hiền tươi tắn sau khi bị cơn mưa tối qua hành hạ mệt nhoài.Xa xa vài con chim đang đậu trên cành nhưng không chịu hót vì nó quá mệt vì bị ảnh hưởng thời tiết mưa dầm này, hồi lâu sau khi cảm nhận được sự tươi vui của ngày mới lên thì chim mới cất tiếng hót véo vang trong lành khiến ai nghe nó cũng lặn quay ra ngủ và con nhỏ như tôi thì bị nó đánh thức dậy một cách tài tình nhất có thể.

-Dậy! Dậy! Mặt trời sáng réo rất rồi!_Tôi lay lay người hai con sâu lười biếng kia dậy.

-a~ cái đầu tôi! A~ai thế! Ánh cơ! Hôm qua....ta uống say, nàng ngủ ở đâu.

Chắc chắc! Đúng thật rượu có hại cho hệ phát triển thần kinh của trẻ nhỏ mà! Mới đây mà đã quên rồi sao.

-A~ ta ngủ trên giường mình ta nha!_Tôi nói.

-Thế...._Vương Gà lặng lẽ hiểu ra vấn đề rồi hoang mang nói.

-Tối qua! Ta làm gì hần ta sao? Quần áo của ta lẩn hẩn tại sao lại! Bây giờ ta hiện đang rất mệt nữa a-

Bằng cách tài tình nhất mà miệng tôi nói ra:

- Ta không biết cơ mà! Hôm qua đang ngủ nhưng ta nghe được mấy tiếng la lên! Trong đó có tiếng của huynh nữa ấy

-Ta...ta

Vương Hạo đang bồi hồi lạng nhớ về khoảng thời gian hôm qua thì bị bé Cáo Lục đánh vào đầu cái “Bốp”

-Nãy giờ ta đang ngủ mà cũng nhận ra vấn đề! còn người mặt dính ke mà vẫn không nhớ ra gì à!

VH:.>>.< ta=“” có=“” nhớ=“” đâu!=“” đánh=“” đau=“”>

LC quay sang tôi!:: Ánh Cơ nha! Hôm qua xảy ra chuyện mà cũng không can ngăn! bây giờ! ngay cả tối qua ta cũng vẫn mơ màng không tìm ra câu trả lời nè! mau nói! hôm qua! hai tụi ta đã và làm cái gì!

-Ôi! mồm hai người thú vị quá!

Tôi quay mặt sang chỗ khác rồi viện cớ lên đi chứ ở đó nói lát nữa lộ ra là tôi đang nói dối thì sao! Chắc tui chột với hai tên cầm thú kia quố.

.....

Hôm nay tôi và hai lão ấy đi chơi xa à không, phải nói là về quê của Lục Cáo vì huynh ấy nói nhớ quê! -_-

“Qe Qe!” tôi nôn mửa ra khi bước xuống cái xe ngựa cồng cênh lắc lư khiến tôi nhức đầu inh ỏi đó.

-Bình tĩnh! bình tĩnh nào! Lục ca! huynh mau lấy cái khăn tay của huynh lau cho Cơ Cơ đi! Nương tử của chúng ta bị thai nhi hành hạ rồi kìa!

Đến giờ này mà Vương Gà vẫn còn hơi để nói mấy lời mà không ra ai đấy! Lục ca cũng theo cái trốn đó chạy lại ân cần đưa khăn cho tôi

-Chắc về quê cha nên con nó mới đạp ấy mà! vui quá mà!

Hô hô, nói xong tôi không thèm lau nữa luôn!

-Con Con cái đầu hai lão í! hôm qua chỉ có hai ông là hành động thôi mà!

Tôi kéo hai người đang tự mãn kia đi.

Cả ba người với ba trái tim, ba cái đầu, sáu cái chân đang đi cùng nhau nhưng lý trí lẫn cái bụng lại hướng tới cái quây thức ăn ven đường, không ai nói ai, cả ba tự nhiên ngồi yên vị trên ghế rồi kêu thức ăn.... sau đó là một màn ăn như chưa từng được ăn vui vẻ xen lẫn no nê.

Cả ba đi lại tiếp tục lên đường, dọc đường đi, chúng tôi rất tự hào vì có ánh nắng theo sát bên mình, chỉ gió lâu lâu lại đùa cợt cái mặt mốc meo của cả ba đứa, ngay cả con chó con mèo cũng chạy ra đùa giỡn! ôi đời thật y chang như quyển truyện ngược đãi mấy người “Ngây thơ” như chúng tôi.

Đi một hồi lâu, trải qua bao nhiêu gian khổ, vượt qua bao nhiêu ngọn đèo thì chúng tôi cũng tới được cổng làng, thật sự vui sướng đến không còn gì vui nữa! tôi thích chí chạy thật nhanh vào như một người chạy về đích, là kẻ thắng cuộc vậy.

“Rầm!” Ui da cái đầu tôi!

-Xin lỗi! xin lỗi! đụng trúng cô rồi! xin lỗi xin lỗi.

Hình như là tôi xin lỗi mới phải, tôi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra người mà tôi đụng trúng rất đẹp a~~ một thằng con trai có nét đẹp tựa như tiên với nụ cười tỏa nắng, hình như cái nét đẹp rất giống người nào đó a~ tôi quay đầu lại ngược nhìn Vương Hạo và Lục Ca rồi nhìn kĩ lại khuôn mặt của anh chàng vừa đụng trúng ấy... AA! là giống...

~~ vâng ạ! ờn rồi

M.N ráng đợi nhá!!! auuu hứa sẽ cố gắng không để các bạn tụt hứng như bây giờ nữa đâu! nhưng mà cũng vui vui mà ha!! báii baiiiii

19. Chương 16

Hình như là tôi xin lỗi mới phải, tôi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra người mà tôi đụng trúng rất đẹp a~~ một thằng con trai có nét đẹp tựa như tiên với nụ cười tỏa nắng, hình như cái nét đẹp rất giống người nào đó a~ tôi quay đầu lại ngược nhìn Vương Hạo và Lục Ca rồi nhìn kĩ lại khuôn mặt của anh chàng vừa đụng trúng ấy... AA! là giống... Lục ca, Lục Hoa ấy

-Ồ hơ hơ_Tôi quay mặt nhìn kĩ rồi chạy một mạch lại kéo tay Vương Hạo.

-Ê! gà gà gà!! Cáo Lục ấy cũng có em à??

-Thế nàng ko biết à??.... ta cũng vậy

Vương Hạo trả lời.

-AAAAA!!! Đại ca ca của taaaaa

Em của Lục ca chạy lại nhảy chồm lên người Lục Hoa mặc sức mà “HÔN HÍT”

-Tởm! giữ thể diện trước tẩu tẩu đi! cả cái người ta không biết phải cho đệ xưng hô thế nào đây này.

Lục ca vừa nói vừa đẩy cái người như bản sao dính chặt như keo ấy ra

Thế thì thằng nhóc bản sao ấy bây giờ mới chú ý tới hai cái bản mặt khó ưa này, rồi gật đầu cả dang tay ra tính bắt tay

-A!! chào đại tẩu tẩu! chào huynh không biết phải xưng hô thế nào kia.

-Chào đệ!lần đầu gặp... đệ thật giống với Lục Hoa! sao ta không nghe Lục ca nói rằng có một người em trai đẹp còn hơn huynh ấy nhỉ *liếc xéo*

Tôi tất nhiên phải để ấn tượng tốt cho Khâm đệ * rồi

-Xì! giống y chang như Lục ca thôi! Chào cậu,... cứ gọi tôi là Hạo Huynh là được, hay là Vương Hạo à là Hạo ca ca.

Vương Hạo cướp lấy cánh tay đang được tôi nắm rồi bắt tay cười tươi

-Hạo ca! huynh thật giống như người yêu của đệ! có nét giống con gái nha.

“Là con gái sao?” Vương Hạo nghĩ thầm, trong đầu thầm chửi rửa còn cái miệng kia vẫn cười ”te té”

-Thôi! đi ta mệt lắm rồi ấy nha, còn ở đây mà chào hỏi.

Ngồi đứng đi đi lại lại, cuối cùng Lục Hoa người đang nghe cuộc nói chuyện lại lên tiếng tỏ vẻ bức dọc

-Vờn -ờ- Đi

Ba người đều đáp.

~~ tới viên trang nhà họ Lục

-Uây!! khỏe quá!

-Tiếng đó là tiếng của Lục ca kêu lên rồi nằm ườn xuống đất.

xì xào hổ hổ tiếp tục xì xào đó là những tiếng nói của người dễ làm quen tên Vương Hạo với Lục đệ kia.

Tôi ngo quanh một lúc rồi chạy sang Lục ca thì thầm to nhỏ:

-Cáo này! cho ta hỏi! ở đây chỉ có hai người sống thôi à!

-Vờn! từ nhỏ hai anh em ta đã dựa nhau mà sống rồi! thế nên vậy đấy>

-À còn.....

-Sao vậy Cơ Cơ?

-Nhà xí ở đâu thế?

-Ồ hờ! chắc nàng nhịn lắm đây này, đi thẳng quẹo trái thấy cái đường nhỏ quẹo vào đó rồi sẽ thấy khu vực đại tiện.

Lục ca điềm tĩnh trả lời từ tốn thế xong tôi liền chạy một mạch nhanh nhất có thể vì... nó sắp ra rồi.

~~Cũng tua nhanh vì chả có gì đặc sắc cả khi mới vừa đại tiện xong mà

~~ Tới bữa cơm

~~~Qua nhiều món quá! Lục Đệ nấu tất à?_Tôi hỏi khi nhìn thấy đồ ăn phong phú và nhìn ngon miệng thế này.

-Tẩu tẩu ăn đi ạ!! cái này là do em nấu cả đấy!! Còn huynh nữa Lục ca! ăn đi

Cậu ấy, từ lúc nào đã thân với Vương Hạo nhanh thế nhờ khi mà quay sang Vương Hạo đánh bóp vào đầu rồi gấp miếng thịt to đút thẳng vào mồm gà con không răng kia.

-Hai người từ lúc nào mà đã...._Lục ca hỏi han

-Từ khi Ánh Cơ đi đại tiện, và Lục Cáo nằm ì dưới đất mà ngủ_Vương GÀ nói trong khi miệng còn dính mấy miếng vụn thịt.

-À! sao đệ lúc kia không dợ thành thân của Tẩu tẩu và hai huynh này?

_Tôi hỏi.

-Thì tại vì đệ bận chút việc và trên thành hơi xa nên đệ không có thời gian để đi

_Lục đệ trả lời.

-À... cho tẩu ngu muội hỏi! đệ đệ tên gì vậy? _Ồ tui ngu thiệt khi giờ này còn không biết tên của người ta

-Lục Hắc_cả ba người còn lại trả lời làm tôi ngại chết được.

-Hắc hắc! tên hay hơn hoa nhá_Tôi nói

Cả 4 người cùng cười lớn.

-À! Lục ca ca à! thế huynh về đây thì nhớ chỉ dẫn bọn họ đi chu du ngắm nhá! nhớ nói đệ để đệ đi cùng nữa nhá.... à còn

_Lục Hắc nói.

-Ừ! ta đi sẽ nói đệ trước>>< còn=" " gì=" ">

-Đào Lan! Tỉ ấy nói muốn gặp huynh_Lục đệ nói với điệu bộ thần trọng.

-Được rồi! ta sẽ đi gặp A Lan, sẽ giới thiệu uội ấy về Ánh Cơ cả Vương Hạo nữa._Lục Hoa trả lời.

-Đào Lan?_Tôi thắc mắc, nhưng hình như cái tên này rất quen.

-Muội ấy là mối tình đầu của ta, cũng được gọi là Thanh mai trúc mã.... thôi ăn đi.

Lục ca xoa đầu tôi nói.

Sau cái câu trả lời đó thì tôi để ý thất Lục ca xuống sắc hẳn và cả không khí cũng vậy, trầm hẳn đi.

Buổi tối

~ Nhân lúc, Lục Hoa đi dọn dẹp phòng thì tôi kéo Vương Hạo rồi dẫn Lục đệ đi ra ngoài.

-Tẩu muốn hỏi về Đào Lan đúng không??_Lục Hắc hỏi.

Tôi gật đầu lia lịa rồi cả ba cùng ngồi ở ghế gần đó.

-Đào Lan, tỉ ấy lúc đó là người Lục Hoa yêu thương nhất trừ đệ ra... Hai người đó đã chơi thân với nhau từ trước rồi, và khi lớn lên, Tỉ ấy cùng Lục Hoa đã lập một hên ước là sẽ thành thân cùng nhau... Nhưng mà sự cố xảy ra, Đào Lan chia tay huynh ấy... Nhưng vì Lục ca quá đa tình nên vẫn chờ, chờ tới khi Đào Lan trở về,... ai ngờ tỉ ấy khi nhìn thấy Lục ca không chào lấy một tiếng rồi ngoảnh mặt đi theo người khác. Lục Hoa lúc ấy rất đau khổ lại còn quá si tình nên quyết định sẽ rời xứ và đi lên thành để làm lại từ đầu và huynh ấy được nhận làm đệ tử của Đường sư phụ và thế đấy,...

Lục Đệ kể ra

-Ta không ngờ lão Cáo ấy lại si tình đến thế_Vương Hạo nói

Tôi im lặng, chợt có nỗi bất an lấn chiếm, “liệu bây giờ, Lục Hoa còn yêu Đào Lan không? Liệu tỉ ấy sẽ thuyết phục Lục ca trở về” Trong đầu tôi, toàn có những câu hỏi, những giả thiết dày đặc mà khiến tôi phải đau đầu vì nó, đúng thật khi lo lắng, con người có thể nghĩ vớ vẩn.

-Mọi người ra đây nói về ta ấy à?_Lục ca từ đâu đi lại.

-Ngốc! ta không còn tình cảm với A Lan đâu mà! hồi chiều, chỉ tại vì ta hơi lạ lẫm khi nghe nói a Lan muốn gặp thôi mà_Lục ca trấn an, nở một nụ cười rất ấm áp.

-Được rồi, được rồi! Lục ca! chuẩn bị xong chỗ cho Cơ Cơ chưa?_Vương Hạo hỏi

-Xong cả rồi đấy, Cơ Cơ nàng vào ngủ đi

-Thế còn hai người?_Tôi hỏi

-Phòng của đệ rộng lắm nên hai người đó ngủ được còn tẩu ngủ một mình không sao chứ?_Lục Hắc lên tiếng.

-Không sao_Tôi nói rồi đi theo sự chỉ dẫn của Lục ca về phòng mình.

Mặc dù nghe được lời trấn an từ Lục Ca nhưng lòng tôi vẫn không yên.Nằm lên giường xuống một hồi thì tôi cũng thông suốt

“Thôi! định mệnh là do trời sắp đặt, chúng ta đâu thể sắp xếp được gì, thôi thì nỗ lực chờ ngày mai đến, thoải mái mong chờ ngày mới đẹp hơn” Mỉm cười

èn

~Chú thích:* em rể

Xin lỗi mọi người nha! vì mấy tuần trc au phải thi..... au sẽ cố gắng tận tâm tận lực với truyện hết sức có thể

Bái bai bai m.n. chúc mọi người có những kết quả thi cao chót vót nha ^^

20. Chương 17

Sáng sớm gà gáy inh ỏi làm đánh thức cái giấc mộng đẹp kia. Tôi bực bội đá vào thành giường ai mag ngờ nó khiến cho chân tôi đau đến nỗi phải lê lét ra tới ngoài.

-Chào buổi sáng!_Tôi nói.

-Chào tẩu tẩu!_Lục đệ không nhìn tôi mà lo bưng bê thức ăn của buổi sáng. Nhưng sao mà chị dâu như ta không giúp đệ ấy một tay chứ nhỉ, tôi liếc mắt xuống cái chân đau đốn từ nãy giờ thậm thương nó nên lê lét lại bàn ngồi chờ đồ ăn sáng dọn lên.

-A! Lục Hoa và Vương Hạo đâu rồi, đệ đệ?_Tôi hỏi.

-Hai huynh ấy đang thay đồ chắc sắp ra rồi!_Lục đệ trả lời.

-A...Hôm nay đệ nấu đồ ăn à?_Tôi lại hỏi.

-Vâng!_Lục đệ bận bịu trả lời.

-Thức ăn ngon ghê ha!Thế chắc đệ dậy sớm lắm ha?_Tôi tiếp tục

-Vâng_Lục Hắc trả lời

-Cực cho đệ quá ha!-Tôi mặt dày hỏi

-Vâng_Lục đệ trả lời chân tay luống cuống.

-Hình như ta làm phiền đệ rồi! hay là ta im lặng nhá?_Dường như tôi nhận ra điều gì đó liền nói tiếp sau đó tưởng đâu được nghe lời nịnh nọt từ cậu em ai ngờ tên Lục Hắc Ám kia trả lời “Vâng” cái từ ngắn gọn lặp đi lặp lại hoài.

Không hiểu lúc đó sao tôi còn có thể mặt dày ngồi ăn ngon lành rồi quay sang nói với Lục đệ rằng:

-Khổ cho Lục đệ loay hoay nãy giờ, nhưng mà món này hơi mặn.

Lục đệ:...

-À! hôm nay chúng ta đi đâu thế?_Tôi hỏi rồi nhìn Vương Hạo đối diện, Vương Hạo nhìn tôi rồi quay sang nhìn Lục Đệ còn Lục đệ thì nhìn vào Lục ca, Nhưng Lục ca lại nhìn vào tôi.

-Ồ! không ai biết là đi đâu à?_Tôi hiểu ý nói.

-Nàng quyết đi!_Lục ca nhẹ giọng nói.

-Ta không biết, để Vương Hạo gà mờ kia quyết đi_Tôi nhìn qua Vương Hạo.

-Thôi! Lục đệ, em quyết đi_Wương Hạo nhìn Lục Hắc.

Lục Hắc nghe thấy thế liền nhìn Lục Ca:-Thôi! ca ca, huynh tự quyết đi.

-Thôi Cơ Cơ muội quyết đi!

-Thôi nhường cho Vương Hạo mà!

-Lục đệ rành hơn nè! quyết đi.

-Lục ca huynh quyết đi!

-Thôi Cơ Cơ.... mà thôi! hôm nay đi chùa thắp hương!_Lục ca nói

-À_cả ba người còn lại lên tiếng

Ở một ngôi chùa nào đó

-Nè! Ánh Cơ hồi nãy nàng cầu gì vậy?_Lục Hoa quay sang tôi nói.

-Há há! bí mật,_Tôi nói, nhưng thật sự cái bí mật đó cũng chả có gì to tát nhưng tôi chỉ mong là cứ mãi như vậy thôi, không cần trở về tương lai cũng được.

Cơ mà Lục ca muốn nghe điều gì đó nên cù lét tôi khiến tôi nói ra

-A! nhột nhột...há há_Tôi rên lên

Ở bên kia tôi cũng nghe được tiếng cười nói của Vương Gà và Lục đệ cũng đang chột lét giống tôi. Chịu nhột hết được nên tôi phản công cù lét Lục Hoa khiến cho cả hai cười nham nhở...

Ồ, sao mọi thứ đều im lặng vậy, tôi ngẩng lên nhìn Lục ca thấy mặt anh ấy bỗng trầm lại nhìn về phía trước, tôi cũng theo hướng mắt nhìn qua thì bắt gặp một người con gái thùy mị quỵên rũ kia đứng mỉm cười nhẹ với Lục ca, tôi nhìn thẳng vào cô gái ấy đó, bỗng cảm nhận được ánh mắt của cô ấy dạt dào cảm xúc nhưng nó lạ lắm.

-A Lan lâu quá không gặp._Lục ca nhẹ giọng.

“Oàng!”Sét đánh ngang tai Gì đây cô gái thùy mị quỵên rũ chết người đó là A Lan sao! lòng tôi bỗng dâng lên một thứ bất an

Lục Hoa đi thẳng lại cô gái kia, lướt qua mặt tôi. Tôi bỗng sợ sệt liền bám theo và nghe hai người đó nói gì đó.

-Cô gái kia là ai vậy?_Đào Lan chỉ tôi rồi hỏi.

Lục ca nhìn sang rồi nắm lấy tay tôi, cùng lúc đó Vương Hạo và Lục đệ cũng đi tới.

-Đây là Thê tử của ta, còn kia cũng là Tướng công của cô ấy, huynh đệ tốt với ta.

Tôi vẫn nhìn Đào lan, cảm thấy khuôn mặt cô gái ấy có chút biến sắc, thể hiện lên vẻ thất vọng. Nhưng tại sao lại thất vọng?

Cuối cùng trở về nhà, từ 4 chuyển thành 5 vì có thêm Đào Lan, cô ấy nói rằng cô ấy bây giờ không còn tướng công nữa, nhà cửa mắc nợ tại kinh thành nên phải về quê lánh trốn, Nhưng mới này bọn cho vay vùa mới đuổi cô ra khỏi nhà để chuộc nợ lại gặp lại Lục ca nên huynh ấy tạm cho Đào Lan ở lại vài ngày.Đúng là càng ngày sự ghen tuông của tôi tăng lên hay sao mà tôi lại nghi ngờ cái chuyện tình cờ này.

Mọi thứ dường như thay đổi khi có A Lan, cô ấy suốt ngày chỉ bám theo Lục ca nói chuyện gì đó, khiến cho tôi bị lơ và Vương Hạo cũng bực mình vì chuyện đó, nhưng tôi không nói chỉ im lặng mặt mày thì buồn thiu thiu tự mình thấy còn tội sao Lục ca không thấy thế chứ.

Buổi tối, vì không còn phòng nên cái phòng tôi độc quyền chiếm hữu hôm qua lại bị người khác chiếm phân nữa. Một lát sau, Đào Lan rủ tôi tắm cùng và tôi cũng chẳng còn lý do nào để từ chối. Đúng thật! Đào Lan thật quyến rũ, thân hình đầy đặn chẳng buồn như tôi đây, tự mình kiểm điểm bản thân xong thì tôi thả người vào dòng nước ấm kia.

-Ánh Cơ! tên cô thật đẹp _Đào Lan nói trước.

-Cảm ơn cô _Tôi cười.

-Cô cũng thật sướng! có tới hai tướng công mà tôi thì không có ai hết

Tôi mỉm cười im lặng.

-Lục ca, huynh ấy thật tốt, còn đẹp hơn cả hồi đó nữa, tôi thật sự nuối tiếc quá, nếu lúc đó tôi không dại dột bỏ đi thì bây giờ.... Ôi cô biết không hồi đó, trước ngực Lục ca còn có mụn rùi nhỏ, và lúc đó tôi cùng huynh ấy đặt lên cho nó là Lan tử, haha.

Từ nãy tới giờ, Đào Lan tự nói rồi tự cười, nhưng tôi cảm thấy hơn phân nửa chuyện được nghe là liên quan tới Lục ca, mà còn cái gì Lan Tử nữa, tôi bực.

Ở trong phòng của Lục đệ, có hai người đang nói chuyện với nhau đó là Lục Hoa và Vương Hạo.

-Này! đừng có mà suốt ngày lơ Ánh Cơ đi nhá! _Vương Hạo nói

-Ta lơ Cơ Cơ hồi nào? _Lục ca đáp lại

-Hồi nãy trên bàn ăn, huynh chỉ nói chuyện với ả Đào Lan kia không à! ta thấy Ánh Cơ đang buồn. _Vương Hạo nói.

-Thế à! xin lỗi, được rồi, ta sẽ chú ý hơn. _Lục ca nói.

-Ta còn thấy ngươi còn làm như thế với Ánh Cơ nữa là lập tức ta sẽ lôi Ánh Cơ về, chặn cửa lại, đuổi ngươi đi còn bằng không ta sẽ theo từng miếng thịt của ngươi đi làm lẩu Cáo. _Vương Hạo nói tiếp.

-Vâng ạ! em biết rồi ạ ông Gà _Lục ca nói.

-Biết thì tốt...

Nói xong cả hai cùng leo lên giường nằm lăn ra ngủ.

Cả 4 người đó, thật đều có tâm trạng nhưng còn một người nữa, cái con người đang mệt nhọc dọn dẹp kia đau đốn rên rĩ

-Chời ơi! sao lúc nào tôi cũng phải làm đầy tớ thế này?

Vâng người đó chính là Lục đệ nô tì.

~ ền

còn hai chương nữa là kết thúc rồi!!! báỉ bai bai m.n

21. Chương 18

Gió hiu hoắt phà xuống khuôn mặt trầm tĩnh của một cô gái, người đó là tôi. Tôi nằm lăn đi trở lại trên cái giường từ một người nằm chuyển thành hai người mà người đó lại là nữ.

“Ả ta ngứa ghê thật”tôi nghĩ thầm khi từng đợt ngứa ”khò khò khò” thì thầm quanh tai.

Nằm một lát thì trời cũng sáng dần, sương sớm ban mai đọng lại trên những chiếc lá nhỏ kia.Không khí nơi đây thật trong lành, không khí cũng thật thoáng mát khiến cho người thích làm màu như tôi đây ko còn tí sức lực nào để thốt lên.

-Lục đệ! chào buổi sáng.

-A chào buổi sáng tẩu tẩu_Lục đệ bận bịu cười với tôi

-xin lỗi đệ nha! tối qua ta không ngủ được nên không thể giúp được đệ việc gì cả_Hôm nay tôi rút kinh nghiệm thành thật khai báo bệnh tình của mình để không bị từ ‘ngu ngốc’ lớn quở trên đầu.

Đệ đệ khựng lại, nhìn tôi với vẻ mặt am hiểu gật đầu rồi chạy nhanh làm một tách trà nóng mời tôi

-Đệ hiểu! Tẩu đau lòng lắm! với lại lòng ghen tuông khi giành chàng trai của mình là nhất thiết phải có...Với lại huynh của đệ có sức quyến rũ như vậy trách sao phụ nữ nào không mê được. Nhưng tẩu tẩu à, Vương ca cũng rất tốt đó nha, tẩu cũng đừng buồn lỡ đâu Lục ca bỏ tẩu thì xón Vương ca yêu tẩu! không sao, không sao cả..

_Tôi nghe lời nói của đệ đệ rồi gật đầu một lúc thì như con điên lắc đầu lia lịa.

-Không! Lục ca và Vương Hạo mãi là hai tướng công của ta, ta không cho phép ai nấy cướp đầu.

Tôi quyết tâm nói rồi phấn chấn tinh thần mặc kệ hai cái mắt quần thâm nó như con gấu trúc thể nào đi nữa thì cũng hăng hái đứng dậy giúp Lục đệ dọn chén

-Buổi sáng mọi người..._Tôi nói rồi mỉm cười với mọi người trên bàn.

-A!..Ánh Cơ nha! sao hôm nay nàng vui thế nè!_Vương Hạo hỏi, còn Lục ca thì nhét bánh bao nhân sữa yêu thích vào miệng tôi rồi cười

-Ngoan, vui thế mới thích.

Ôi cái cảnh tượng này khiến tôi là vui hết sức, mà không chỉ có tôi, hai người ngoài kia nhìn cũng phát ghen

-ừm, cũng nhờ Lục Hắc đó nha._Tôi nói rồi không hiểu vì cớ nào mà hai người kia đều im lặng liếc nhìn Lục đệ một cách khó hiểu khiến Hắc Hắc phải nuốt nước miếng.

-Lục đệ ngoan, từ trước tới giờ, người không có biết nịnh nọt hay giỏi nói chuyện._Lục ca nói

-Vây chỉ còn động tay động tay, động chân thôi_Vương Hạo tiếp lời

-Thế người đã làm cái gì?_Tiếp sau đó cả hai người đều lên tiếng

-an Ăn! kéo thức ăn nguội mắt đó_Tôi nói rồi nhét hai cái bánh bao vào miệng của hai lão và nháy mắt báo hiệu cho Lục đệ tiếp tục thưởng thức.

-Haha! gia đình mọi người thật ấm cúng, một lần nữa ta phải hâm mộ Cơ Cơ đó nha!_Đào Lan đột nhiên lên tiếng khiến cho nỗi lòng của tôi trở nên khó chịu lạ lùng

-Chẳng bù với ta, thân nữ nhi đơn chiếc_Đào Lan nói tiếp rồi gấp mấy miếng thịt vào chén của Lục ca, rồi tới Vương Hạo, cũng không quên Lục đệ, còn tôi đâu, ả ta nhìn tôi một hồi rồi rót một ly nước đưa tới

-Nè! muội uống đi cho thông họng

Tôi chỉ mỉm cười khi nghe được câu nói của ả, miệng thông lâu rồi cơ mà.

-Hôm nay chúng ta đi leo núi nhá

-Được

Thế là mọi người quyết định đi leo núi hăng say, cả tôi cũng vậy mặc dù là thân nữ nhi thôi mệt quá, là vì hồi đó có chuyện buồn tôi đều đi leo núi nên cái trình độ leo núi của tôi gọi là đẳng cấp rồi. Mà đây lại là ngọn núi nhỏ nên tôi đặc biệt không có cản trở gì và ngay cả những người đàn ông còn lại cũng vậy, nhưng ... còn Đào Lan mới chính là vấn đề, hai ba bước lại than mệt mỏi và khi đi lên nửa đoạn thì Đào Lan đột nhiên ngã quỵ rồi khóc sụt sùi kêu Lục ca dẫn xuống núi và nói Vương Hạo cầm giùm vào túi xách

-Thôi!hay ta rẽ về ha_Tôi không kìm lòng bước theo ba người bọn họ bất giác Lục đệ vỗ vai tôi kéo đi

-Đừng buồn! là vì sức khỏe A Lan yếu! đừng buồn

Nhận được lời an ủi của Lục đệ thì tôi an tâm hơn phần nào.

Khi về tới nơi, tôi phụ trách đưa A Lan về phòng rồi để cô ấy nằm xuống nghỉ ngơi.

-Ánh Cơ! em thật tốt! cảm ơn em

__Đào Lan lên tiếng, bắt giác tôi rùng mình, không biết có phải vì ghen đến mù quáng không mà tôi lại có cảm giác như thể cô ta đang nói: 'vâng! Ánh Cơ em thật tốt bụng, cảm ơn em đã chia sẻ hai người chồng với chị..'

Với cái ý nghĩ sai lầm đó mà tôi chạy ra ngoài rồi kiếm một chỗ nào đó trống trải, ít người và ngủ.

Đang say mê ngủ triền miên trong không khí tự nhiên thế này lại bị một cành cây chìa xuống sau lưng nên tôi lơ mơ thức dậy nhìn hoảng hồn: thứ nhất là vì tôi là con men ngủ hay sao mà mới đây trời tối mất rồi

Thứ hai là vì Vương Hạo ngồi kế bên cười.

-Cái thứ ba hoảng hồn đó chính là cảnh tượng trước mắt, tôi nhìn thẳng cách sau một màng lá cây thì xuất hiện một người phụ nữ chính xác là Đào Lan đang nói chuyện với Lục Đệ.

-Tôi hỏi cậu, cậu có yêu tôi không? __Á ta lên tiếng

-Nhưng mà...__Lục đệ chần chừ, trên mặt hiện lên vẻ khó xử

-Hay chẳng lẽ người yêu tẩu tẩu rồi! __Á ta nở một nụ cười khinh bỉ nhìn Lục Đệ

-không!, ta chỉ không muốn hãm hại người khác phá hoại tình cảm gia đình của những người đang hạnh phúc.

'Bốp' Đào Lan thẳng tay tát vào mặt Lục đệ

-Cô ta có đủ hạnh phúc rồi, còn ta thì không! có gì người ko cho ta phá hoại nó.

-Đê tiện__Lục đệ chửi thẳng vào mặt Đào LAN

-Há Há! làm như ta không biết Lục Hắc người thích đàn ông nha, vả lại còn là Vương Hạo.

Tôi câm nín ngay lập tức, liếc mắt nhìn mặt thộn ra của Gà con ngây thơ.

-Đúng ta thích đàn ông, vả lại còn là Vương Hạo nhưng không có nghĩa là ta sẽ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

__Lục đệ nói tiếp.

Đào Lan ả cười, cười to rồi chuẩn bị giơ tát một bạt tai nữa thì bị Lục đệ tát lại. Tôi thấy thể liền cười thích chí nắm tay Vương Hạo nhảy ra trước sự chứng kiến của bao người

Lục đệ bất ngờ chuyển thành tím tái, rồi lùi bước chuẩn bị chạy thì bị tôi giữ lại và ném vào vòng tay Vương Hạo.

-Ngăn Đệ đệ lại, để ta xử lý Đào Lan

Đào Lan nghe được liền lùi thẳng vài bước

-Tại sao người làm thế! bây giờ ta nhìn thấy được bộ mặt thật của người rồi!! biến ngay cho ta __Tôi quát thẳng vào mặt Đào Lan rồi ả ta liền chạy đi.

Tôi quay sang nhìn Lục đệ đang khóc trong lòng Vương Hạo liền đến an ủi.

-Không có gì đâu đệ đệ... dù sao đệ là đàn ông nên ta không nên chiến đâu...Nhưng Vương Hạo là của ta mà...Thôi không sao không sao.

__Tôi vừa dứt lời thì lục Đệ khóc càng to hơn. Tôi sợ sệt kêu Vương Gà vỗ dành Lục đệ

Đột nhiên Lục đệ lách sang một bên cảm động nói

-Ta tưởng tẩu đánh ta rồi hận ta chớ!! cảm ơn tẩu tẩu

Tôi mỉm cười rồi ôm lấy đệ đệ, khung cảnh đột nhiên yên tĩnh lạ thường.

Dù sao ta cũng được gọi là hủ nhưng Vương Hạo là của ta mà ha há

22. Chương Cuối

Soái ca vừa chạy.

Tôi lúc này vừa mới xử lý xong việc của Lục Đế thì lòng đột nhiên tràn dâng cảm giác lo lắng tột cùng

Tôi quên mất, làm sao mà Đào Lan chỉ có thể chạy trốn thôi chứ, tôi vội chạy đi tìm Lục ca rồi Vương Hạo lẫn Lục đế theo sau.

Đứng từ xa, tôi nhận ra dáng vẻ của Lục ca đang nói chuyện với ...Đào Lan. Tôi khựng lại, đứng nhìn hai người họ. Vì Đào Lan quay lưng lại, nên tôi không nhìn rõ mặt của ả nhưng một lúc sau, đột nhiên ả lao tới ôm chầm lấy Lục ca.

-Khốn khiếp!

Vương Hạo và Lục Hắc đứng bên cạnh tôi vội chồm tới định chạy lại chỗ đó nhưng may là cánh tay tôi đủ dài để ngăn hai người họ lại

-Tẩu tẩu à! _Lục đế lên tiếng khi không có cách nào thoát ra được.

-Đi thôi *cười*_Tôi kéo hai người họ đi khỏi chỗ đó, lặng lẽ, nhẹ nhàng và dứt khoát.

~~ Tại gia!

~~~Tẩu tẩu! chẳng lẽ tẩu đứng nhìn huynh ấy cùng Đào Lan kia mà không can ngăn? _Lục đế than vãn

Tôi lắc đầu.

-Chứ tại sao nàng không chạy lại mà còn kéo tui ta về đây? _Vương Hạo nói

Tôi lắc đầu, nhưng lại lên tiếng.

-Đợi hai người đó về! lập tức giả bộ như không có gì xảy ra..

Hai người kia nhìn tôi một hồi, sau đó Vương Hạo bỗng hiểu ra được cái gì đó liền cười

-Và đợi cho ả hành động trước sau đó chúng ta mới ra tay?

-Đúng!

~Cuối cùng, hai người họ về tới nơi, đứng trước mặt mọi người, Đào Lan nấp vào người Lục ca và làm ra vẻ đáng thương

-Đào Lan vẫn ở đây!! sẽ ở trong phòng của ta còn Cơ Cơ, qua phòng Lục đế

Bằng cách tuyệt tình nhất, Lục ca lên tiếng rồi đưa Đào Lan đi khỏi.

Tôi tức giận vội đứng lên nhưng ngay lập tức bị giọng nói chanh chua của Vương Hạo làm cho đứng lại.

-Không phải nàng đã nói là đợi a ta hành động thì ta mới hành động mà?

~Buổi tối đó, tôi vào phòng Lục đế ngủ, nhưng hoàn toàn không thể nào chợp mắt được vì Lục ca, không hề vào đây. Tôi đã nổi cáu lên, đi tìm Lục Hoa nhưng mới bước ra cửa thì thấy Đào Lan với dáng vẻ mệt mỏi, áo ngoài thì lem luốc giống như mới vừa lao động mệt nhọc còn vẻ mặt thì đắc ý nhìn tôi

-Chào! Cơ Cơ!...a... xin lỗi nha lại để cô thấy được cảnh này của tôi. Chẳng qua mới này làm mệt quá nên không kịp thay lại đồ..

-Hai người đã làm gì? _Tôi quát

-Haha! người nghĩ đi! lúc mới về, ta và Lục Hoa vào cùng một phòng cho tới giờ này và người thấy đấy, giờ quần áo ta như vậy thì còn việc gì nữa...à! chắc người chưa từng thử nên chưa biết chứ gì? _Ả ta nói tiếp

Tôi bực mình vội lao vào phòng nhưng bị Đào Lan ngăn cản

-Giờ chỉ mình ta mới được phép vào thôi! Huynh ấy cũng không muốn nhìn mặt người đâu.

tôi bất chấp vẫn muốn bước vào nhưng lại bị bàn tay Vương Hạo kéo lại

-Bỏ ta ra! ta phải vào đó _Tôi quát to

-Thôi! tạm biệt cặp phu thê kia nha...Lục Hoa huynh ấy chắc lại nôn nóng lắm này, ta đi đây _Nói rồi Đào Lan mở cửa nhanh chóng và đi vào.

Tôi bực mình vẫn muốn đi theo nhưng lại bị Vương Hạo ôm ngang kéo vào phòng.Lòng tôi còn bị thương hơn khi nhìn thấy ánh sáng trong phòng ả Đào Lan kia vụt tắt, và tiếng ả lại vọng ra

-Từ từ thôi...

~Đêm buông xuống, màn đêm dường như huyền ảo thần bí một cách lạ lùng,gió cứ thổi qua mái tóc óng ánh nhẹ nhàng tung bay trên người của một người đàn ông đang đi về phía Lục phủ.Lục ca choàng một áo khoác dày, vừa đi vừa mỉm cười nhưng đến trước cổng thì lại phân vân đứng ngẩn ra ở đó.Một lúc sau, người đàn ông bí hiểm này lại ngoảnh đầu quay lại đi trở về lòng thầm nghĩ :“Thôi kệ, cho hôm nay ả ta ở lại đây lánh nạn, ngày mai, tuyệt tình đuổi cổ đi..” “À! Cho Ánh Cơ ghen tí chắc cũng không sao!”Lão tự đắc thầm nghĩ rồi bước đi nhanh hơn vì ngoài trời gió thổi lồng lộng khiến người đàn ông choàng áo khoác dày này cũng phải xuyết xoa.

.....

.....

Buổi sáng..

Tôi ngẩng đầu dậy nhìn ánh mặt trời lẻ loi kia với con mắt sưng húp vì khóc lẫn cả đêm chẳng ngủ nên đến giờ bị biến thành gấu trúc khiến ai nhìn thấy cũng hoảng hồn.Nhưng mà, sau một đêm nằm trần trọc suy nghĩ, tôi cũng quyết định lôi Vương Hạo và Lục đệ dậy để thông báo một việc:

-Nè! Ta quyết định rồi!hôm nay cả ba chúng ta phải hành động tranh giành, thực sự đừng để cho con ả họ Đào kia cướp lấy tướng công ôn hòa như Lục Hoa, tuyệt đối không được... còn nếu Lục Hoa không nghe thì ta sẽ có cách ép Lục ca chịu mới thôi! Hén hén..

-Vâng _Lục đệ còn đang mơ mơ màng màng thì bị gọi dậy nên chỉ nói một câu rồi lẩn ra ngủ tiếp.Còn Vương Hạo thì ngược lại, dù miệng còn đang dính ke nhưng vẫn cười mắt thì diêm nhiên nhìn tôi như vật thể lạ lẫm vừa mới xác định được

-Không cần đâu... hôm nay chỉ cần nàng cười là đủ rồi..._Vương Hạo nói

-Còn lại.. để cho chàng lo?_Tôi hỏi ngược lại.

-Không..Lục ca cơ _Trước con mắt thờ thẩn đến khó hiểu của tôi, Vương Hạo chỉ nói vài lời rồi lôi tôi ra ngoài.

Đến lúc cả ba cùng có mặt ở ngoài sân thì Đào Lan cũng từ đâu đi tới vươn tay ra định đánh ai đó và chắc chắn ai đó là tôi đây, nhưng mà tất nhiên loại những cái bạo lực tầm thường này thì tôi vẫn đỡ được diêm đạm xiết chặt cổ tay của ả ta lại rồi mỉm cười một cách độc ác.

-Đau, buông ta ra _Đào Lan đau đớn nói lại, lấy cánh tay còn lại định giơ lên cáo tội nhưng lại bị Vương Hạo kịp thời kiềm hãm bởi bàn tay rắn chắc kia khiến ả càng đau hơn.

-Hai người buông tay ra đi.._Lục ca xuất quỷ nhập thần từ đâu đi tới với cái điệu bộ ôn nhu như thường ngày nhưng giọng nói lại xuất hiện vài nét cười.

Tôi nghe thấy thế bức xúc tay lại siết chặt hơn ngẩng mặt ra ngênh lên với Lục ca.

Lục đệ cũng thấy bực mình nên lên tiếng hỏi trước.

-Sư huynh à!!...Ả ta nói cái quái gì mà huynh lại tin ả mà bán đi Chồng vợ thế?

-Ai nói ta tin..?*Tôi đây dẫn ra, LĐ cũng vậy* Ai nói ta bán đứng?*Cả hai cùng dẫn người ra hơn* Với lại, tha cho ả ta đi, một lát ả cũng sẽ bị quan phủ đến bắt thôi@! *Đây là mức độ dẫn người ngu si của cả hai đến level max*

-Đào Lan! Buôn bán hàng cấm buôn lậu thuốc phiện nên mới trốn đi, và che giấu nó...Nhưng Quan lớn biết được nên cử người nhờ ta giúp khi biết lịch trình này của ả!..._Lục ca giải thích thêm.

-Nên.. Chàng là nội gián?_Tôi hỏi

Lục ca gật đầu.

-Không! Tối qua, ả ta nói, huynh ở phòng của ả mà? Còn làm mấy chuyện vô văn hóa kia nữa?_Tôi nghi ngờ nói.

-Hôm qua, Lục ca ra ngoài từ sớm nên nàng không biết, và tới sáng hôm nay mới quay về lấy đầu ra buổi tối mà..._Vương Hạo khoanh tay đứng nhìn, Lục ca thì cười.

-Biết hết rồi thì bỏ tay ta ra coi.

Đào Lan rên rít.

Tôi đưa một cặp mắt nhìn ả ta rồi mỉm cười nhân hậu buông tay ra

-Ồ! Thế thì thả._Tôi kênh kiệu nói.

Đến khi quan phủ đến bắt Đào Lan đi thì tất cả liền trở về ăn một bữa ngon say tại gia do chính tay Lục Đệ chuẩn bị.

-Ồ thế là từ đầu Vương Hạo biết tất à?_Miệng nhai nhóp nhép nhưng tôi vẫn hỏi.

-Không!.. là vì ta thấy có gì đó không đúng nên điều tra thì mới biết_Vương Gà trả lời.

-Thế tại sao, chàng lại không nói, làm cho ta như con gấu trúc vậy này_Tôi trách móc.

-Cho nó kịch tính..

>>>>><>

-Nè! Ngày mai chúng ta về đây_Lục ca nói

-Ô sớm thế@@_Tôi nói

-Ừa...

-Thế còn Lục Đệ??hay là cho Lục Hắc đi cùng..._Tôi lại đề xuất ý iễn còn Lục Hắc được nhắc tới thì mắt mở sáng chừng mong đợi nhìn huynh đệ của nó.

-Ta sẽ tìm cho nó một thằng tướng công..._Lục ca tiết nhiên nói, nhưng cả ba người còn lại bị lời nói đó làm cho kinh hãi.

Trong ý nghĩ hiện giờ của tôi và Lục Hắc thì là“Bị lộ rồi, lộ rồi”

Còn..Vương Hạo thì nghĩ “Chẳng lẽ..lúc kia hắn nói phạt là định gả Lục Hắc cho ta chứ?không..không..”

-Huynh... định gả cho ai?_Vương Gà nhỏ nhẹ hỏi.

Lục Hoa nhìn Vương Hạo bí hiểm rồi nở một nụ cười gian tà nhất có thể

-Ta còn có thể gả cho ai được..._Một phát Lục ca có thể đánh thấu tim của đối phương.

-Ai..ai..._Mọi thứ xung quanh chợt tĩnh lặng hẳn ra,chỉ có giọng nói yếu ớt của Vương Hạo lại vang lên.

-Thì là...*Nhìn ngang* để cho Lục Hắc tự quyết định_điềm nhiên nói, Lục ca làm chấn động mọi giác quan của tất cả ở đây.

-Thôi..Cạn, cạn

-Cạn.

....

Sau đó đồng thời là những cái nốc ao bởi rượu đau đớn nhất,
Cạn, cạn và lại cạn..

.....

-A nóng quá!_Mặt tôi lúc này đã ửng hồng, vàng trán đỏ mồ hôi lạnh nhưng trong người vẫn khó chịu như thường.

-Ừ ta cũng thấy nóng_Lục ca nói.

-Ta cũng vậy__Vương Gà tiếp lời.

-Đệ thì thấy tâm trạng đột nhiên chuyển lạnh, đầu óc quay cuồng, mát đến tận tim._Lục đệ thêm vào

Ba người kia:...

-À! Ánh Cơ, Vương Hạo, Lục ca mau quỳ xuống nghe thánh lệnh!!_Lục Đệ đột nhiên đứng dậy quát to khiến cho ba người tụi tôi nhìn nhau rồi tự động quỳ xuống

-Đường Ảnh chiếu viết, ba người nghe lệnh..Từ lúc cả ba người mới bước vào nhà đây, ông ấy đã nhờ nội gián một việc là làm sao cho Ánh Cơ mang thai đứa hài nhi cốt nhục, vì thế nên cái người nội gián đó là ta đây,mặc dù ta không nhớ nhưng mà thánh chỉ ghi rõ nên ta đã bỏ xuân dược vào cho các người...Nghe rõ?làm đi bái bai.._Lục đệ nói to đồng thanh khiến cho từng câu, từng chữ đều lọt vào lỗ tai này của tôi.

Cái gì mà Đường Ảnh, chẳng phải là phụ thân sao?nội gián?mang thai? ... và xuân dược?từ lâu tôi đã biết đến các loại thuốc này chính là thuốc mà uống xong thân thể chúng ta nóng lên, trong lòng trào dâng những cảm xúc khó tả?ham muốn dục vọng...nói xong lòng tôi ngày càng trào dâng những cái vừa mới tả, tôi liếc mắt nhìn hai người còn lại cảm nhận được hai luồng khí nóng gian tà ẩn hiện đâu đây nhất là trên cái khuôn mặt đẹp trai như thần này đang mỉm cười diễm dạm dẫn tới rừng rợn.

Cảnh báo H nhẹ nhaa!

Lục ca chồm tới trước, đặt nụ hôn nhẹ lên môi tôi nhưng từ từ nụ hôn đó chuyển thành hoang dã và cuộn đại khi cắn mút lấy môi tôi.Vương Hạo nhìn cảnh tượng trước mặt lại càng khó tả nên theo sau Lục ca tò mò dùng tay sờ mó khắp người tôi.Khi Vương Hạo tới, tôi cảm nhận được hơi nóng của hai người phát ra mà có một làn da trần mát rượi đang dè sát tôi vào. Hạnh phúc trào dâng,tôi phiên Vương Hạo đoạt lấy môi tôi và chiếm giữ một cách cuồng nhiệt, Lục ca cũng không chịu thua từ từ cởi bỏ xiêm y của mình ra.Cả ba, hiện giờ đang là trần như nhộng, từng nhịp tim ba người như hòa hợp lại làm một quấn lấy thân thể của nhau một cách không buông, hơi thở nóng ẩm và quyến rũ làm cho cơn sướng mỗi một trào dâng, từng đợt, từng đợt...

Gió hiu hắt sau một đêm dài lấm mọng, khuôn mặt tôi lúc ngủ vẫn luôn cảm thấy hạnh phúc cười.Tôi tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, mở mắt ra cảnh tượng đầu tiên, đó chính là..Bóng Đèn! Cái gì bóng đèn?thời đó làm gì phát minh ra được bóng đèn chứ, tôi bật người dậy cảm thấy toàn thân hoàn toàn đau nhức ỉnh ỏi nhất là cái đầu này, tôi cảm nhận được mùi sát trùng nồng nặc và đây chẳng phải là bệnh viện sao?... Tôi đứng dậy như không tin vào mắt mình mò mẫm bước đi thấy được sự hiện đại bao trùm đến chóng mặt.Tôi mở cửa bước ra ngoài thì thấy binh đoàn áo đen đang đứng ung dung canh gác.Thấy tôi bọn họ cúi đầu xuống nói “Bang chủ”! càng ngày càng nhức đầu tôi bất giác tựa không vững thì đột nhiên có người đi tới đỡ tôi về giường bệnh.Là con trai, mặt mũi hấn cũng đẹp ánh mắt hấn dường như cũng rất quen thuộc nhưng chẳng phải là Lục Hoa, cũng Không phải Vương Hạo..

-Người là...CHẮN VŨ (tg:muốn nhớ người đó là ai xin coi lại ngoại truyện một chút xíu thôi à nha)_Tôi ngỡ ngàng.

-Vâng, chị đã tỉnh rồi à?_Hấn cười.

-Đây là thế kỉ thứ mấy?_Tôi nắm lấy hai vai hấn, xiết chặt hỏi.

-Thế kỉ 21 rồi chứ mấy! Chắc chắn, biến chứng nặng nha!_Hấn nói đùa nhưng tôi choàng choáng đến nỗi lăn đùng ra ngất xỉu mong sao tôi không nằm mơ.Khi tỉnh dậy lại cái bóng đèn chết tiệt đó, Lục ca, Vương

Hạo đâu mất rồi, bọn họ đã đi đâu? tại sao tôi lại quay trở về? Trong đầu tôi là những thắc mắc nhiều không đếm được nó cứ quay vòng quay vòng...AAAA. Tôi ngồi dậy bước chân ra khỏi giường đi ra ngoài cửa nhưng lại bị hai người áo đen khác chặn lại

-Cho ta ra~!_Tôi quát!

-Chấn Vũ có lệnh cho dù bang chủ có dậy vẫn không được ra ngoài!_Một người nói.

-TA Muốn ra ngoài!_Tôi nghiêm giọng. Nhưng hai người đó nhất quyết không cho tôi đi, vì thế tôi xuất chiêu một phát hai người đó gục xuống. Đang định bước tiếp thì một bóng đen chạy tới lôi tôi vào phòng

-Đại Tỉ à! Tỉ đang bị thương thế có cần ra tay mạnh thế không? hai đứa đệ tử của em nó gục rồi đó!_Chấn Vũ giận dữ nói.

-Vũ đệ à! Ta muốn tìm hai tướng công của ta._Tôi lỗ miệng thốt lên

-Cái gì! Một năm nay chị hôn mê bất tỉnh lấy đâu ra tướng công mà tìm?..._Chấn Vũ hốt hoảng.

-Một năm lận><??_tôi?>

-Vâng! Mà sao chị lạ thế! Mới ngủ dậy thì tìm tướng công rồi còn sử dụng mấy cái võ thời xưa có sức tấn công mạnh như thế_Chấn Vũ ngồi xuống xoa xoa cằm.

-Chẳng lẽ Chị Đại này mới xuyên không về? Rồi có chồng hả?_Xệt! Một luồng khí lạnh đi ngang đời tôi, làm cho hai mắt lờ mờ.

-Đúng! Ta mới xuyên không về! phụ mẫu của ta, Lục Hoa Vương Hạo và cả Lục đệ đi đâu mất rồi?_Tôi mếu máo áp mặt vào gối nói.

-Khoan! Chị nói cái gì mà Lục Hoa và Vương Hạo cơ? ai vậy?_Chấn Vũ ngờ vực hỏi.

-Là hai tướng công trước khi ta xuyên về đây..a..a, tại sao lại khơi dậy nỗi đau của ta chứ??_Tôi khóc lớn lên.

-Chị à! Hai người đó chẳng phải là hai đồ đệ mới gia nhập gần đây sao?_Chấn Vũ nói, tôi ngẩng mặt lên nghi ngờ rồi hỏi:

-Thật không?

Chấn Vũ chưa kịp trả lời đã có tiếng người ngoài cửa vọng vào, tôi nhìn ra ngoài theo ánh mắt khó tả của Vũ đệ rồi nhảy cẫng xuống giường

-Tại sao lại có người ngắt xỉu ở đây? Chúng tôi đến thay ca canh bang...chủ nha Vũ ca.

Hai người đó nhận ra được ánh mắt của cái người được gọi là bang chủ này đang hướng về mình nên ngại ngùng nói.

Không! Hai người đó chẳng những cái tên giống mà cả khuôn mặt lẫn giọng nói đều như một người mà ra. Lục Hoa khoanh tay lại đứng tựa vào tường còn Vương Hạo đứng bên kia nói.

-Hai người!..._Tôi ghen ngào nói không lên tiếng

Lục Hoa và Vương Hạo đồng thời nhìn tôi và nở một nụ cười rất điềm đạm xen lẫn chút gì đó gian tà khiến người khác khó thở đến như vậy và tôi cũng là một trong những người khó thở đó.

Đột nhiên lòng tôi nhẹ nhõm hẳn ra, đứng từ xa tôi ngoắc hai người họ lại mỉm cười thật ôn hòa!

“Cuộc chạy đua này bây giờ lại trở về lại điểm xuất phát...Bắt đầu từ đây, ta lại chuẩn bị sẵn sàng..! 1 bước...2 bước...3 bước... Cuộc rượt đuổi soái ca...chính thức bắt đầu”Tôi nghĩ rồi cười

đi ền

Có lẽ đây đã là chương cuối cùng! Đây cũng gọi là kết thúc mở nên mọi người tùy ý tưởng tượng nha! Ta cũng là đang cần gạch xây nhà nên cứ tùy ý mà ném! Tạm biệt mọi người nhoooo ^^nè! Bái bai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/soai-ca-dung-chay>